Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 19 Mart 1994 Sayı: 89

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Ordu Ünye'de çatışma... 5 Devrimci Sol gerillası şehit oldu...

Dağlar sözümüz var

UNUTMAYACAK, UNUTTURMAYACAĞIZ- Yücel Maral, İrfan Yenilmez, Yavuz Yazlı, Ali Fatik Özkan, Barış Atalay gerillanın Karadeniz dağlarındaki adı oldular. Onlar halkların kurtuluş mücadelesini dağlarda büyüten devrim emekçileriydiler. Karadeniz halkı gerillalarını unutmayacak.

GERİLLA UMUDUMUZDUR; YANLARINDAYIZ, ONLARLAYIZ- İstanbul ve Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu heyetleri katledilen gerillalara sahip çıkmak için yine Ordu'daydılar... Polis heyetin köylülerle görüşmesini engellemek için sivil faşistleri saldırtmaktan, gözaltına kadar her yönteme başvurdu.

GERİLLA DEYİNCE, GÖZLERİ GÜLÜYORSA HALKIN...- Karadeniz'de, Dersim'de, Toros'ta... Şehit gerillalar arkalarında Devrimci Sol'a, Devrimci Sol gerillalarına umutla bakan bir halk bıraktılar. Bugün şehit düşülen her toprakta, her bölgede gerilla deyince gözleri gülüyorsa halkın, bedeller boşuna ödenmemiş demektir. Bugün ölümü cesurca karşılayan gerillaların yerini, geleceğini devrimde gören genç gerillalar dolduracaktır.

Faşizmin seçim oyununu bozalım

Seçimlerden çekilelim, seçimlere katılmayalım

- Sandıktan çıkacak her oy düzenin aklanmasıdır; her oy iktidarın Kürt halkına karşı açtığı savaşın onaylanmasıdır. Bugünkü koşullarda seçimlere katılmak objektif olarak bu anlama gelmektedir.
- Sandığa gitmeyelim, düzenin suçlarına ortak, seçim oyununa alet olmayalım. MGK'nın, kontrgerillanın seçim oyununu bozalım.
- İstanbul'da ve Kürdistan'da pek çok belediye başkan ve muhtar adayı seçimlerden çekildiğini açıkladı... Doğrudan desteklediğimiz adaylar dahil, yurtsever, ilerici, devrimci olduğunu iddia eden tüm adaylar bu yolu izlemeli, seçimden çekilip, generalleri kendi tercihleriyle baş başa bırakmalıdır.

MERHABA

88. sayımız da üçüncü ve dördüncü sayfalarda bölücülük propagandası yapıldığı ileri sürülerek toplatıldı... Karadeniz'in dağlarına beş tohum daha düştü. Toprağa düşen kır çiçekleri, ülkenin dağlarında boy veriyor. Polis ve jandarma beş canı sahiplenmek için Ordu'ya giden heyet üyeleri başta olmak üzere, cenazelere katılan devrimcileri ve gazetemizin muhabirlerini gözaltına alarak Ünye direnişinin sesinin halka ulaşmasını engellemeye çalıştılar.

Öyle koşullarda yaşıyoruz ki, siyasi iktidar demokratik söylemler altında devrimcilere ve onlara sahip çıkan halka, şehit ailelerine azgınca saldırmaktan geri kalmıyor. Bütün bunlar bizim için şaşırtıcı değil. Yükselen mücadele karşısında paniğe kapılan oligarşinin ve onun işbirlikçilerinin çaresizlik içinde halka saldırmaktan başka yapabileceği bir şey yok. Eğer bir ülkede daha dünparlamento içinde yer alan ve halkın oylarıyla Meclis'e giren milletvekilleri kendi yasaları bile ayaklar altına alınarak, dokunulmazlıkları kaldırılarak tutuklanıyorsa, o zaman bu ülkede demokrasi demagojiden başka bir anlam taşımaz. Kendi hukuk kurallarını hiçe sayan bir iktidarın halklara terörden başka verdiği ve verebileceği hiçbir şey yoktur.

Ama bu ülkenin devrimcileri ve emekçi halkı özgürlük için daha nice evladını şehit vermekten kaçınmayacak, mücadele tüm baskıların karşısında yükselmeye devam edecektir.

Saldırganlığın aldığı boyut öyle noktalara ulaştı ki, oligarşi kendinden olmayana ve kendisi gibi düşünmeyene alabildiğine saldırıyor. İnsan hakları ihlalleri, katliamlar, kayıplar, göçe zorlamalar ve giderek tırmanan devlet terörü konusunda dünya kamuoyunda kara listede bulunan ülkemizdeki siyasi iktidarlar kendini bile kandıramayacak bir tablo çizmektedir.

Yerel seçimlerin yaklaştığı bu günlerde iktidarından muhalefetine kadar, düzen partilerinin şatafatlı sözleri halkımıza inandırıcı gelmiyor.

Okurlarımızı, tüm emekçileri, bu zulüm düzeninin seçim oyununu bozmaya çağırıyoruz. Onların oyunlarında figüran olmadık ve olmayacağız diyoruz. Yerel seçimleri halklarımızı birbirine düşürmenin, Türk halkını Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yedeklemenin aracı haline dönüştürmeye çalışan oligarşinin bu oyununa alet olunmamalı diyoruz.

Ve önümüz Newroz. Oligarşinin halklarımızı birbirine karşı kullanma politikasına ilk yanıtı, 27 Mart'ta beklemeden, 21 Mart'ta, Newroz'da vermeliyiz. Okurlarımızın, Kürt halkının Newroz bayramını kutluyoruz.

Yeniden buluşmak üzere...

Halepçe'ler çözüm olmadı, olmayacak!

Şovenist Saddam rejimi, 16 Mart 1988'de Halepçe'de 5 bin Kürdü kimyasal silah kullanarak katletti. Katliam sonrası Türkiye ve emperyalist ülkeler en küçük bir tepki dahi göstermemişlerdi. Ama Körfez savaşında Irak halkının üzerine füzeler yağdıran emperyalizm ve destekçisi Türkiye, Saddam rejiminin saldırganlığını ve Halepçe katliamını bu haksız savaş sırasında hatırladı! Haksız savaşa "haklılık" kazandırmak için kullanmaya çalıştı. Kürt halkının katledilmesi, köylerin, şehirlerin bombalanması ve halkın göç ettirilmesi politikaları devam ettirilirken, Halepçe katliamında da sorumlulukları yokmuşçasına kendi katliamcılıklarını unutturmak için kullandılar Halepçe'yi. Çünkü onlar için halkların katledilmesi değil, kendi çıkarlarının devamlılığının sağlanmasıydı önemli olan. Ve onlar Kürt halkına karşı asimilasyon, soykırım ve katliam politikalarını bizzat uygulayanlardı. Saddam diktatörlüğü Halepçe'de 5 bin Kürdü katlederek faşist rejimin sorunlarını çözemedi ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini engelleyemedi. Her gün küçük birer Halepçe yaratan Türkiye oligarşisi de katliamlarıyla faşizmi rahatlatamayacak, halkların özgürlük mücadelesine engel olamayacaktır...

...
Bir şafak vakti
Ansızın
Ölüm yağdı üzerlerine
Bebeler kundaktayken henüz
Analar kan uykulardayken...

H. Elçi

Halepçe Katliamını Unutmayacağız!

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Faşizmin seçim oyununu bozalım, Seçimlere katılmayalım, sandık başına gitmeyelim... 3
- Dağlar sözümüz var 4-5
- Kim bölücü, kim değil? 6
- Kürt milletvekilleri tutuklandı... Kars'ta devlet terörü... 7
- Newroz Piroz Be!.. 8-9
- Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı: "Oligarşinin seçim oyununu bozalım" 10
- Avrupa'da kriz dalgası ve işsizlik 11
- Faşizmin seçim oyunu 12-13
- Bayramlık siyaset... Bir "imaj" adayı; Livaneli... 14
- İşleri savsaklama alışkanlığı 15
- Haber/Yorum 16
- Hangi zeminde ve nasıl bir birlik?.. Faşist müdür Seyit Çapan bıçaklandı... 17
- Söz sırası belediye işçilerinin 18
- Deri işçileri direnişte... 19
- Sürgünlere karşı mücadele ertelenemez... 20-21
- Medyanın önlenemeyen krizi 22
- Dövüşe dövüşe yürünecek 23

DÜZELTME

5 Mart 1994 tarihli 87. sayımızdaki "Dersim'deki gerçekler ve Partizan'ın çarpıtmaları üzerine" başlıklı yazıda "...bozulmaz dedikleri parti kararını tüccar lehine bozarak 10.000 TL'ye düşürmüşlerdir." bölümünde doğru rakam 12.000 olacaktır. Yani 13 bin liralık peynir fiyatı tüccar lehine bin lira düşürülerek 12 bin lira olarak belirlenmiştir.

Düzeltir özür dileriz.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalınağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 15.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 Fl., **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 360.000 TL.; 1 yıllık: 720.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Anlım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkması, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kokotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Boratağ Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2/B Trince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Faşizmin seçim oyununu bozalım Seçimlere katılmayalım Sandık başına gitmeyelim

Faşizm yeni bir seçim oyununa hazırlanıyor. Demokrasinin, demokratik hakların en ufak bir kırıntısının bile kalmadığı ülkemizde, oligarşi yerel seçimleri demokrasinin varlığının bir göstergesi olarak kullanmak istiyor. Seçimlerle Türkiye halklarının ve dünya kamuoyunun gözlerini boyayarak onları bir kez daha kandırmanın hesaplarını yapıyor. Ne var ki, bu kandırmacayı etkili kılabilmek için elinden pek fazla bir şey gelmiyor. Seçim sandığını cazip hale getirmek için kitlelere verebileceği, en azından vaat edebileceği şeyler kalmadı oligarşinin seçim cephaneliğinde. Bu yüzden de, utanmazca "Şikayet etme oy kullan" kampanyaları düzenleyerek zevahiri kurtarmaya çalışıyor.

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırıp onları tutuklayarak ve DEP'i seçimlere sokmayarak demokrasiyle aralarında herhangi bir bağın olmadığını ortaya koyan egemen sınıflar, demokrasicilik oyununun devamı niteliğini taşıyan seçim oyununu faşizmin zulüm, zorbalık ve sömürü düzeninin gerçek yüzünü gizlemek için kullandıklarını, kullanacaklarını net bir biçimde gözler önüne sermişlerdir.

"Demokrasinin kalbi" dedikleri TBMM'deki milletvekillerinin, Genelkurmay'ın danışma memurları haline geldiği, devletin tüm kurumlarının Genelkurmay'ın ağzının içine bakıp onun direktifleriyle hareket ettiği bir ortamda, bırakalım demokrasinin kalbini, herhangi bir hücresinin varlığından söz etmek bile olanaksızdır. Kalbi, gelinen noktada bütünüyle durmuş ve tarihi boyunca da doğru dürüst çalışmamış olan bir "demokrasi"dir ülkemizdeki. Bu yüzden "yasama" görevi de dahil, bütün olarak ülkenin yönetimine "halkın seçtiği" meclisler, organlar değil, generallerle, patronlarla, ülkevatan sevgisinden zerrece nasibini almamış olan bir avuç hain ve işbirlikçi hükmektedir. Bir DGM Başsavcısı işte bu ortamda, DEP milletvekilleri henüz gözaltındayken, onlara cezaevinde yer ayırtma pervasızlığını gösterebilmekte, DEP'li milletvekillerinin tutuklanmasından sonra da, "Daha sırada16 kişi var" diyebilmektedir.

Yeni bir cunta özleminin sıkça dile getirildiği bu günlerde, şu an için bunun koşulları olmadığından, krizin gerekli kıldığı "olağanüstü" yöntemlerle ülkeyi aynen cunta koşullarında olduğu gibi yönetiyorlar.

Kürt halkının ulusal kimlik savaşı karşısında güçten düşen ve her geçen gün eli kolu biraz daha bağlanan devlet, bugün tam bir acizlik içindedir. Kürt halkının seçme ve seçilme hakkının gasp edilmesinin altında yatan da budur. Amaç, Kürt ulusal sorununun inkanına dayalı politikanın seçim oyunuyla sürdürülmek istenmesidir. Bir tarafını devrimcilerin ve Kürt milliyetçilerinin, diğer tarafını egemen sınıflarla onların militarist güçlerinin oluşturduğu iç savaşta, Kürt ulusal hareketini ve devrimcileri yok etmek için her yolu deneyen egemen sınıflar, bunun için 27 Mart yerel seçimlerini demokrasicilik oyununun vitrininde göz alıcı bir köşeye yerleştirmek, infazları, katliamları, Kürt halkını imhaya yönelen kirli savaşı bu vitrinin gerisinde gözlerden kaçırmak istiyorlar. Bugün artık yönetemez duruma gelen devlet, sömürü düzeninin devamı için, çareyi suni düşmanlıklar yaratarak, ulusları birbirine kırdırma politikasında, zulüm ve zorbalık yöntemlerinde arıyor. Çünkü elinden başka bir şey gelmiyor.

Faşizmin 27 Mart'ta sahnelemek istediği seçim oyunu, bugün içinde yaşadığımız koşullarda bu kirli savaşın perdelenmek istenmesinden başka bir anlama gelmiyor. İşte bu yüzden faşizmin seçim oyununu bozmalıyız. İşte bu yüzden faşizmin halkları birbirine karşı kullanarak, Kürt halkının kimliğini yok etme ve faşizmi maskeleme politikasını boşa çıkarmalıyız. Çünkü halkların parçalanıp bölünmesinden ve aralarına düşmanlık tohumları ekilmesinden çıkarı olanlar, yalnızca gözlerini halkın kanına ve parasına diken, ırkçı-faşist düzenin sürmesinden medet umanlardır.

Devletin "vatanın bölünmezliği" edebiyatı sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Vatan-millet söyleminin devlet için anlamı sömürücü, ırkçı ve zorba düzenin devamını sağlamak için ucuz bir demagojidir.

Faşizmin "demokrasisi" nimetlerini sadece bu düzeni destekleyen ve devamından çıkarı olanlara sunuyor. Buna karşı olanların payına ise sadece ve sadece faşizmin şiddeti düşüyor. Faşizm onlara hiçbir kurumunda yer vermiyor. Şu ya da bu biçimde buralara girenleri de her türlü yöntemi deneyerek dıştalıyor. Bugün Kürt olduklarını ve Kürt ulusal kimliğini savunduklarını söyleyen partinin ve insanlarının seçimlere sokulmaması, baskı ve zorbalıkla karşılaşması bu devlet politikasının yalnızca bir parçasıdır. Onlar, "Terörle mücadele ediyoruz" diyerek koskoca bir ülkeyi ve üzerinde yaşayan tüm halkları açık faşizm ve sıkıyönetim yöntemleriyle idare etmeye çalışıyor.

Bugün DEP adaylarının seçimlere sokulmaması, Türk ulusunun Kürt halkına karşı kullanılmak istenmesi, Kürt halkının seçme ve seçilme hakkının gasp edilerek seçimlere katılmasının engellenmesi karşısında sessiz kalmak, tavır belirlememek, devrimci politikanın harcı değildir. Herkesin seçime katılmadığı, seçme ve seçilme hakkının Genelkurmay tarafından belirlendiği bir politika, aynı zamanda Kürt halkının olduğu kadar Kürk halkının da ulusal onuruna yönelmiş bir saldırıdır. Böyle bir saldırıyı egemen sınıflar ve onların işbirlikçilerinden başka hiç kimse kabul edemez, kabul etmemelidir de. Aday olarak yürütülecek bir seçim çalışmasının sağlayacağı ajitasyon ve propaganda olanakları ya da yerel yönetimin devrimci anlamda değerlendirilebilecek avantajları, böyle bir saldırıyı aineye çekmenin gerekçesi olamaz. Emperyalizmin onayına ve generallerin tercihlerine endekslenmiş bir seçim politikasının emekçi halklar lehine en ufak bir yararı olmayacağı açıktır.

Generallerin Seçim Dayatmasını Reddetmeliyiz

88. sayımızda yapığımız faşizmin seçim oyununu bozmak için seçimlere katılmama ve yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci tüm adayların seçimlerden çekilmesi çağrısı 82. sayımızdaki seçim tavrımızın ülkedeki gelişmelere yanıt verecek taktik adımlarla zenginleştirilmiş bir devamıdır. Bu, aynı zamanda herhangi bir partinin ya da örgütün yaklaşımına göre, sübjektif tercihlerine göre belirlenmiş bir tavır değildir. Burada söz konusu olan, generaller tarafından ülkemizdeki tüm halklara dayatılan bir politikaya karşılık, taktiksel bir politika belirleyip tavır geliştirmektir.

Geliştirdiğimiz tavır, Kürt halkının seçme ve seçilme hakkının generallerin talimatıyla ortadan kaldırılmasına, bu tercihin de tüm uluslara ve halka zorla kabul ettirilmesine, "istenmeyen" partilerin, adayların katılmasının engellendiği bir seçimle egemen güçler için bir "seçim zaferi" elde edilmeye çalışılmasına ve bu yolla Kürdistan'da düzenin meşruluğunun onaylattırılmak istenmesine karşı, devrimci sorumluluğun yerine getirilmesidir. Ayrıca böyle bir ortamda DEP'lileri yalnız bırakmamak, onlarla dayanışma içerisinde bulunmak da görevdir.

Bu koşullar altında yapılacak bir seçimde generallerin, sömürücülerin ve işbirlikçilerinin yüzünü güldürmek istemiyorsak, seçim dayatmasını reddetmeliyiz. Kürt halkının seçme ve seçilme hakkının elinden alınmasına ve bir ayrım yapılmadan tüm halklara yöneltilen saldırı dalgasına karşı çıkmak için **herhangi bir partiye, kişiye destek vermemeli ya da bağımsız aday çıkartmamalıyız.**

Daha önceden desteklediğimiz adaylar dahil olmak üzere, yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci olduğunu iddia eden tüm adaylar da bu tavır doğrultusunda seçimlerden çekilerek, faşizmi kendi tercihleriyle ve kendi başına bırakmalıdır.

Zulme, Zorbalığa ve Sömürüye Baş Eğmemek İçin, Faşizmin Seçim Oyununu Bozalım

Generallere bir "seçim zaferi" yaşatmayalım. Bu "zafer"i yaşayabilmek için gündeme getirdikleri zorbalık yöntemlerine karşı çıkalım. Onlar ülkemizi kendi çiftlikleri gibi kullanmak için halka karşı her türlü zoru ve hileyi deneyebilirler. Ama tüm bir halkı zorla seçim sandığına götüremezler, oy kullandıramazlar. Biz, faşizmin halka açtığı kirli savaşa karşı nerede ve hangi koşullar altında olursak olalım, kişisel ya da kitlesel olarak direndiğimizde, onların başarma şansı yoktur. Zulümle, zorbalıkla tüm bir ulusu teslim alamazlar, yok edemezler.

Egemen sınıfların böl-parçala-yönet oyunlarını bozmak için birleşip savaşmalıyız. Kürt ulusu adına hareket ettiğini söyleyen milletvekilleri ise, bugün faşizmin demokrasicilik oyununa güç vermekten başka emekçi halklar yararına hiçbir işlevi olmayan Meclis'i terk edip sıcak savaşa katılmalıdır.

Oligarşinin zorbalık yöntemlerine karşı kitlesel direnişler örgütleyelim. Bedeli ne olursa olsun, seçim sandıklarının başına gitmeyelim. Ulusal onurumuzun çiğnenmek istenmesine, halkların birbirine karşı düşman edilmeye çalışılmasının önüne halkların birlikteliğiyle bir direniş barikatı örerek, tepkimizi eyleme dökerek faşizmin politikalarını boşa çıkaralım.✪

Daha Önce Desteklediğimiz Adaylar Dahil, Yurtsever, İlerici, Demokrat, Devrimci Olduğunu Söyleyen Tüm Adaylar Seçimlerden Çekilerek Faşizmin Oyununu Bozmalıdır!

Seçimlerde Herhangi Bir Partiye ya da Birşye Destek Vererek ya da Bağımsız Aday Çıkararak Faşizmin Seçim Politikasına Güç Vermeyelim!

Seçimlere Katılmayarak Faşizmin Seçim Oyununu Bozalım!

Birleşelim, Savaşalım ve Faşizmi Altedelim!

Şehit düşen her gerillanın yerini yenileri dolduracak

Ordu bir kez daha gerillaların direnişini yaşadı. 5 Devrimci Sol gerillası kuşatıldıkları pusuda "ÖLSEK DE KALSAK DA ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ" şlarıyla direnerek, çatışarak şehit düştüler.

Ordu'da bir kez daha özel tim ve jandarma terörüyle karşılaşıldı. Katledilen gerillalara sahip çıkmak için Ordu'ya giden İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun heyeti ve Trabzon, Giresun ve Samsun'dan cenazeye katılmak için gelen devrimciler gittikleri gün gözaltına alındılar.

Devrimci Hareket 1990'larda başlattığı kırsal alandaki gerilla mücadelesinde Yücel, Ali Faik, İrfan, Yavuz ve Barış'la birlikte 27 şehit verdi. Ülkemizin kırlarında gerillanın yaygınlaştırılması, Dersim'de, Toroslar'da, Ege'de, Karadeniz'de halkla gerilla bağının güçlendirilmesi için verilen mücadelede bedeller ödendi. Ödenen her bedel gerillayı daha da güçlendirdi. Şehitler kırlarda her gün biraz daha büyüyen gerilla mücadelesinin ateşleyicisi oldu. Ödenen hiçbir bedel boşuna değildi. Ölümü cesurca kucaklayan her gerilla, kırlarda genç gerilla adaylarının desteğine daha çok bağlanmasına, yitenlerin yerini doldurmak için yanıp tutuşmasına yol açtı.

Dersim'de, Toroslar'da, Karadeniz'de de şehit düşen gerillalar arkalarında Devrimci Sol'a, Devrimci Sol gerillalarına umutla bakan bir halk bıraktılar. Bugün şehit düşülen her toprakta, her bölgede köylüler gerilladan bahsederken gözleri gülüyorsa, bu gerillanın başarısının bir göstergesidir.

Karadeniz'de de bu böyledir. Bir ay önce Komutan Yılmaz, şimdi de beş gerillanın şehit olması, Karadeniz dağlarında yürütülen gerilla mücadelesinin kararlılığını göstertdiği gibi, halkın şehitlerini sahiplenmesi de gerillanın o bölgede kendini halka kabul ettirdiğinin, halkla bütünleştiğinin bir ifadesidir. Gerilla halkla bütünleştiğinde, orada saldırının boyutu ne düzeyde olursa olsun, gerilla mücadelesi bitirilemez. Şehit düşen gerillalar Karadeniz halkının bağrından çıkmışlar ve halklarına özgür bir gelecek bırakmak için dağlarda özgürlük ateşini yakmışlardır. Ve Karadeniz halkı o ateşi körükleyecek yeni gerillalar çıkaracaktır.

Gerillanın faaliyet yürüttüğü Ordu, Fatsa, Ünye ve çevresi '80 öncesinden beri devrimcilerle yakın bağları olan geniş bir devrimci-demokrat potansiyelin olduğu yerlerdir. Gerilla buralarda devrim inancını yeniden güçlendirmeye başladığından itibaren, oligarşi sivil faşist örgütlenmeye bilinçli olarak hız vermeye başlamıştır. Öte yandan, yüzü devrimcilere dönük halkı, oligarşiye doğru çevirmek için "sosyal demokrat"lar da devrededir. Devrimci-demokrat potansiyeli düzende eritme mücadelesi veren SHP'li "sosyal demokratlar", Ordu'ya giden heyete yönelik saldırılarında, gerillayı halka "terörist" olarak göstermelerinde adeta görevlerini ispatlamaya çalışmaktaydılar.

Bedeli ne olursa olsun, Karadeniz dağlarında gerilla halkın içinde savaşı sürdürecek, halkıyla birlikte düşmanın karşısına dikilecektir.

Ordu Ünye'de çatışma... 5 Devrimci Sol gerillası şehit oldu...

Dağlar sözümüz var

12 Mart'ta Ordu'nun Ünye ilçesi, Ballı köyü yakınlarındaki kırsal alanda 5 Devrimci Sol gerillası özel tim ve jandarmayla girdikleri çatışmada şehit düştüler. 12 Mart Cumartesi günü sabah saat 06.00-07.00 sıralarında başlayan çatışma Döşeme ormanlığında sürdü. Erzincan ve Sıvas'tan gelen özel timlerin ve jandarmanın katıldığı, ağır silahların kullanıldığı saldırı sonucu Yücel Maral, Ali Faik Özkan, Barış Atak, İrfan Yenilmez ve Yavuz Yazlı katledildiler.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun oluşturduğu heyet, Ünye'ye hareket ederek, şehitleri sahiplenmenin örneklerini veriyordu.

İSTANBUL VE ANKARA HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU ORDU'DA

Katliamın ardından resmi ağızlar "Devlet güçleri ile çatışmaya giren beş terörist teslim ol çağrısına uymayarak ateş açmış ve çıkan çatışmada ölü ele geçirilmıştır," diye başlayan açıklamalarını yapmaya hazırlanıyorlardı. Ancak yine her şey istedikleri gibi gitmemişti. Katliam haberini alan İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu, aralarında şehit ailelerinin, demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin, gazetecilerin ve hukukçuların bulunduğu bir heyet oluşturdu ve otobüsle Ünye'ye hareket edildi.

İstanbul Heyeti Ordu'ya Gider Gitmez Gözaltına Alındı

Ordu Emniyeti katliamın sessiz sedasız kapanmayacağını anlamıştı. Bahattin Anık'ın katledilmesinin ardından öğrenmişlerdi bunu. Terminalde otobüsten indikten sonra yazıhaneye giren heyettekilerin dikkatini ilk çeken şey çevredeki olağanüstülüktü. Yazıhaneye girip, tam oturmuşlardı ki, hemen arkalarından da birkaç polis geldi. Polisler ilk önce kimlik tespiti yapacaklarını söylediler. Kimlikler gösterildi, ancak polisin derdi başkaydı. Bu kez de üstlerini arayacaklarını söylediler. Artık polisin amacı açıkça belli olmuştu. Heyettekiler polise keyfi davranışlarına müsaade etmeyeceklerini söylediler. Bundan sonra polis de niyetini saklama gereği duymadı.

Polisler amırlerinin "Herkes ikişer kişi alsın, götürün bunları" şeklindeki emrinden sonra, yakasında MHP rozeti bulunan sivil faşistlerle beraber heyetin üzerine saldırdılar. Ellerindeki silahların dipçikleri ile saldırarak emri yerine getiren polislere, dışarıda bekleyen jandarmalar da halkı dağıtarak yardımcı oluyordu. 12 Eylül öncesinde de sivil faşist örgütlenmenin olduğu Ünye'de halk tedirgindi. Tepkilerini açıkça ifade edemiyorlardı. Ancak duyarsız da değillerdi. Heyet gözaltına alınırken yanlarına gelen bir genç kız *"Sizi gözaltına alacaklar, hangi gazeteyi arayayım, kime haber vermemi istersiniz?"* diye soruyordu...

SHP'lilerden Avukatlara Saldırı

Av. Ahmet Düzgün Yüksel ve Metin Narin gözaltılarla ilgili yardım edebilecekleri düşüncesiyle SHP ilçe merkezine gittiler. SHP'nin Ordulu Tarım Bakanı Refaettin Şahin de partililerle bayramlaşmak için partide bulunuyordu. Ancak heyetten haberdar olan Bakan bulunduğu odadan dışarı çıkmayarak, yardım etmeye niyeti olmadığını, katliama karşı çıkmak gibi bir düşüncesi bulunmadığını ortaya koyuyordu. Av. Yüksel ve Av. Narin buna rağmen partililere heyetin karşılaştığı baskıları anlattılar. Ancak, SHP'lilerin bu kadarına dahi tahammülleri yoktu. Oturduğu yerden kalkıp, Av. Yüksel'in üzerine yürüyen emekli öğretmen Ahmet Adnan Ellibeş'in yumrukları ile başlayan saldırıdan sonra iki hukukçu partiden dışarı çıkartıldı.

Avukatlar bu kez de hem kendilerine SHP ilçe merkezinde yapılan saldırı hakkında suç duyurusunda bulunmak, hem de katliamla ilgili bilgi almak üzere savcı ile görüşmeyi denediler. Bayram nedeniyle evinde bulunan savcı, fazla bir bilgisi olmadığını söylüyordu. Fakat savcının anlattıkları katliamın gelişimini ortaya koyuyordu. Ailesi Yücel Maral'ı teşhis etmekte güçlük çekmişti. Uzun süre tanıyamadıkları oğullarını renkli gözlerinden teşhis edebilmişlerdi. Çünkü kurşunlar ya da kullanılan diğer ağır silahlar Yücel Maral'ın kafatasını parçalamış, yüzünü tanınmaz hale getirmişti. Savcı diğer gerillaların ise göğsünden vurulduğunu söylüyordu.

Avukatlar da Gözaltında

Savcı ile yaptıkları görüşmeden sonra Av. Yüksel ve Av. Narin arkadaşlarının yanına, karakola döndüler. Polislerin kimlik tespitinden sonra herkesin serbest bırakılacağını söylemesine karşın heyet gözaltında tutuluyordu. Avukatlara ise ısrarla gözaltında olmadıkları söyleniyor ve haklarında gözaltına alma tutanağı tutulmuyordu. Akşama doğru dışarı çıkmak isteyen Av. Ahmet Düzgün Yüksel'in önü polisler tarafından kesildi. Yarım saat kadar sonra dışarı çıkmak isteyen Av. Metin Narin de aynı uygulama ile karşılaştı.

Karakola getirildikleri andan itibaren açlık grevine başlayan heyettekiler, akşamın ilerleyen saatlerine kadar serbest bırakılmamaları üzerine polislere açlık grevinde olduklarını ve serbest bırakılana kadar sürdüreceklerini açıkladılar. Polislerin ise istediği tek bir şey vardı, bir an önce Ünye'yi terk etmeleri. Zaman zaman bu isteklerini dile getirdiklerinde ise aldıkları cevap açık ve netti: Önce aileler ve köylülerle görüşülecek, sonra da mezarlar ziyaret edilecekti.

Sabiha Doğan: "İnsan Olmak İstiyorsanız İstifa Edin"

Gözaltı süresince polislerin psikolojik yapısı oldukça ilginçti. Bir tanesi Esli Türkleri Kurtarma Ordusu (ETKO) üyesi olduğunu, bir tanesi ise eskiden solcu olduğunu ve kesinlikle kül yutmayacağını söylüyordu. Ancak hepsinin bir ortak noktası vardı; 12 Eylül öncesinde Ünye'de var olan sivil faşist örgütlenmeye ve son dönemde yerleştirilmeye çalışılan kontrgerilla örgütlenmesine rağmen dağlarda gerillanın doluşması ve birilerinin onlara sahip çıkması onları hayrete düşürmüştü. Bu nedenle oluşan tedirginliği gizlemek için ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı. Hasköy'de katledilen Selma Doğan'ın annesi Sabiha Doğan'ın yanına gelen bir polis "Ben de şehit ailesiyim, benim de kardeşim şehit oldu. Sen bize düşman mısın? Biz öldürülsek üzülür müsün?" diyerek konuşmaya çalışıyordu. Sabiha Doğan polise *"Ben insanları severim, onlar için üzülürüm. Ama siz insan değilsiniz. Siz ülkeyi kirletiyorsunuz. Benim dayım da polisti, suç işledi ve öldürüldü. Ama o şehit olmadı, cezasını buldu. Siz de insan olmak istiyorsanız, önce bu mesleği bırakın, üzerinizdeki elbiseyi çıkartın."* dedi. Polis aldığı cevap karşısında susup uzaklaşmayı tercih etti.

Artık gün ağarmıştı. Karakolda geçirdiği yorucu gece karşısında ağrıyan ayaklarını sandalyeye uzatan Sabiha Doğan dinlenmeye çalışıyordu. O sırada sivil bir polis "Ne işi var bu şeylerin burada" diye söylenerek karakola girdi. Heyettekiler kendisinin "düzgün konuş, biz şey değiliz" cevabını verdiler. Polis

bu defa Sabiha Doğan'a yönelerek "İncir ulan ayaklarını" diyerek saldırdı. Ama polisin saldırısı karşılıksız kalmadı. Bu kez diğer polisler set oluşturarak arkadaşlarına kaçmasını söylediler.

"Yaklaşık bir gün süren gözaltıdan sonra heyet serbest bırakıldı. Ancak polis hala İstanbul'a geri dönmelerini istiyor ve "Halk tepki gösteriyor, başınıza bir şey gelirse önleyemeyiz" diyerek üstü kapalı tehdit ediyordu.

Gözaltından sonra şehir merkezinde olduğunu öğrendikleri Yücel Maral'ın ailesinin evini aramaya başladılar. Polisler ve sivil faşistler ise sürekli takip ediyorlardı. Sivil faşistler zaten karakolda da eksik olmamışlardı. Yakalarında MHP rozetleri ile dolaşan faşistler sık sık karakola gelip polislerle içli dışlı konuşuyorlardı.

Yapılan tarif üzerine Yücel Maral'ın evi olduğunu tahmin ettikleri evin kapısını çalan Av. Ahmet Düzgün Yüksel'in koşarak yanına gelen bir polis "Bir dakika Ahmet Bey. Kaymakamın emri var, kimseyle görüşmemezsiniz. Aile de kimseyle görüşmek istemediğini söyledi ve bizden korumamızı istedi." dedi. Oysa kapıyı açan bir kadın Sabiha Doğan'ın da şehit anası olduğunu öğrenince konuşmak istemiş ancak polisler tarafından engellenmişti. Polisler heyetin şehri terk etmesi yolundaki isteklerini tekrarladılar. Köye giden minibüs şoförlerinin de polis tarafından tehdit edildiğini öğrenen Av. Ahmet Düzgün Yüksel bu durumda polislere akşam döneceklerini açıkladıysa da polis heyetin hemen gitmesi için elinden geleni yapıyordu. Ancak heyet kendi programı doğrultusunda hareket etti ve akşam İstanbul'a doğru geri dönüş yoluna çıktı.

"YAŞASIN ÜNYE DİRENİŞİMİZ"

Aynı gün 5 şehit gerilla için İstanbul'un çeşitli mahallelerine yazılamalar yapıldı. "Ordu Şehitlerini Mücadelemizde Yaşatacağız", "Ordu Gerillaları Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", sloganları Liseli DEV-GENÇ, DEV-GENÇ ve Devrimci Sol Güçler imzalarıyla Avcılar, Esenler, Pınar Mahallesi, Zeytinburnu, Sanayi Mahallesi, Yeşilpınar, İdealtepe ve Sultançiftliği'ndeki duvarlara yazıldı.

Bolu'da da şehrin çeşitli yerlerine DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı. "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür", "Yaşasın Ünye Direnişimiz" sloganları süsledi şehrin duvarlarını. Yine Bolu'da Ünye şehitlerinin anısına Meslek Yüksek Okuluna da 10 Devrimci Sol bayrağı asıldı.

Halk şehitleri bağrına bastı

Bir kor olup, halkın yüreğine düşen gerillaların doğup büyüdükleri yerlerin emekçileri, arkadaşları, yoldaşları, gençliğin örgütlü güçleri her zamanki gibi yalnız bırakmadı. Gerillaları son kez kucaklayarak, başuçlarında pankartları ve sloganlarıyla uğurladılar.

"YAVUZ YAZLI YAŞIYOR..."

Karadeniz'de şehit düşen Devrimci Sol gerillalarından Yavuz Yazlı, Zonguldak ilinin Karabük ilçesinde ailesi ve devrimci arkadaşları tarafından toprağa verildi. 15 Mart günü yapılan cenaze törenine katılan kitle, Yavuz'un mezarı başında "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" imzalı bir pankart açtılar.

Mezar başında açılan pankart ve konulan çelenge tahammül edemeyen polisler, sivil faşistlerle birlikte saldırıya geçtiler. Yapılan bu saldırıya rağmen kitle dağılmadı.

Daha sonra kendisini jandarma karakol komutanı olarak tanıtan bir kişi, insanlara "tutuklu" olduklarını söyleyerek gözaltına almak istedi. Kitle buna karşı çıkınca, karakol komutanı takviye kuvvet istedi, fakat takviye gelmeden kitle dağıldı.

Gerillayı sahiplenen kitle, 16 Mart günü tekrar mezarlığa geldi. Jandarma mezarlıktaki insanlara saldırarak Mehmet Yıldır, Fatih Dereli, Hasan Dereli, Zekeriya Aslan, İbrahim Güzelgöz, Nazan Yılmaz, Sadık Çelik ve soyadları belirlenemeyen Leyla, Adil, Fehmi adlı kişileri gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar halen Zonguldak emniyetinde tutuluyorlar.

"ALİ FAİK ÖZKAN YAŞIYOR..."

Ali Faik Özkan ise memleketi olan Kastamonu'nun İnebolu ilçesinde toprağa verildi. Tüm baskı ve gözdağına rağmen, halkın gerillayı sahiplenmesini önleyemediler. 16 Mart günü Zonguldak, Bolu ve Kastamonu'dan gelen devrimciler Ali Faik Özkan'ın ailesini ziyaret ettiler. Ziyaretten sonra mezarı başında anma yapmak isteyen devrimciler evden çıktıktan sonra İnebolu emniyetinden ve Kastamonu'dan gelen terörle mücadele ekiplerince zorla ekip otolarına bindirilerek İnebolu emniyetine götürüldüler.

Aralarında Zonguldak muhabirimiz Muradiye Gezer, Bolu temsilcimiz Birdal Tuncer, TİYAD'lı bir ana ve 9 yaşındaki bir kız çocuğu olmak üzere 13 kişi gözaltına alındı.

Sabah saat 6'da minibüs tutan polisler, ilçe dışına çıkmak koşuluyla gözaltındakileri serbest bıraktılar. Ancak insanlar Kastamonu Küre ilçesinde minibüsten inerek anma yapmak için İnebolu'ya geri döndüler. İnebolu girişinde iki ekip ve jandarma tarafından durdurulduklar. Jandarma bölgesinde bulunulmasına rağmen polis yine üst araması yapmak istedi. Minibüste bulunanlar buna şiddetle karşı çıkınca, uzman çavuş şoförü tehdit etti.

Kitlenin kararlı tavır alması ve direnmesi üzerine üst araması yapılan insanlar serbest bırakıldı. Minibüste bulunanlar peşlerinde sivil ve resmi polis ile jandarma olduğu halde Ali Faik Özkan'ın mezarı başına geldiler. Mezar başında yapılan anmada devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Ali Faik Özkan'ın devrimci yaşamı anlatılarak "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Sol", "Ali Faik Özkan Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları atıldı. Anmayı bitiren insanlar daha sonra Bolu'dan ayrıldılar.

"YÜCEL MARAL YAŞIYOR..."

Polis, cenazeleri sahiplenen halka, Devrimci Sol gerillası Yücel Maral'ın anmasında da saldırdı. 13 Mart günü Ünye Çiğdem Köyü'nde kaldırılan cenazeye katılmak üzere Trabzon, Samsun ve Giresun'dan gelen devrimciler cenaze törenine yetişemeyince, mezar başında bir anma töreni düzenlediler. Anmada "Şehitlerimiz Yaşıyor, Savaşıyor-Devrimci Sol Güçler" imzalı pankart açılarak şiirler okundu, türkü ve marşlar söylendi. Burada da jandarma kimlik kontrolü bahanesiyle insanları gözaltına aldı. İçlerinde Özgür Karadeniz gazetesi sahibi ve muhabirinin de bulunduğu on bir kişi, önce Ünye Jandarma Karakolu'na, sonra da Ordu Alay Komutanlığı'na götürüldüler. Ve 17 Mart'ta serbest bırakıldılar.

Ordu Alay Komutanlığı'nda polis tarafından işkence yapılan insanlardan bazıları daha sonra işkence raporu aldılar.

Anmaya katılanlar muhabirimize gelişmeleri anlatırken, halkla yaptıkları konuşmalarda polis muhabirinin cesetlerin fotoğrafını çekerken küfür ettiğini ve tekmelediğini öğrendiklerini de belirttiler.

"BARIŞ ATALAY, İRFAN YENİLMEZ YAŞIYORLAR..."

Gerillalardan Barış Atalay, doğum yeri olan Merzifon Gümüşhacıköy'de, İrfan Yenilmez de Kırşehir'de toprağa verildi.

Lazoğlundan öğrendiler ölüme yenilmemeyi

Yücel MARAL

Barış ATALAY

İrfan YENİLMEZ

Onlar Karadeniz'in çocuklarıydılar. O topraklarda öğrendiler yiğitliği de, mertliği de. En güzel erdemlerini aldıkları Karadeniz halkına özgür bir vatan hediye etmek için çıktılar dağlara. "Dağlar sözümüz var" dediler. Lazoğlunun, Komutan Yılmaz'ın silahını yerde bırakmamak, katillerden hesap sormak için yeminleri vardı. Ölüm erken geldi, hem de kalleş, hem de alçakça. Pusuda yakalandılar ölüme. Yakalandılar, yakalandılar ama teslim olmadılar. Lazoğlundan öğrenmişlerdi ölüme teslim olmamayı.?

Yücel Ordu Ünye'nin Çiğdem köyündendi. O çok sevdiği halkının bağrında kucakladı ölümü. Yavuz, Kastamonu Araç ilçesi Tavşanlı köyünden, İrfan, Kırşehir merkeze bağlı Medrese köyünden, Ali Faik, Kastamonu İnebolu ilçesi Avaremen köyünden, Barış ise Amasya Merzifon Gümüşhacıköy'e bağlı Korkut köyündendi. Yoksul köylülüğün savaşçılarıydı onlar.

Sayıları azdı belki. Ama cesur yürekleri, kararlı ve inançlı adımlarıyla oligarşiye korku salmaya yetmişlerdi. Gezdikleri dağlarda umudu büyütmüş, ekmeğini yedikleri köylüler arasında devrim inancını ateşlemişlerdi.

Köylünün gerillaya güveni ve sahiplenişi devletin giderek kırılarda etkisizleşmesi demekti. Cesetlerini tanımaz hale getirinceye kadar süren pervasız saldırının bundan başka bir açıklaması yoktu.

Karadeniz dağlarının umutları, yarınlardır onlar. Mücadelenin Karadeniz uşaklarıdırlar. Öyle köklü gelenekler ve değerlere sahiptiler ki, ölümleriyle de bunlara yenilerini eklediler. İşte bu gelenek ve değerler onların yerinin hiçbir zaman boş kalmayacağının güvencesidir.

Şehit düşen her yoldaşımızdan onur duyuyoruz. Halkların kurtuluşu için canlarını ortaya koyanlardan, Karadeniz gerillalarından onur duyuyoruz.

Ali Faik ÖZKAN

Yavuz YAZLI

RÊBER

DEP'li milletvekilleri Meclis'i terk edip sıcak savaşa katılmalıdır

DEP'in seçimlerden çekilmesiyle oligarşi uzun süredir tetikte tuttuğu "dokunulmazlık silahı"nı ateşledi. Aslında dokunulmazlıkların kaldırılması devletin siyasi tavrının netleşmesiydi. Demokrasicilik oyunu sona erdi, devlet açık oynamaya başladı.

Devletin Kürt halkına karşı uygulayagektiği baskı ve zulüm elbette sadece DEP'le ya da DEP'i seçimlere katmamayla ilgili ve sınırlı değildir. DEP'in generallerin emriyle seçimlere katılmasının engellenmesi devlet politikasının küçük bir parçasıdır. Işin görünümüdür. Kürt halkının direnişini yok ederek, ulusal hareketi ortadan kaldırmak isteyen devlet, bu taktiğiyle Kürt halkının seçme ve seçilme hakkını elinden alarak Kürt ulusal sorununu da reddetme politikasını devam ettirmesinin ötesinde bir anlamı taşımıyor. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kalkması, yerel seçimler için daha önceden çıkardıkları adayların çeşitli saldırılarla karşı karşıya kalmaları onların ulusal kimliklerini savunarak Kürt olduklarını söylemelerindendir. Faşizmin ırkçı yüzü buna bile tahammül edememiştir. Demokrasinin en küçük bir kırıntısına dahi rastlamanın olanaksız hale geldiği ülkemizde bugün Kürt ulusal kimliğini savunduğunu söyleyen milletvekillerinin yaka paça meclisten atılması, partilerinin insanlarının seçimlere sokulmaması halkların ulusal onuruna yönelmiş bir saldırıdan başka bir şey değildir. TBMM üyelerinin generallerin bir dediğini iki etmeyen hirer kuklaya dönüştüğü, seçimlerin faşizmin kirli savaşının bir parçası haline geldiği bir ortamda böyle bir seçim dayatmasını reddederek hiçbir partiye oy vermemek, DEP'lilerle dayanışmak görevimiz olmalıdır. Bu oligarşinin kontrgerillanın MGK'nın seçim politikasını boşa çıkarmak için gerekli ve zorunludur. Bu çerçeve içinde düşünüldüğünde, DEP'li milletvekillerinin de üzerine düşen görevler vardır.

Bir halkın sözcülüğüne soyunmak, bunu iddia etmek her şeyin göze alınmasını, düşmana karşı verilen mücadelenin kararlı, tutarlı ve taşı dik olarak sürdürülmesini gerektirir. Halkın temsilcisi olabilmek onu, her koşulda ve her mekanda savunmak, halkın dişi, tırnağıyla, kanıyla yarattığı değerleri sahiplenmektir.

Oligarşi saldırılarıyla hak kırıntılarını vermemek değil, halkların mücadelesini söndürmek planını işletiyor. Türkiye halklarını sindirmeye, savaşan güçleri düzen sınırları içerisine çekmeye çalışıyor. Oligarşinin hedefi halk güçlerini zayıflatarak kendişi için en yararlı olan bir uzlaşma zeminde siyasi olarak, sindirerek teslim almaktır. Yani düzen kendi "barış"ını tesis etmeye çalışmaktadır.

Bu gerçeği görmemek ve buna karşı kararlı bir politika belirlenemek, istense de istenmese de süreç içinde saf dışı kalmakla eşanlamlıdır.

Oligarşi Kürt halkını savaşa davet etmiştir, bu savaşta onun kürsüsünden Kürt halkına seslenmek yerine Kürt halkının savaşının içinde olmak görevdir. Bugünkü süreçte oligarşinin demokrasicilik oyununu oynadığı mecliste kalmak bu oyunun bir perdesi olmak demektir. Kürt halkının temsilcisi olduğunu söyleyenler mecliste kalarak Kürt halkını temsil edemezler. Kürt halkı savaştadır, "temsilcileri de" bu savaşın içinde olmalıdır. Türkiye halkları DEP'ten her şeyi göze alarak, her mekanda faşizme karşı başı dik olmayı, gerçekleri hiçbir kaygı gütmeden savunmalarını bekliyor. Bu istek boşa çıkartılmamalı, gerçekten halkın vekillerine yakışan siyasi tavır alınmalıdır.

Kürt ulusu adına hareket ettiklerini söyleyen milletvekilleri için bugün tek bir seçenek kalıyor; o da Meclis'i terk edip sıcak savaşa katılmak.

Kim bölücü, kim değil?

Türkiye'de ulusal ve sınıfsal mücadelenin psikolojik savaş boyutu kendi araçları ve kendi kurallarıyla sürüyor. Psikolojik savaşın en önemli kurallarından biri halkı "gerçeklere sadık kalarak" değil, savaşın "gereklerine uygun olarak bilgilendirmek".

Uzun zamandır burjuva basının da önemli katkısı ile bölücülük konusundaki gerçeklik tersyüz edilerek kamuoyu şartlandırılıyor. Halkların birliğini ve kardeşliğini savunanlara "bölücü" denirken, halklar arası düşmanlığı körükleyenler birlik savunucusu gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Bir "bölücü" latıdır gidiyor. DGM savcıları, DEP milletvekilleri ile ilgili iddianame hazırlarken "suç" hanesine "bölücü konuşma yapmak" yazıyor. Kitaplar, dergiler, gazeteler toplatılıyor, neden olarak "bölücü yayın yapmak" gösteriliyor.

Kürt halkının ulusal varlığının inkar edildiğinj mi söylüyorsun; o halde sen "bölücüsün". Kürt halkının eşit ve özgür bir ulus olarak kendi kaderini belirleme hakkından mi söz ediyorsun; o halde tartışmasız yine "bölücüsün". Bu düşünce doğrultusunda politik mücadelenin içinde mi yer alıyorsun; o zaman "vatan hainı bir bölücü" oluyorsun.

"Bölücü milletvekilleri", "bölücü yazarlar, sanatçılar", "bölücülere yardım ve yataklık yapanlar", "bölücü teröristler" vb. bu liste çeşitlenerek uzuyor. Ve en son korucular, işbirlikçiler, devletin militarist kurumları hanç tüm bir halk ile bu halkın haklarını savunanlar bölücü ilan ediliyor.

Psikolojik savaş kurmayları, bir halkın gasp edilen ve inkar edilen ulusal haklarını istemesini "bölücülük" diye niteleyerek, tüm Türkiye halkları arasında "vatan tehlikede", "vatan parçalanıyor" psikolojisi yaratmayı amaçlıyorlar. Böylece bilinçsiz halkı, özellikle de Türk halkını "vatanın parçalanma" durumu karşısında, şoven politikanın destekçisi haline getirmek istiyorlar.

Gerçek Bölücü Kimdir?

Evet, aslında birileri gerçekten de bölücüdür. Yıllardır ülkeyi parsel parsel satanlar ve bu satıştan kendilerine düşen payı koruyup, kollamak için halkları topa tutmaktan çekinmeyen işbirlikçiler, bu tanımlamanın asıl sahipleridir.

Gerçek bölücüler, ilk olarak 70 yıl önce Kürt halkını dört parçaya bölüp parçalamışlar ve ilhak etmişlerdi. Şimdi de ilhak ettikleri parçada yaşayan Kürt halkının inkan ve asimilasyonu üzerine kurulu politikalarını devam ettirebilmek için vargüçleriyle bütün halklara karşı adına "düşük yoğunlukta savaş" dedikleri, aslında yoğunluğu hiç de düşük olmayan bir terör kampanyası yürütüyorlar. Her gün Kürt köyleri bombalanmakta, binlerce kişi aç ve sefil olarak göç yollarına düşürülmekte, gözaltı, işkence ve katliamlarla zulüm tırmandırılmaktadır.

Tüm bu uygulamalar, Kürt halkı içinde, Türk halkı ile birlikte yaşama konusunda var olan isteği dinamitlemekten, parçalamaktan başka bir anlama gelebilir mi? Şüphesiz Kürt halkına yapılanların sorumlusu Türk

Emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin oyunlarını bozmak, ülkemizi halkların düşmanca boğazlaşmaya sürüklendiği bir yer durumuna getirmek isteyenlere karşı halkların kardeşliğini savunmak, halkların eşit, onurlu ve kardeşçe dayanışmasını istemek, bölücülük değil, halkların gerçek birliğine hizmet eden zemini savunmak demektir.

emekçi halkı değil, Türk emekçi halkını da sömüren oligarşi ve onun hizmetindeki TC devletidir. Ancak Kürt halkının "ezen ulus" konumundaki Türk halkına karşı kardeşlik ve dayanışma duyguları, TC devletinin uygulamaları yüzünden sürekli zayıflamakta, iki halk arasında milliyetçi önyargılar ve düşmanlıklar karşılıklı güçlenmektedir. Bu sürecin hızlanmasına özel olarak neden olan politikalardan biri Türk şovenizminin kışkırtılmasıdır. Bu nedenle Türk halkı içinde Kürt düşmanlığı tehlikeli boyutlara varmış durumdadır.

Devlet Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında içine düştüğü çaresizlikten kurtulmak için bir yandan tüm Kürt halkına karşı baskı ve zulmünü artırarak sürdürürken, bir yandan da halklar arasında düşmanlığı körüklemekten kaçınmamakta, Türk şovenizmini kışkırtmaktadır, İşte gerçek bölücülük budur.

Bin yıldan beri iç içe yaşamış iki halkı birbirinden uzaklaştırmak, birbirine düşman hale getirmeye çalışmak en büyük bölücülüktür. Ve bu anlamda gerçekten "bölücü" nitelemesini hak eden tek adres egemen sınıflardır. Bölücü politika ise TC'nin mevcut faşist, ırkçı politikalarıdır.

Kürt Ulusunun Haklarını Savunmak Bölücülük Değildir

Halklar arasında birlik ve dayanışmayı güçlendirmeyi amaçlamak, milliyetçi önyargıları ve düşmanlıkları yok etmeye çalışmak M-L anlayışın en temel yaklaşımıdır. Emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı tüm dünya halklarının çıkarları ortaktır ve bu temelde halkların kardeşliği ve dayanışması, özgürlük mücadelelerini güçlendiren bir gerekliliktir.

Devrimciler mücadelenin tüm süreçlerinde halkların kardeşliğini, dayanışmasını ve birliğini savunur. Nihai hedef olarak sınırların kaldırığı dünyada tek bir insanlık ailesinin oluştuğu bir birlik yaratmayı önüne koyar.

Ancak böylesine bir birliğe giden yolda, halkların kardeşliğini, birlik ve dayanışmasını yaratabilmek için, önce ezilen halkların özgürleşmesi ve her halkın özgür iradesi ile, onurluca ve kendi ulusal haklarının tamamına sahip olarak karar verebilecek duruma gelmesi gerekir. Her ulusun kendi kaderini tayin hakkını tanımak ve savunmak, halkların kardeşçe yaşamalarını istemenin vazgeçilmez koşuludur.

Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını savunmak bu durumda, gönüllü birlikteliğin, dayanışmanın ve kardeşliğin savunulması demektir. Kürt halkının ayrılma ve kendi ulusal devletini kurma hakkı dahil, tüm ulusal haklarına saygı gösterilmediği sürece, ne gönüllü birlikten, ne kardeşlikten, ne de dayanışmadan söz edilemez. Hiçbir halk, hiçbir ulus zorla, zorbalıkla bir arada tutulamaz; bütün hakları gaspedilerek, "otur oturduğun yerde" denilemez. Bunu yapmaya çalışmak, halklar arası düşmanlık tohumlarını ekerek bunların boy vermesini sağlamanın ötesinde bir anlamı taşımaz. Kürt halkının ayrılma hakkı dahil, ulusal haklarını savunmak mutlak bölünmeyi savunmak değil, Kürt halkının özgürleşmesini savunmak demektir. Bu da halklar arası düşmanlığın yerine kardeşliğin ve dayanışmanın savunulmasıdır.

Emperyalizm ve Bölücülük

Halklar arasında düşmanlık duyguların körüklemek, milliyetçiliği kışkırtmak, bölmek, parçalamak, birbirine düşürmek, emperyalizmin en eski silah mürgeci yönetim oyunlarından biridir. Bu politika sayesinde yıllardır, halklar arasında dayanışma duyguları parçalanır, yaratılan milliyetçi atmosfer için de sınıfsal bakış açısı geri plana itilir, işbirlikçi iktidarlar güçlendirilir ve emperyalizmin çıkarlarına halel gelmesi önlenir. Halklar mı? Onlar ne emperyalizmin, ne de işbirlikçilerinin umurundadır... Onlar ancak emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet için var olmalıdır. Dünyanın hangi yeni-sömürge ülkesine bakarsanız bakın, mutlaka şu ya da bu nedenle düşmanca baktığı bir komşu ülke ya da halk bulursunuz. Bu düşmanlıklar "birilerince" hep körüklenir ve bu durum "milli birlik", "milli bütünlük" demagojisiyle körüklenir durur. Çünkü sömürünün dirliği ve düzenliliği işte bu "milli"liğe sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalizm ve oligarşi onun için "milli birlik" demagojisiyle birlikte, halklar arasında "milli bölücülük" yapar.

Halklar arasında düşmanlığı körükleyen "bölücü" politikaların mimarı emperyalist devletlerdir. Çünkü, bölünüp parçalanan halklar sömürücülerin işini kolaylaştırır. Bu yıllardır uygulanan klasik emperyalist bir reçetedir.

Türkiye'de egemen sınıflar, halklar arası düşmanlığı körükleyen politikalarıyla, emperyalizmin "böl-yönet" politikasına hizmet etmektedir. Emperyalizm, bölgede kendi denetimini elden kaçırmamak için, kukla rejimlerin yönetimine ek olarak, halklar arası boğazlaşma dahil, hiçbir kirli politikayı uygulamaktan kaçınmaz.

Emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin oyunlarini bozmak, ülkemizi halkların düşmanca boğazlaşmaya sürüklendiği bir yer durumuna getirmek isteyenlere karşı halkların kardeşliğini savunmak, halkların eşit, onurlu ve kardeşçe dayanışmasını istemek, bölücülük değil, halkların gerçek birliğine hizmet eden zemini savunmak demektir.

"Orada askerler vardı, burada da polisler ve bir de açlık"

"Çukurova'nın kalbi" Adana göçe zorlanan Kürt yoksullarının en fazla tercih ettiği kentlerin başında geliyor. Fabrikaların çokluğu, Kürdistan'dan göç edenlerin Adana'yı tercih etmesinin en önemli nedeni. Fakat fabrikaların çokluğu, onların aradığını bulması demek değil. Göç edenler iş bulamadıkları için çoğunlukla, hamallık, seyyar satıcılık yapmak ya da inşaatlarda çalışmak zorunda kalıyorlar. Devlet baskısından kaçanlar bu kez de açlıkla mücadele etmek zorundalar.

Devletin yetkili ağızları istediği kadar "terör yüzünden göç edenler" sözlerini dilinden eksik etmesin, göç eden Kürtlerin anlattıkları bu sözlerle gerçeğin nasıl tersyüz edildiğini ortaya koyuyor. Adana'nın hemen tamamı göç eden Kürtlerden oluşan Hürriyet Mahallesi'nde dolaşırken anlattıklarına gözlerimizle tanık oluyoruz. İşte bir Kürt ailesinin devletin baskısı yüzünden yaşadıklarını dile getirdiği anlatımından bir bölüm:

Göç de çözüm olmuyor. Topraklarından kovulan insanların önüne çoğu kez daha güç sorunlar çıkıyor.

"Biz Mardin'in Kızıltepe ilçesinde yaşıyorduk, Gürs aşiretindeniz. Bundan bir süre önce askerler aşiret liderlerinin yanına geldiler ve korucu olmalarını istediler. Kabul edilmeyince subay bir hafta izin verdiğini söyledi ve bir hafta sonra geldiğinde korucu mu yoksa PKK'li mi olmak istediğinizi kesin olarak söylersiniz dedi ve gitti. Bir hafta sonra geldiklerinde ise aşiretimize bağlı 12 köyün muhtarı ve aşiret liderleri bir araya gelerek ne yapılacağını kararlaştırdılar. Subaya tarafsız olduğumuzu söyledik. Bunun üzerine subay "Böyle şey olmaz, ya PKK olursunuz ya da korucu olursunuz" dedi ve bize üç gün içerisinde köyü terk etmemizi söyledi. Subay bize nasıhat vermeye başladı. 'Korucu olursanız 6 milyon lira alacaksınız, gelin korucu olun, hem evlennizi terk etmezsiniz' dedi. Biz yine de kabul etmeyince gittiler. Üç gün sonra geldiklerinde madem bizi göç ettiriyorsunuz bari kalacak yer gösterin dedik. Subay bize 'Cehennemin dibine gidin' dedi. Gitmek istemeyince Yedi Gardaş ve Üzeyir köylerini yaktılar. Biz de mecburen göç etmek zorunda kaldık. Daha sonra ise bizim aşirete bağlı Soğanlı Köyü, Ali Paşa Köyü, Ramziyan Köyü, Hubas Köyü tamamen boşaltıldı. Göç etmeyen bir tek Yüceli Köyü kaldı, oradakilere de askerler izin vermiyor. Köyde karakol olduğu için, imha edilmekten korkuyorlar, kimsenin göç etmesine izin vermiyorlar."

Buraya kadar anlatılanlar Kürt halkının göç etmesinin altında yatan gerçekleri tüm yönleriyle ifade ediyor. Ancak insanlar için göç etmek yeni sorunlarla beraber yaşamak demek.

Göç eden aileler en azından bir iş bulana kadar akrabalarının yanında kalıyorlar. Elbette iş bulmak kolay olmuyor. Bu yönü de yine yaşayanların kendi ağzından aktarmaya devam edelim;

"Kürdistan'dan alelacele göç ettiğimizden yanımızda pek fazla para olmuyor. Bundan dolayı herhangi bir iş de kuramıyoruz, orada burada çalışmak zorunda kalıyoruz, tabii ki iş bulursak. Genellikle bizim insanlarımız yani göç eden Kürt halkı hamallık, tablacılık, boyacılık, şırdancılık yapıyoruz. Ama büyük çoğunluğu işsiz, işsiz olmasından dolayı aç kalanlar, hırsızlık yapanlar çıkıyor. Bizim mahallemizde dikkat ettiyseniz çocukların üzerindeki giysiler yırtık pırtık, çünkü elbise alamıyoruz. Kazandığımız parayla ancak karnımızı doyuruyor ve çorap, mendil gibi şeyler alabiliyoruz. Bir de bayramlarda kurban kesenlerin aklına gelirsek et yiyebiliyoruz."

Kısaca göç çözüm olmuyor. Bu kez çözülmesi daha güç sorunlar dikiliveriyor topraklarından kovulan insanların önüne. Pek çok insana görüşmemizin ardından. Belki bir umut diyerek doğup büyüdükleri yerleri terk eden insanlar tüm bu yaşadıklarının ardından, şimdi ne düşünüyorlar acaba diyoruz kendi kendimize. Ve sonra soruyu onlara yöneltiyoruz;

"Göç ettiğimiz için elbette memnun değiliz. Zaten zorla gönderildik. Eğer şu anda göç etmemiş olsaydık hiç değilse aç kalmazdık, ama burada böyle değil. İş bulursak karnımız doyuyor ve hem oradaki baskının aynısı burada da var. Kürdistan'da asker bize kötü davranıyordu burada ise polis, değişen hiçbir şey olmadı. Sürekli kardeşlerimiz, akrabalarımız Kürt olduğundan dolayı gözaltına alınmakta ve işkence yapılmakta, arkasından da terörist yakaladık diyorlar. Kürdistan'dakilerle bura arasında hiçbir fark yok, sadece burada bir de aç kalma tehlikesi var."

Yargı da üzerine düşeni yaptı

Kürt milletvekilleri tutuklandı

Bir süre önce Başbakan Çiller, Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını savunmuş ve verilen talimatı yerine getiren bir memur gibi "Parlamento üzerine düşeni yaptı, sıra yargıda" demişti. Sonunda yargı da "üzerine düşeni" yaptı. DEP Genel Başkanı ve Milletvekili Hatip Dicle, DEP Milletvekilleri Ahmet Türk, Leyla Zana, Sırrı Sakık, Orhan Doğan ve bağımsız milletvekili Mahmut Alınak, 17 Mart günü Ankara DGM tarafından tutuklansrak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldular.

Daha dokunulmazlıkları yasalaşmadan gözaltına alınan Kürt milletvekillerinin Ankara DGM'deki sorgusuna, 14 günlük gözaltından sonra 16 Mart'ta başlandı. Hepsinin sorgusu tamamlanamayınca, tekrar Ankara Emniyetine göttürülen milletvekilleri 17 Mart günü tekrar DGM'ye getirilerek sorgularına devam edildi. DEP Genel Başkanı Hatip Dicle'nin gözaltında iken ifade vermeyi reddettiği, ayrıca bu nedenle diğer milletvekillerinden ayrılarak tecrite konulduğu için, son beş gün içinde açlık grevi yaptığı öğrenildi.

15 günlük gözaltı süresince avukatları ile görüştürülmeyen milletvekilleri DGM savcılığındaki sorguları sırasında avukatları ile yine görüştürülmediler.

Milletvekilleri TCK'nın 125. maddesine göre idamla yargılanacaklar. Devlet bu tavrıyla 70 yıllık inkar politikası ile birlikte, kendi parlamentosunun yapısını anlatmış oldu. TC parlamentosunun Kürt halkına kapalı olduğu gerçeği "parlamento ve yargının üzerlerine düşeni yapması" ile bir kez daha ortaya çıktı.

Köylerde halk korucu olmaya ya da göçe zorlanıyor

Kars'ta devlet terörü

Kars (Mücadele)- Kürdistan'ın pek çok bölgesinde olduğu gibi Kars ve çevresindeki köylerde de jandarma ve özel tim yaygın bir şekilde köylüleri korucu olmaları ya da köylerini terk etmeleri için zorluyor. Kars merkeze bağlı köylerin birçoğunda yaşanan özel tim ve jandarma terörünü yerinde görmek, baskılara maruz kalan köylülerle konuşabilmek için başta baskıların yoğunlaştığı Digor'un köyleri olmak üzere birçok köye gittik, köylülerle görüştük.

Köylerin genelinde koruculuğun zorla kabul ettirilmeye çalışılması çabası var. Koruculuğu kabul etmeyen köylere de iki tercih sunuluyor: "Ya dağa çıkın ya da köyü terk edin..." Tüm hızıyla sürdürülen bu politika gerillanın çalışma bölgesini tamamen insansızlaştırabilmeyi hedefliyor. İnsanı insan yapan onur, namus gibi değer yargılarından dini duygulara kadar her şeye saldırılıyor.

İlk olarak görüştüğümüz Digor'a bağlı Bacalı köylüleri köyün giriş çıkışının sürekli kontrol altında tutulduğunu ve Ramazan ayının ilk gününde köyün imamı ve muhtar da dahil olmak üzere 18 kişinin tutuklandığını belirttiler. Köyün uzun süre adeta işgal altında tutulduğu da anlatılanlar arasında.

Bacalı Köyü'nde baskıların bu kadar yoğunlaşmasının nedeni köyün yakınlarında bulunan sığınak olurken, aramalar sırasında özellikle erkeklerin pantolonları indirilerek sünnetli olup olmadıkları kontrol ediliyor. Bu aşağılama yöntemi hemen bütün köylerde yaygın olarak kullanılmakla beraber, tacize yönelik çabalar yalnızca erkeklerle sınırlı kalmıyor. Bazı köylerde kadınlar da "sorgu" bahanesiyle taciz ediliyorlar. "Aramalar özellikle sabaha doğru yapıldığından, karımızı, kızımızı ister istemez rahatsız ediyorlar. Zaten bunu da bilerek yapıp olay çıkartmaya çalışıyorlar. Her fırsatta köylünün üzerine geliyorlar. Yapmadıkları rezillik de kalmadı..."

Köydeki herkesin birbiriyle aşiret bağı var, bu nedenle biri arandığında tüm köy sorumlu tutuluyor ve her fırsatta göçe zorlanıyorlar. 200 hanelik Bacalı Köyü'nde baskılar nedeniyle yoğun bir göç yaşandığından şu anda en fazla 50 hane kalmış durumda.

"Biz Onursuz Değiliz"

Kars'ta baskılar Digor ve köyleriyle sınırlı değil kuşkusuz. Susuz ilçesine bağlı Büyük Çatak, Küçük Çatak ve Doyumlu köyleri de "arama" adıyla estirilen terörle neredeyse gün aşırı yüz yüze kalıyor. İhbarcılığa ve koruculuğa zorlanan köylüler baskılardan şikayetçiler ama bunu kabul etmeyeceklerini söylüyor ve ekliyorlar: "Biz onursuz değiliz!"

Kars'ta bunlar yaşanırken çevre illerden Ardahan ve Erzurum'da da Kürt köylerine yönelik baskılar ve insansızlaştırma çabaları tüm hızıyla sürüyor. Ardahan'ın Yalnızçam Köyü'nü basan askeri birlikler, köylüleri soyup karın içinde oturtarak saatlerce bekletttikleri ve sorguladıkları insanlara yoğun işkence yaptıkları da Kars büromuza gelen bilgiler arasında. Ardahan'a bağlı Başiktaş, Hacıali, Bayramoğlu ve çevre köylerde de hala operasyonlar sürüyor ve köylüler gerilla-ya destek olmasınlar diye bölgeden uzaklaştırılmaya çalışılıyor.

Erzurum Şenkaya ilçesine bağlı Beşpınarlar, Zaggerek ve Muşeğ köylerinde ise neredeyse hiç genç kalmamış durumda. Bu köylerin gençleri arasından gerillaya katılanlar olduğunu tespit eden jandarma ve özel tım, uyguladığı şiddet politikalarıyla köylerde yaşılırdan başka hiç kimsenin kalmamasını sağlamaya çalışıyor.

Kars, Erzurum, Ardahan ve Serhat bölgesinin diğer ilçe ve köylerinde yaşananlar, devletin Botan'da uyguladığı insansızlaştırma politikasının temellerini Serhat'ta da atmaya başladığını gösteriyor.

Newroz kutlanmalıdır

Binlerce yıllık bir başkaldırı ve direniş geleneği olarak Newroz, bugün her zamankinden daha fazla anlamlı hale gelmiştir. Çünkü bir yanda zulüm ve zorbalığın en azgını, diğer yanda başkaldırı ve direniş gerçekliğinin yaşandığı bir sürecin içindeyiz.

Bu süreç içinde Newroz kutlanmalı, en azgın baskı koşullarına rağmen, Newroz'u kutlamanın bir biçimi mutlaka bulunmalı, Newroz'un direniş mesajı taşıyan ve cesareti ateşleyen anlamı, bir kez daha dile getirilmeli, Newroz coşkusu yaşanmalıdır.

Newroz yeni gündür, baharın müjdecisidir. Irkçılığa ve sömürüye karşı mücadelenin, zorbalığa karşı başkaldırının meşalesidir. O halde Newroz'u kutlamak da bu anlamına uygun olmalıdır. Cezaevlerinde, dağlarda, meydanlarda, evlerde ya da işyerlerinde, her yer bir kutlama yeri olabilir.

Newroz meşrudur. Meşruluğuna önce biz inanırsak, meşruluğundan kuşku duyanları da inandırabiliriz. Bu günü kutlamak başta Kürt halkı olmak üzere tüm halkların hakkıdır. Bu hak bedel ödenerek kazanılmıştır.

Newroz kutlamaları, "mücadele dağlarda verilirken bırakılırsa bir şey yapamayız" diye bir kenara bırakılır", "kan dökülme mücadelesi, "provokasyon saklanamayız. gerekçelerin ardına

Kitle mücadelesinin siyasal önemi en iyi 1990 ve 1991 Serhıldanları sırasında ortaya çıkmıştı. Bu Serhıldanlar sayesinde gerilla mücadelesinin siyasal gücü de ileriye doğru bir ivme göstermişti.

Bugün yerel seçimler yaklaşırken, devletin terör ile Kürt halkını sindirmeye çalıştığı, kendini ifade etmesini zorla engellediği koşullarda, halkın siyasal tavrını açığa çıkarıcı mücadele biçimlerini örgütleyebilmek, devletin oyunlarını da bozacaktır.

Tabii ağır baskı koşullarında bunu yapmanın zorluğu biliniyor. Ancak bu zorlukları daha baştan hareketsiz kalmanın gerekçesi haline getirmeden, kitlesel mücadeleyi örgütlemenin gereğine inanan bir bakışa sahip olmak öncel bir gerekliliktir. Böylesi bir bakışla hareket edildiğinde birçok zorluk aşılacağı gibi, mücadelenin kitlesel anlamda da farklı biçimlerini bulmak da kolaylaşacaktır.

1992 Newroz'unda olduğu gibi kitlelere ayaklanma çağrısı yapıp kitlesel eylemliliğe aşırı bir misyon yüklemeden, sonradan hayal kırıklığı yaratacak şişirilmiş siyasal kazanım beklentisi yaratmadan, bunun tam karşıtı olarak "hiçbir şey yapılamaz" mantığını da terk ederek Newroz'a bakmak ve seçim öncesinde devlet terörünün yol açtığı ağır atmosferleri dağıtmak için bir fırsat olarak Newroz'u değerlendirmek gerekir. Hiçbir şey yapılamaz mantığı dağlarda verilen mücadele dışındaki her alanı tam bir pasifizme, statükoculuğa götürür. Ki kitlelerin pasifizme düşmeleri, korkuyu daha da güçlendiren, hareketsizliği artıran devlet güçlerinin saldırılarını artırmasına cesaret veren bir sonuç yaratır.

Newroz'un anlamına uygun kutlanması, onun yalnızca nerede kutlanacağı ile ilgi bir sorun değildir. Nerede ve halkın mücadele istek ve azmini artıran bir biçimde nasıl kutlanacağı ile ilgili bir sorundur. Newroz halk kitleleri içinde cesareti ateşlediğinde, onları ayağa kaldırdığında mesajını kitlelere taşımış olur. Böylece, devletin içini boşaltarak, onu sıradan bir şenlik durumuna indirme gayretleri de boşa çıkarılabilir.

Newroz hareketsizliğe mahkum edilmemelidir!

Newroz P

✓ **Günümüzde de zulme, sömürüye, ulusal baskıya karşı mücadele sürüyor. Demirci Kawa bu mücadele içinde anlam kazanıyor, bu mücadeleye anlam kazandırıyor. Newroz günü, zulme karşı isyanı, güçlü görünenin haklı olan karşısında mutlaka yenileceğini anlatıyor; gelecek özgür günleri ve baharı müjdeliyor.**

✓ **Kürdistan dağlarındaki isyan ateşi, Karadeniz dağlarında da yanıyor. Can bedeli isyan, özgürlüğe olan sınırsız özlem, coşku ve cesaret, Karadeniz'de gerilla oluyor, şehit düşen yoldaşlarını selamlayan gerillaların silah tarakaları haykırıyor:**
"Kawa'ya selam olsun!"
"Newroz Piroz Be!"

1994 Newroz'unu devlet özel bir hazırlık yaparak karşılamıyor. Ne askeri yığınak olarak ne de özel önlemler açısından geçmiş yıllarda gündeme gelen Newroz "hazırlıkları" bu yıl gündeme gelmedi. Devlet güçleri Newroz için "özel" önlem almadığı gibi, bir Newroz gerginliği de yaşamıyor.

Öncesinde de bu sene Newroz yerel seçim öncesine denk geldiği için, bu nedenle devlet geçmiş yıllarda Newroz için aldığı önlemlerin kat kat fazlasını aylar öncesinden yerel seçimler için almaya başladı. Kürdistan'da tarihin en büyük askeri yığınağı yapıldı. Ordu, polis, özel tim ve koruculardan oluşan silahlı devlet güçlerine bir de profesyonel özel ordu eklendi. Ve yine köylerin boşaltılması, gözaltına alma, işkence ve katliam uygulamaları, daha önceki yıllarla kıyaslanamayacak ölçüde arttı. Devlet terörünü daha da tırmandırdı. Böylece Kürt halkının seçimlerde kendi seçeneğini, siyasal iradesini yığınsal olarak ortaya koyması engellenirken, bir yandan da halk içinde yılgınlık yaratmak, ulusal mücadelenin önünü kapamak, kitle desteğini yok etmek amaçlandı.

Böylesine azgın bir devlet terörü sürerken, bir de Newroz için özel askeri yığınak yapmak gibi "önlem"lere doğal olarak gerek kalmadı.

Yerel seçim sürecinin siyasal önemi, Newroz'un önceki yıllarda olduğu gibi özel bir gündem oluşturmasını da önledi. Devletin seçimlere yönelik yaptığı ve yapmakta olduğu uygulamalar halen önemini koruyor. Önce devrimci ve yurtsever adayların seçimlerde eli kolu bağlandı, adaylar gözaltı ve işkencelerle çekilmeye zorlandı. Devlet, işbirlikçileri içinden seçtiği kendi adaylarının kazanması için her türlü "önlemi" aldı. Bu "önlemler" seçimlerde aranan asgari koşullara bile tahammül edilemediğini gösterdi. Devrimci-yurtsever adaylara oy verecek halk üzerinde de terör estirilerek, oy vermelerinin koşulları ortadan kaldırıldı. Sandığından yurtsever adaylara oy çıkacak köyler ölümle tehdit edilirken, binlerce insan göçe zorlanarak oy kullanma hakkını kaybetti.

Devlet kendi seçim aldatmacası, korucubaşları ve itirafçılarıyla baş başa kaldı. Şimdi "devlet yanlısı adaylara" oy toplamak, oy oranını artırmak için yine halkı ölümle tehdit ediyor. Zorla oy kullandırmaya çalışıyor. Din, tarikat, aşiret ilişkilerinden, mezhep ayrılıklarından medet umarak, bu yapılara sarılıyor, kendini bu tür feodal kurumların desteği ile ayakta tutmaya çalışıyor.

Devletin seçim sürecindeki tüm uygulamaları, önce paniğe kapılması, ardından yoğun devlet terörü kampanyası başlatması ve son olarak yine terörle seçimlerde kendi adaylarına oy toplamaya çalışması içine düştüğü çaresizliğin bir ifadesidir. Devlet tam anlamıyla bataktadır. Geçmiş yıllarda kendi siyasal meşruluğunu tazelemek için kullandığı seçim oyununu bile rahatça oynayamaz duruma geldiğinden, çaresizlik onu daha da saldırganlaştırmaktadır.

Kürt halkı işkence, katliam ve göçlerle yoğun bir zulüm yaşamaktadır. Böylesi bir süreçte kutlanacak olan Newroz, çok daha anlamlı, çok daha önemli hale gelmiştir. Çünkü Newroz, zulme karşı başkaldırının, esarete karşı özgürlük mücadelesinin ve baskılara karşı direnişin günüdür.

Newroz Zulme ve Esarete Başkaldırı Günüdür

İnsanlık tarihi, insanın özgür yaşama tutkusunun bir sonucu olarak, kölelik zincirlerinin kırıldığı, zulme karşı başkaldırı destanlarının yaratıldığı birçok direnişe tanıktır. Emek ve cesaretle yaratılan bu direnişler, insanın özgürlük tutkusunu tarihin derinliklerinden alıp yarınlara taşıyan birer meşaledir.

İşte Mezopotamya'da Demirci Kawa'nın yaktığı ateş de böylesi özgürlük meşaleleri içinde Ortadoğu halkları için en önemli olanıdır. 2600 yıl önce Mezopotamya'da zulüm ve kan üzerine köleci bir imparatorluk vardı: Asur İmparatorluğu. Tüm köleci devletlerde olduğu gibi insan kanı köleci Asur "medeniyeti"nin de harcıydı. Ancak Asur devletinin zulmü, Ortadoğu halklarının ayrı ayrı efsanelerine konu olacak kadar acımasız boyutlara varmıştı. Bu zulüm Demirci Kawa isyanına kadar sürdü. Kawa karşı konulmaz zannedilen bir güce başkaldırarak yüreklerdeki cesareti ateşledi. Özgürlük tutkusu isyan oldu. Sonunda Asur kralı Dehak'ın yenilgisi ile Ortadoğu halkları zulümden kurtuldular. Ve kurtuluş günlerini Yeni Gün (Newroz) olarak her yıl kutlamayı gelenek haline getirdiler. Her yıl Newroz günü 21 Mart'ta dağların doruklarında ateşler yakıldı.

2600 yıl önce yaşanan bir büyük isyan binlerce yıldır Ortadoğu halkları-

roz Be!

Ey ateşin ve güneşin çocukları
Şimdi çarpıyor yüreğim bütün
halklarda
Varsın gözlerin yeşil olsun
Bir zencisin sen Güney
Afrika'da
Bir şairin Kafkas doruklarında
Bir şairin Cudi'nin paramparça
bağrında
Sözcüklere çiçek açtırıyorlar
kırlarda
İşte önünde sönmeden çoğalan
bir ateş
Ki özgürlük uğruna canlarla
alevlenmiş
Yak yakabildiğin kadar
Aydınlat seni utandıran koca
dünyayı

Newroz kutlamaları, Newroz'un adına ve anlamına uygun olarak, halkların zulme ve esarete başkaldırı günü olarak kutlanmaya devam edecektir.

nın kavgalarında yaşıyorsa, bu halkların zulme karşı direnişe ve özgür yaşamaya verdiği büyük değerden dolayıdır.

Halk efsaneleri der ki, Demirci Kawa'nın yaktığı ateş hiç sönmedi.

Evet, sönmesi de mümkün değil. Çünkü o ateş her yıl 21 Mart'ta dağlarda ve yılın her günü milyonlarca insanın yüreklerinde tutuşan isyan ateşleridir. Halkların insanca yaşama özlemleri, zulme karşı öfkeleri, özgürlük tutkuları ile körüklenen bu ateşe, hiçbir zincir kâr etmemiş, hiçbir güç onu söndürememiştir. Günümüzde de zulme, sömürüye, ulusal baskıya karşı mücadele sürüyor. Demirci Kawa bu mücadele içinde anlam kazanıyor, bu mücadeleye anlam kazandırıyor. Newroz günü, zulme karşı isyanı, güçlü görünenin haklı olan karşısında mutlaka yenileceğini anlatıyor; gelecek özgür günleri ve baharı müjdeliyor.

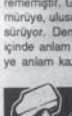

Esas olarak Kürt halkının bir özgürlük ve direniş günü olmasına rağmen, Newroz, modern köleik döneminin zincirleri altında zulüm gören, sömürülen tüm Ortadoğu halkları için de aynı anlamı taşıyor. Tüm Ortadoğu'da binlerce çağdaş Kawa, sömürüye karşı başkaldırıyor, örgütleniyor ve savaşıyor.

Kürdistan dağlarındaki isyan ateşi, Karadeniz dağlarında de yanıyor. Can bedeli isyan, özgürlüğe olan sınırsız özlem, coşku ve cesaret, Karadeniz'de gerilla oluyor, şehit düşen yoldaşlarını selamlayan gerillaların silah tarakaları haykırıyor:

"Kawa'ya selam olsun!"
"Newroz Piroz Be!"

Devlet Newroz'un İçini Boşaltamaz

Geçen yıl devlet, Newroz'un içini boşaltmaya yönelik bir çaba içine girdi. Oligarşinin bazı kesimleri Newroz'u bir şenlik ve bayram gibi göstermek isterken, bazıları da geleneksel bir eğlence olarak kutlanabileceğini söylemişti. Tüm bu manevralar, Newroz'un zulme ve sömürüye karşı yüreklerde ateşlenen bir meşale olma özelliğini unuttırmak içindi.

Devlet daha önce 1 Mayıs'a "bahar bayramı" 8 Mart'ı da "Dünya Kadınlar Günü" diyerek ve her iki yönüyle de mücadeleye, direnişe ve dayanışmaya ilişkin mesajlarını yok sayarak, kısacası içlerini boşaltarak kendisi için tehlikeli bir gün olmaktan çıkarmaya çalışmıştı. Aynı biçimde Newroz'un da devlet için tehlikeli anlamlar yüklü bir gün olmaktan çıkarılması, sıradan, geleneksel bir şenlik havasına büründürülmesi amaçlandı. Bu yıl Newroz yaklaşırken devletin bu çabası yeni sürüyor.

Çiller'in "Ben Newroz'u ulusal bir bayram yapacağım. Newroz, bütün Türkiye'nin bayramı olacak. 1995'te Newroz'u resmi bayram olarak kutlayacağız" açıklamaları da bu yüzden.

Neydi bu sözleri anlamı?

Aylardır halka kan kusturan devlet politikasının siyasal sorumlusu, yoksa insafa gelmiş, Kürt halkının bir talebine kulak mı vermekteydi? Elbette hayır! Zulmün ve sömürü düzeninin baş sorumlusu başbakan, zulme ve sömürüye karşı isyan ve mücadele günü olan Newroz'u bayram olarak görmek ve kabul etmek isternezdi, isteyemezdi. O, Newroz derken, anlamı boşaltılmış, folklorik özellikleri olan bir şenlik yapmaktan söz ediyordu, o kadar! Bunu yaparken bile sahtekarlığı, demagojiyi ve yaları elden bırakmıyordu. Böyle bir Newroz'un bile bu yıl yetişmeyeceğini, ancak seneye bunun "mümkün olacağını" söylüyor ve böylece deyim yerindeyse "günü kurtarmayı" hedefliyordu. Söyledikleri, "Bu yılı kurtaralım da seneye de yeni yalanlar uydururız" anlamından öteye geçmiyor. Tabii Çiller'e bu kadarını bile söyleten mücadelenin dayatması karşısında devletin düştüğü acizliktir.

Halka karşı zulmün bu denli tırmandığı, Kürt milletvekillerinin bile kontra saldırıları ile katledildiği, dokunulmazlıklarının kaldırılıp tutuklandıkları bir dönemde, başbakanın halktan gelecek en ufak bir talebi karşılamayı düşüneceğine inanmak bile körlük değilse saflık olur. Başbakan, böylesine aldatıcı sözlerle içi boşaltılmış Newroz'dan bahsederek, Kürt halkını bir kez daha kandırmaya çalışırken, yaklaşan yerel seçimlerde "devlet yanlısı" adayların alacağı oyların bir parça olsun artması hesabı yapmaktadır.

Çiller'in demecine çeşitli çevrelerden yankılar da geldi. ANAP lideri Mesut Yılmaz "Buradaki şüphem, bu meselenin de bir seçim rüşveti olarak kullanılacağı ihtimalidir" derken, MHP lideri Türkeş daha ilginç bir yorum getirdi: "21 Mart Türklerin Ergenekon'dan çıkış tarihidir. Dolayısı ile bir Türk bayramıdır." DSP lideri Bülent Ecevit de Newroz'un yıllardan beri bir Türk bayramı olarak Türki Cumhuriyetlerde kutlandığını ileri sürerek Türkeş'e destek çıktı. Ama hiçbiri de bu günün adına neden Newroz dendiğini, neden Arap, Fars, Kürt, Türk tüm Ortadoğu halkları arasında kutlandığını açıklamadı. Günün anlamına ise elbette girmeleri beklenemezdi. Sonuç olarak söyledikleri ne olursa olsun, hepsinin amacı aynıydı. Newroz'un içini boşaltıp, onu düzen için tehlikeli bir isyan mesajı olmaktan çıkarmak.

Bu aldatmaca elbette ters tepecek ve Newroz, bir kır şenliği olarak değil, gerçek anlamına uygun biçimde, zulme ve sömürüye karşı başkaldırı günü olarak her zaman kutlanacaktır.

Ortadoğu'da emperyalizmin ve işbirlikçisi rejimlerin baskıcı, sömürücü ve zorba düzenlenine karşı, halkların yüreklerinde isyan ateşi çoktan tutuşmuştur. TC'nin zulmüne ve kölelik düzenine karşı özgürlük mücadelesi de, tüm milliyetlerden Türkiye halklarının cesaretle ve bedel ödeyerek geliştirdiği devrimci Kawa'nın ateşini mücadelesinin içinde yaşayan bir imgeye dönüştürdüğü bir sürece çoktan girilmiştir.

Newroz öncesi polis terörü

Adana (Mücadele)- *Devlet güçlerinin aylardır Kürt halkı üzerinde estirdikleri terör, Newroz ve yerel seçimler yaklaştıkça daha da arttı. Adana'da özellikle Kürt halkının yaşadığı mahallelerde, sivil ve resmi polislerin operasyonları aralıksız sürüyor. Göç sonucu, Kürt nüfusu hızla artan Adana'nın birçok mahallesi, Kürdistan'ın diğer illerinden farksız duruma geldi. Mahalle aralarında polis panzerleri ve zırhlı polis araçları gözdağı ve tehdit amacıyla sürekli dolaşıyor. Mahallelerin giriş çıkışları sürekli kontrol altında tutuluyor. Kahvehane, işyeri ve ev baskınları yapılıyor. Şüpheli görülenler gözaltına alınıyor. Özellikle akşam saatlerinde sokakta dolaşan gençler hemen şüpheli şahıs muamelesi görüyor ve "araştırılmak" üzere karakollarda günlerce tutulup içinden gücünden ediliyor. Rastgele yapılan kimlik kontrollerinde Kürdistan doğumlu olanlar özellikle gözaltına alınıyor, çünkü Kürt halkının tümü potansiyel suçlu gibi görülüyor. Gözaltına alınanlar en hafif biçimiyle tehdit ve hakaretlerle karşılaşıyor, daha yaygın biçimiyle dövülüyor, işkence görüyor. Siyasal bir faaliyet içinde olduğu anlaşılanlar ise, bu faaliyet yasal bile olsa hemen işkenceye alınıyor, elektrik verme, askıya alma, buz üzerine yatırma gibi işkence yöntemlerine maruz bırakılıyorlar.*

Polis silah kullanmakta hiçbir ölçü-sınır tanımıyor. Geceleri sık sık havaya kurşun sıkıyorlar, hatta ellerindeki silahların kovan atan bölümlerine naylon torba bağlayıp MKE marka polis mermilerinin kovanlarının sokaklara saçılmasını önlüyorlar.

Halka gözdağı için bol bol havaya ateş eden polis, insanların üzerine ateş etmekten de çekinmiyor: Polis geçtiğimiz günlerde Dumlupınar Mahallesi'nde kimlik kontrolü yapmak amacıyla bir genci durduruyor ve ellerini havaya kaldırmasını istiyor. Genç söyleneni yapmak için ceplerinde duran ellerini tam çıkaracağı sırada, polis silahını ateşleyerek genci yaraladı. Gençte hiçbir silah olmamasına rağmen, 'silahı var sandım' diyen polis hakkında değil ceza vermek soruşturma bile yapılmadı.

Polis silahsız kitle gösterilerine ateş etme konusunda da kendini neredeyse özgür hissediyor. Geçtiğimiz yıl Newroz gösterileri sırasında savunmasız sivil halkın üzerine ateş açan polis, bir kişinin ölümüne, onlarca kişinin yaralanmasına yol açmıştı. Polisler yine Newroz'da gösteri yapmaya kalkana ateş açacaklarını şimdiden açıkça söylemekten çekinmiyorlar.

Şüphesiz polisin bu davranışı ve tehditleri, üç-beş polisin bireysel tavrı değil. Polis en büyük desteği Adana Valisi Naci Parmaksız'dan alıyor. Parmaksız, Kürt halkı katasını bozarsa, Adana'yı Halepçe'ye çevirebileceğini, gerekirse katliam yapacağını söyleyecek kadar fütursuz bir kontrgerilla sözcüsü durumunda. Kısaca devlet, Kürt halkını sindirerek Newroz'un kutlanmaması için elinden geleni yapıyor.

Adana'da görüştüğümüz devrimci ve yurtsever kişiler ise Vali Parmaksız'ın tehditlerini, acz içinde kalmanın bir belirtisi olarak değerlendiriyor ve şöyle diyorlar: "Devlet Newroz kutlamalarını hazmedemiyor. Ancak bu böyle diye, biz bin yıllık geleneğimizden, zulme karşı direniş ve mücadele günümüzün kutlanmasından vazgeçmeyiz. Bu uğurda şehitler verildi, bedel ödendi. Bugün de her türlü bedeli ödemeye hazır olarak Newroz'u kutlayacağız."

Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı: "Oligarşinin seçim oyununu bozalım"

Kürdistan'da bir yandan demokrasi nutukları atılırken seçim terörünün alabildiğine arttığı şu günlerde, Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı Kürt halkını devletin seçim oyununu bozmaya, devleti değil devrimcileri ve yurtseverleri desteklediklerini oy kullanmayarak göstermeye çağırdı. Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın 16 Şubat günü gazetemize gönderdiği açıklamayı yayınlıyoruz.

Oligarşi halklarımıza karşı açmış olduğu kirli savaşını boyutlandırarak sürdürüyor. Ama bir türlü kökünü kurutacağız dediği "terörü" bastıramıyor. Özel ordu deyip göklere çıkardığı Tansu Çiller'in kurtarıcı melekleri de Kürdistan'a ayağını basar basmaz gerillanın kurşunlarıyla tanışarak bu işin TV'lerde esas duruşa geçip "yok edeceğiz" demek kadar rahat olmadığını anladı. Oligarşinin bugüne kadar değişik maskelerle pazara çıkardığı Özel'ın korucuları, Mesut'un özel timleri, Demirel'in kontraları gibi Tansu'nun özel orduları da sönüp gitti. Halkın desteğini her geçen gün kaybeden, krizini bir türlü hafifletemeyen oligarşi ne yapacağını şaşırmuş durumdadır. TC'nin önünde bugün 27 Mart yerel seçimleri vardır. Bu seçim çalışmaları süresinde TC'nin gerillanın, halk muhalefetinin karşısında acizliğini gördük. Çok güçlüyüz diyen TC önce seçimleri nasıl yaptıracağız diye kara kara düşünürken, halkımızın devrimci, yurtsever adayları desteleyeceğini görünce bu kez nasıl kazanabilirim diye düşünmeye başladı. Devrimci, yurtsever adaylara yönelik saldırılarını yoğunlaştırarak kimini tutukladı, kimini işkenceden geçirdi, milisleri tutuklatarak çalışmaları engellemeye, sonuçta seçimleri "güvenlik" altına almaya çalıştı. Güçlü olduğunu iddia eden düşman Kürdistan'da seçimlerin askerlerin-korucuların denetiminde yapılmasını yasallaştırdığı gibi, gerillanın saldırılarını engellemek için seçimleri bir saat erkene aldı. Köylüleri güvenlik nedeniyle karakollarda oy vermeye zorlayarak acizliğini ortaya koydu. Bunların hepsi TC'nin güçsüzlüğünü göstermektedir. Ne yaparsa yapsın TC güçsüz olduğunu gizleyemeyecek, halkın desteğini kazanamayacaktır.

Yiğit Kürt Halkı,

TC, Kürt halkı bizi destekliyor demektedir. Oysa kendisini desteleyenler TC'nin uşakları, korucuları, bir avuç işbirlikçilerinden başkaları değildir. TC'nin Kürt halkı bizi destekliyor çabasını boşa çıkartalım ve devrimcilere, yurtseverlere destek verdiğimizi gösterelim. Bu nedenle düzenin partilerine, işbirlikçi uşaklarına oylarımızı vermeyelim.

Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler TC'nin belediyeleri ne olursa olsun, her türlü hileye başvurarak devrimci, yurtseverlere kaptırmayacağı, kullandırtmayacağı yönündedir. DEP'in de seçimlerden çekilmesiyle Kürdistan'da halkımızın yararına çalışabilecek hiçbir aday görmüyoruz. Var olan adayların hiçbirisi destekleneck nitelikte de değildir. Çünkü halklarımız bu aday ve partileri olan SHP, DYP, ANAP vb. düzen partilerini çok iyi tanımaktadır. Hepsi de yönetime geldiklerinde verdikleri vaatleri unutup halkın sofralarından çaldıklarıyla ceplerini doldurmaya çalıştılar. Hiçbiri halkın çıkarını ve geleceğini düşünmediği gibi belediyeleri de yapacakları soygunun birer aracı haline getirdiler. Buraları birer arpalık haline dönüştürdüler. TC'nin uşakları, korucuları bu partilerin adaylarıdır. Bunlara oylarımızı vermeyelim, sandığa gitmeyelim, halk komitelerinde (köy, işyeri, mahalle komiteleri) örgütlenelim. TC'ye, devrimcileri-yurtseverleri desteklediğimizi seçimlere katılmayarak bir kez daha gösterelim. Köylüleri karakollara ayağına çağıran devletin tehditlerine boyun eğmeyelim, onları yalnızlığa mahkum edelim.

Kürdistan'da seçimler için adaylığını koyanlara;

TC'nin her türlü hileye başvurup halka dayattığı seçim oyununun kuklası olmayın. Seçim oyununu reddederek halkın dostluğunu kazanın ve seçimlerden çekilin. Bu ortamda Kürdistan'da kim belediyelerde görev alırsa alsın halkın ve devrimcilerin katledilmesine şu ya da bu şekilde ortak edilecektir. Bu oyuna gelmeyelim.

Halk Komiteleri Şeklinde Örgütlenelim!
Kendi Sorunlarımıza Sahip Çıkalım!
Kürdistan'daki Adaylar TC'nin Uşaklarıdır, Onları Desteklemeyelim!
Yaşasın DEVRİMCİ SOL!
Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!

Muhtar adayları seçimlerden çekildiler

Oligarşinin seçim dayatmaları ve terörüne rağmen oynanmak istenen seçim oyununda yer almanın devrimci demokrat onurla bağdaşmayacağını söyleyen İstanbul'in çeşitli mahallelerindeki muhtar adayları seçimlerden çekildiklerini düzenledikleri basın toplantısıyla açıkladılar. 15 Mart günü Gaziosmanpaşa DEP binasında düzenlenen basın toplantısında muhtar adayları ortak basın açıklaması yaparak tavırlarını kamuoyuna duyurdular.

Gazi Mahallesi halkından bir grup da basın toplantısına katılarak, seçimlere katılmama kararını desteklediklerini açıkladılar.

Gazi Mahallesi Muhtar Adayı Müsahip Dündar ve Esentepe Mahallesi Muhtar Adayı Hüseyin İşeri'nin seçimlerden çekilen tüm adaylar adına birlikte yaptıkları basın açıklamasında "Bizler bağımsız muhtar adayları olarak yönetimine talip olduğumuz mahalli yönetimleri salt mahallenin yaşamını düzenleyen kurumlar olarak görmedik. Yerel yönetimleri demokrasi mücadelesinin bir mevzisi olarak da değerlendirdik." diyerek, bugüne kadarki faaliyetleri süresince sorunların tek başına değil birlikte mücadeleyle, ortak örgütlenmelerle çözüleceğini, bunun da halk komiteleriyle mümkün olacağını göstermeye çalıştıklarını belirttiler. Galenin noktada seçimlerin bir halkın dıştalandığı bir dayatmaya, düzenin kirli savaşını aklama referandumuna dönüştüğünü vurgulayan muhtar adayları bu dayatmayı reddettiklerini tekrar tekrar vurguladıkları açıklamalarında "Mahalli yönetimlerin muhtar adaylığından çekiliyoruz. Ayrıca tüm halkımızı dayatmacı, seçim politikasına alet olmamaya çağırıyoruz." diyerek seçimlere katılmama çağrısı yaptılar.

Gaziosmanpaşa DEP Eski Belediye Başkan Adayı Mahmut Can da devrimci, demokrat ve yurtseverlerin seçimlere katılmamasını istedi.

Önümüzdeki günlerde halk komitelerinin desteklediği muhtar adaylarının da yapılan halk toplantılarıyla adaylıklardan çekildiklerini açıklamaları bekleniyor.

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu: "Seçimlere katılmayalım"

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu 12 Mart günü TİYAD'da bir basın açıklaması yaparak "faşizmin seçim oyunu-nu boşa çıkaralım" çağrısında bulundu. Platform adına dönem sözcüsü Nilüfer Alcan, yaptığı açıklamada Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun seçimlerin meşruluğu konusundaki tavrını özetle şöyle ortaya koydu:

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu tüm devrimci-demokrat kişileri dayatmacı seçim politikasına alet olmamaya ve seçimlere katılmamaya çağırıyor.

"Devlet kendine karşı olan güçlerin, her türlü zor yöntemiyle seslerini kesmek istemektedir. Bir yandan bu susturma çabası tüm dünyanın gözleri önünde ve büyük bir pervasızlıkla sürerken, diğer yandan seçimlerin yapıldığı söylenerek demokrasi görüntüsü verilmeye çalışılmaktadır. Bugün bu koşullarda yapılacak seçimlerin hiçbir meşruluğu kalmamıştır.

Baskı ve zulüm yalnız DEP'in seçim dışı bırakılması ile ilgili bir olay değildir. Kürt halkının ulusal ve demokratik talepleri karşısında devlet giderek baskı ve terörünü artırmaktadır. DEP'i seçim dışı bırakma bu terörün sadece bir parçasıdır.

Artık gerçekler çıplak gözle görülebilecek kadar açıktır. Kürt halkının iradesinin yansmadığı bu yerel seçimlerin hiçbir meşruluğu kalmamıştır."

Seçimlerin meşru kabul edilemeyeceği bu sözlerle ortaya konduktan sonra, bu dayatmanın kabul edilemeyeceği ve reddedilmesi gerektiği vurgulandı.

"Hiçbir partiye oy vermiyoruz, desteklemiyoruz. DEP'liler ile dayanışma içinde bulunmayı devrimci-demokrat olmanın bir gereği olarak görüyoruz. Böylesi bir ortamda bağımsız aday olmak da var olan seçim dayatmasına alet olmaktır. Bu nedenle bağımsız adayların da çekilmesini istiyor, destek olmayacağımızı, güç vermeyeceğimizi açıklıyoruz." diye devam eden açıklama, partili partisiz tüm devrimci-demokrat kişilerin de var olan dayatmacı seçim politikasına alet olmaması, seçimlere katılmaması çağrısıyla son buluyordu.

TÖDEF'lilerden seçim tavrı

TÖDEF'li öğrenciler 26 Şubat'ta bir basın açıklamasıyla düzen partilerine oy yok demişlerdi. Düzen partilerinin oyunlarını ve yalan vaatlerini teşhir edeceklerini açıklayan TÖDEF'li öğrenciler okullarda başlattıkları afişlemelerle düzen partilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar. Türkiye genelinde bütün okullarda afişleme yapacaklarını belirten öğrenciler, afişlerde düzen partilerinin öğrenci gençliğe geçmişte verdiği vaatler ve bugünün sonuçlarını ortaya koyarken, yaptıkları açıklamada da şöyle diyorlardı: "Bir dönemin işi bitirici patron tiplerini ön plana çıkartan düzen partileri orada da iflas edince şimdi içinde bulundukları pislikten 'Dürüst Aday' vaatleriyle çıkmaya çalışıyorlar. Ama kandıramıyorlar. Artık seçimin çare olmadığı görülmüştür. Haklarımızı alabilmenin tek yolu vardır: Örgütlenmek, yaşamın her alanında örgütlü mücadeleyi yükseltmek.Ne insanca bir yaşamı, ne fırsat eşitliğini, ne de demokratik bir ortamı bize düzen partileri veremez. Biz bütün haklarımızı kendi gücümüze güvenerek, mücadele ederek kazanıyoruz. Üniversitelerde sesimiz olan öğrenci derneklerini güçlendirip yaygınlaştırarak haklarımızı kendi ellerimizle kazanacağız." Açıklama "Düzen Partilerine Oy Yok", "Seçim Çare Değil", "Örgütlü Mücadeleyi Yükseltelim", "Haklarımızı Almak İçin Öğrenci Derneklerinde Örgütlenelim" sloganlarıyla bitirilliyordu.

Avrupa'da kriz dalgası ve işsizlik

Mart ayının ilk haftasında Almanya'da gündeme gelen, fakat IG Metall Sendikası'nın işverenle anlaşması sonucunda metal tekellerine ve emperyalizme rahat bir soluk aldıran metal işkolundaki krizin etkileri sürüyor. Metal işkolundaki krizin yanı sıra, özellikle '90'lı yıllardan sonra ağırlık kazanan ve son bir yıldır yoğun protestolara, gösterilere neden olan ekonomik kriz ve bunun sonucu her an gündemde olan işsizlik tehlikesi Avrupa'daki tüm emekçilerin değişmez gündemi oldu.

Ücretlerin dondurulması, işyerlerinin kapatılması, işçi çıkarılması ve işsizlik sigortası, hastalık yardımı vb. sosyal yardımlarda kesintiye gidilmek istenmesi karşısında, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde işçilerin geliştirdiği tepkiler son bir yıla damgasını vurdu. Almanya'da metal işkolunda 3 milyon 600 bin işçiyi ilgilendiren grev dalgası ve sonuçlarına değinmeden önce, diğer Avrupa ülkelerine de bakmak gerekir.

Hükümetleri ve işverenleri uyarmak amacıyla Ekim ayı sonlarında Belçika, Fransa, İtalya, Almanya ve Yunanistan'da yapılan yaygın işçi eylemleri hayatı durdurmuş, bu ülkeleri felç etmişti adeta. Eylemlerin yaygınlığına ve işçilerin uyarılarına rağmen "istikrar tedbirleri" denen ve yaşanan ekonomik krizin faturasının sadece işçilere çıkarılmasından başka bir anlamı olmayan uygulamalar devam etti. Bununla beraber, kazanılmış haklara yönelen saldırılar karşısında grev ve gösteriler Kasım ayında da sürüyordu.

Örneğin İspanya'daki iki büyük sendikanın girişimiyle işçi, memur, öğrenci, çiftçi ve emeklilerden oluşan yüz binlerce gösterici Madrid ve Barcelona'da özellikle iş güvenliği talebini haykıran ve sefalete karşı çıkan büyük gösteriler düzenledler. Belçika'da da 2.5 milyon işçiyi temsil eden iki konfederasyonun ortak grev kararı alması (ki bu Belçika'nın en kapsamlı grevi sayılıyor) grevden etkilenen dev tekellerin hükümet politikasını etkileyerek konfederasyonlarla anlaşmaya oturmak zorunda kalmasına yol açtı.

AVRUPA'DA YOKSULLUK VE İŞSİZLİK ARTIYOR

Birçok Avrupa ülkesinde neredeyse aynı anda ortaya çıkan bütün bu gelişmelerin ardında yatan neden ise, kapitalizmin içine düştüğü kriz ve bunun sonucu olan yoksullaşmadan başka bir şey değildi kuşkusuz. Kapitalizmin dönemsel bunalımlarının da ötesinde, kâr oranlarında düşme eğiliminin doğurduğu mevcut kriz, Avrupa genelinde üretimin düşüşü ve işsiz sayısında ortaya çıkan tehlikeli artışı da beraberinde getirdi.

Otuz yıldır işsizliğin sürekli arttığı Avrupa'da, yaşanan krizde işsizlik sorununun sendikalar için temel sorun olarak ele alınmasını kaçınılmaz hale getirmekte gecikmedi. İşsizlik tehlikesinin yanı sıra, sosyal yardımlarda yapılan kesintiler, işsizlik sigortasıyla verilen yardımların her geçen gün kısıtlanması (yeni sömürge ülkelerdekiler gibi olmasa da) yoksulların sayısında da artışa yol açtı. Özellikle Almanya ve ABD'de yoksullaşma son 10 yılın önemli sorunlarından biri haline gelmiştir demek hiç de abartı olmaz, çünkü iki Almanya'nın birleşmesinin ardından süregelen krizle birlikte Batı ve Doğu Almanya standartları ayrı ayrı ele alınarak bir araştırma yapıldı. Avrupa Birliği'nde "ülke içinde geçerli asgari ölçülerde yaşamını sürdürebilmek için maddi, sosyal, kültürel olanaklara sahip olmayan insanlar" için kullanılan yoksulluk sınırı tanımı içine giren nüfusun dağılımı şu şekildeydi: Batı Almanya'da halkın %10'u yoksulluk sınırı altındayken; tüm Almanya'nın ekonomik faturasının çıkarıldığı Doğu Almanya'da 1990'da %3.5 olan yoksulluk sırasıyla %4.3, %5.9 ve en son olarak da 1993 yılında %6'ya çıktı.

Üretimde meydana gelen düşüş karşısında ortaya çıkan işsizlik konusunda sendikalar iş güvencesi için mücadele ederken, işverenler artık sayıları milyonlarla ifade edilen işsizleri sendikaların gücünü kırabilmek ve toplu sözleşmelerde etkisiz hale getirebilmek için kullanmakta gecikmediler. Bunun en son örneğini de geçtiğimiz haftalarda Almanya'da IG Metall'e karşı verdikleri toplu sözleşme tekliflerinde gösterdiler. İş güvencesi içeren hiçbir maddeyi kabul etmedikleri gibi, enflasyonun da altında bir zam oranı vermeyi kabul ettiler.

Birçok Avrupa ülkesinde ekonomik krizin faturası emekçilere çıkarılırken, yoksulların sayısı hızla artarken, işsizlik oranı da giderek yükseliyor.

4 GÜN ÇALIŞMA, İŞSİZLİĞE ÇÖZÜM MÜ?

Kriz nedeniyle sendikalar günden güne işverenler karşısında güç kaybederken, bir yandan da üyelerinin işlerini kaybetmesini engellemeye çalışıyorlar. Bu konuda ortaya atılan birçok formül olmasına rağmen öncelikle Almanya'da Volkswagen fabrikalarında uygulanmaya başlayan '4 günlük çalışma' yöntemi giderek yayılacak gibi gözüküyor.

4 gün çalışma, Volkswagen fabrikalarından 30 bin işçinin işten çıkarılması söz konusu olduğunda gündeme geldi. Geçtiğimiz yıllarda Alman ekonomisinde büyük söz sahibi olan IG Metall'in verdiği 35 saat mücadelesini tandırsa da, '4 gün çalışma' formülü işçilerin fedakarlık yapması esasına dayanıyor. 35 saat talebinde günlük çalışma süresinin bir saat daha kısıtlanmasının mücadelesi verilirken; 4 günlük çalışma haftasında bir işçinin çalışma süresi %20 azaltılıyor ve buna karşılık ücretinden de %11 civarında bir kesinti yapılıyor. Böylece 30 bin işçinin işten atılması engelleniyor ama faturası yine işçilere çıkarılıyor.

Almanya'da bunlar yaşanırken, benzer yönde bir gelişme de Fransa'da yaşandı. İktidardaki sağ partiler haftalık çalışma süresini 32 saate indirme önerisiyle meclise geldiler. Kabul edilen yeni kanuna göre haftalık çalışma süresini en az %15 oranında azaltmak isteyen, buna karşılık 6 ay içinde işyerinde çalışanların en az %10'u kadar yeni işçiyi işe alan işyerlerine devlet ekonomik yardımda bulunacak. Fransız hükümeti bu yolla %11 olan işsizliği kısmen de olsa azaltmaya çalışıyor.

Sendikalar ise bu tür önerilerin işverenlere istedikleri ücretle işçi çalıştırabilme kapısını açacağını belirterek bu öneriyi kabul etmediler. Çünkü Fransız hükümetinin hazırladığı kanunda, çalışma süresinin hangi şartlarla kısaltılacağı konusu net olarak belirtilmemiş. Öneriyi kabul etmemekle birlikte, sendikaların, sayıları artık milyonlarla ifade edilen işsizler ordusunun da etkisiyle çok büyük pazarlık güçlerinin olamayacağı da bilinen bir gerçek.

İŞSİZLİK TEHLİKESİ GELECEKTE AVRUPA'NIN TEMEL SORUNU OLACAK...

Avrupa genelinde işsizlerin sayısı ve artan yoksulluk çalışanların tamamını tehdit ediyor. Örneğin Almanya'da işsiz sayısı yaklaşık 4 milyon 300 bin. Bu da %9 civarında bir işsizlik oranı demektir ki, Almanya gibi bir "refah" ülkesinde bu durum oldukça tehlikeli sonuçlar doğurup sanayiyi ve emek pazarını felce sokabilir. Avrupa'da bu boyutta bir işsizlik sorunu yaşanırken, tekeller ve devlet işsizlik sorununa gerçekçi bir çözüm üretmek için çaba harcamak yerine, uzun mücadeleler sonucu sendikaların elde ettiği kazanımları geri alabilmenin ve sendikaların gücünü kırabilmenin telaşı içinde emekçilen daha fazla fedakarlığa zorluyorlar

Düşüncelerini açık açık ortaya koyanlardan birisi de Avrupa Topluluğu Brüksel Komisyonu Başkanı Jacques Delors. Delors Avrupa'da yaşanan sorunun üretim düşüşü ve işsizlik olduğunu belirledikten sonra, işsizliğin 30 yıldır arttığını ve konjonktürel bir canlanmanın dahi uzun vadede bu yükselişi durduramayacağını söylüyor. Neredeyse Avrupa'daki her 8 insandan birinin işsiz olduğu acı gerçeğinin altını çizen Delors, çözüm için yine işçilere, onların ücretlerine göz dikiyor: "İşsizliği önlemek için gerçek ücretler yükselmemeli, ücret artışı da üretim artışının gerisinde tutulmalıdır." Delors bu çözüm önerisini dile getirirken Alman İşverenler Konfederasyonu Başkanı Murmann daha tehditkar davranarak metal işkolunda yaşanan sorun için görüştükleri IG Metall temsilcilerine 4.5 milyon işsizin varlığını iyi düşünmelerini söylüyordu.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO): "Tüm ülkeler uzun süreli işsizlik sorunu ile karşı karşıyalar." değerlendirmesini yaparken, Avrupa'daki işsizlik oranları bu tespitin kanıtı oluyor.

Ülkeler	Genel nüfus içinde işsizlerin oranı
İspanya :	% 22,7
Finlandiya:	%18,2
İrlanda:	%17,6
Almanya:	% 8,9
Portekiz:	% 5,1
Avusturya:	% 4,8
İsviçre:	% 2,2
Lüksemburg:	% 2,2
Bulgaristan:	%15,9
Polonya:	%14

KRİZİN FATURASI EMEKÇİLERE ÇIKARILDI

Yapısal krizin yarattığı acımasız rekabet tekeller için de en güçlülerin yaşabileceği bir ortam yaratıyor. Böylesi bir rekabetin faturası tüm ağırlığı ile işçilerin sırtına bindiriliyor.

Hükümetler aldıkları önlemlerle, tasarruf politikalarıyla işçilerin sosyal haklarına yönelik çok yönlü bir saldırıyı adım adım hayata geçiriyorlar. Avrupa'nın o çok örnek gösterilen sosyal devlet anlayışı da krizle beraber giderek ortadan kalkıyor. Küçük üreticilere, özellikle tarım, gıda vb. sektörlerdeki üreticilere uygulanan sübvansiyonların da birer ikişer kaldırmasıyla birlikte, işçilerin yanı sıra üreticiler de krizin faturasını ödemeye mahkum edildi.

Avrupa genelinde uygulanan benzeri politikalara karşı birçok ülkede yer yer büyük gösteriler, ya da Fransa'da olduğu gibi öfkeli tepkiler ortaya çıksa da, tepkiler bir süre sonra yerini sessizliğe ve kaderci bir yaklaşımla kabule bırakıyor. Bu tepkileri örgütleyecek güçlü, tutarlı devrimci bir muhalefet gücü olmadığı için, hükümetler politikalarını şu ya da bu şekilde hayata geçirebiliyorlar.

Bugün için işçilere ve üreticilere düşen görev, kendi geleceklerini korumak ve tekellerin daha fazla rekabet için üzerlerine yıktığı yüke kabul etmemektir. Daha örgütlü, birleşik ve radikal mücadele hattı izleyen Avrupalı emekçiler bunu sağlayacak dinamizme sahiptirler. Çünkü zaten önlerinde fazla bir seçenekleri yok. İşsizlik ve yoksullaşma her an kapılarında duruyor. Sendikalar ve işçiler tehlikenin farkında... Şimdi karşı çıkmazlarsa gelecekte işsizlik ve sefalete mahkum olacaklarını iyi biliyorlar.

İstihdamın arttığı yıllar 1980'lerle birlikte geride kaldı. Şimdi mevcut işlerini koruyabilme mücadelesi veren sendikalar, görüş ayrılıklarını bir kenara bırakarak sınıfın ortak çıkarları için birlikte davranmaya başladılar. Çünkü işsizliğe dur diyebilecek tek güç işçilerin birleşik gücüdür.

"...Herkesin hür iradesini istediği gibi tecelli ettirebileceği bir ortamda seçim hazırlıyoruz." Uygulanan tüm teröre, başvurulan tüm keyfiliklere karşın Başbakan Çiller son yaptığı açıklamalardan birinde yerel seçim arifesinde yaşanan süreci böyle tanımlıyor.

Evet belli bir seçim ortamının "hazırlandığı" aşikardır. Bu "ortam" her şeyden önce Kürt halkının iradesinin, düzenin kendi yasalarını bile çiğneme pahasına başvurduğu terörle gaspedildiği bir ortamdır. '94 yerel seçimleri, muhtevası itibarıyla seçme, seçilme hakkının generaller tarafından belirlendiği '83 genel seçimleriyle benzeşmektedir. 83'te veto hakkı yasal olarak cuntanındı. '94'te, MGK ve kontrgerilla tarafından, bu kez kontrgerilla yöntemleriyle çalıştırılıyor veto mekanizması.

Ülkemizde faşizmin kırk yılı aşan bir geçmişi vardır. Faşizmin seçim oyunu da kırk yıldır sahnelenmektedir bu ülkede. B seçim oyunu her seçim döneminde değişik koşullarda, ama aynı amaca hizmet etmesi için kullanılır. Son yerel seçimler de bu oyunu oligarşinin cuntasız cunta yöntemleriyle yönetmeye çalıştığı koşullarda şekillenmiştir.

HALKA KARŞI AÇILAN SAVAŞ "SEÇİM ARASI" VERMEDİ

Oligarşinin Türkiye halklarına karşı açtığı "topyekün savaş"ın ortasında gündeme gelen yerel seçimler, yaşanan sürecin genel karakterinde bir değişikliğe yol açmadı. Kimilerinin beklediği "yumuşama" ya da "seçim demokrasisi" gerçekleşmedi. Kimileri, bu beklentilerini devlet ile PKK arasında "mutlak" bir ateşlanması ve on binlerce insanın seçmen olarak safdışı bırakılması devletin aldığı "ek" önlemlerdi. Sonuçta seçimler, Türkiye oligarşisi açısından bir yandan, "Kürt sorunu" özelinde seçmen olarak Kürt halkının terörle sindirildiği, siyasi parti düzeyinde DEP'in dıştalandığı bir ortamda oligarşi lehine düzenin Kürdistan'daki varlığını meşrulaştıracak bir oyuna dönüştürülürken, diğer yandan, en genel anlamda da halka karşı topyekün savaşın, faşizmin zulmünün bir perdesi haline getirilmeye çalışıldı.

Faşizmin seçim oyunu tüm diğer talı gerekçelerin dışında, işte tam bu iki nokta açısından reddedilmeliydi. Seçimlere katılmamak gerçekte düzenden bir kopuşu yaşayan emekçilerin düzen ve düzen partileri karşısındaki duygu ve düşüncelerinin siyasal plandaki ifadesidir.

Faşizmin seçim o

'83 ve '94 seçimleri arasında generallerin seçme-seçilme hakkına açık müdahalesi açısından bir paralellik vardır. Ancak bunun ötesinde belirtilmelidir ki, halkın iradesinin kısıtlanması, gaspedilmesi şu ya da bu şekilde hemen tüm seçimler için geçerlidir. Sistem öyle kurulmuştur ki, halkın iradesinin seçimler yoluyla mevcut düzenin bütününde bir değişiklik yaratabilmesi mümkün olamamaktadır. "Faşizmin seçim oyunu" tanımının objektif temeli de işte bu durumdur.

FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNDA SANDIĞIN DEĞİŞMEZ GALİBİ DÜZENDİR

Ülkemizde emekçilerin ulusal gelirden aldığı pay 1970'te % 35'tir. Bu oran 1982'de % 26'ya düşmüştür. Bu düşüşün yaşandığı dönemde iki genel seçim,ek olarak da ara ve yerel seçimler vardır. 1986'da oran % 19'dur. Emekçilerin payı '87'de % 18'e, '88'de %.16'ya düşer. Bu süreçte de iki genel seçim ve yerel seçimler vardır. Seçimler olmakta, halk sandığa gitmekte, beğenmediğini sandıktan alaşağı edip, bir diğerini iktidar yapmaktadır. Ama hiçbir şey değişmemekte, halkın yoksullaşması, bu yoksullaşmanın yol açtığı tepkiyi ve direnişi önlemek için de baskı ve terörün her gün yeni yasalarla katmerleştirilmesi sürmektedir.

Düzen gayrimeşrudur. Düzenin baskı ve sömürü üzerinde yükseliyor olması, bu gayrimeşruluğun nesnel zeminidir. Tekelci burjuvazinin belirleyici olduğu seçimlerin işlevi de en özet ifadeyle, bu gayri meşruluğun kitlelere "onaylatılması"dır. Asıl olarak genel seçimlere yüklenebilecek olan bu işlev, belli ölçülerde yerel seçimler için de geçerlidir. Çünkü inisiyatif, yetki ve karar anlamında yerelliği ve demokratikliği gaspedilmiş, merkezi yönetimin bir uzantısı haline getirilmiş olan yerel yönetimler de onyıllardır düzen partilerinin tekelinde tutulmuş, burjuvazi egemenliğini bu alanda da hakim kılabilmiştir. Oligarşi bugün bunun da ötesinde bu düzenin vitrini olan, iktidarının gayri-meşruluğunu gizlemesinin asıl araçlarından biri olan parlamenter demokrasinin seçim kurumunun gereklerini de ayaklar altına alarak gayri-meşruluğunu biçimsel anlamda da tescil eden bir süreç yaşamaktadır.

kes olacağını, devletin de gayri-resmi olarak bunu istediğini söyleyerek temellendirdiler. Ama yanıldılar. Yanılgılarının nedeni oligarşinin içinde bulunduğu açmazın boyutlarını görememek, izlediği politikanın niteliğini tam olarak kavrayamamaktı. Seçim tartışmalarının gündeme girmeye başladığı sürecin başında bu tür beklentilerin sürecin gelişimine denk düşmediğini, oligarşinin baskı ve terör politikasını tırmandırmakta, kirli savaşı yaygınlaştırmakta "ısrarlı" ve "kararlı" olacağını vurgulamıştık. Süreç bu yönde gelişti. Bu kararlılık egemen sınıfların istikrarından değil, karşı karşıya olduğu krizin büyüklüğünden, Kürdistan özelinde bir varlık-yokluk savaşına girmesinden kaynaklanıyordu.

Oligarşi topyekün savaşı, kirli savaşı klasik bir seçim sürecine tabi kılmak yerine seçimi topyekün savaşın bir parçası haline getirdi. Devlet terörü, bu kez seçim vesilesiyle tırmandırılarak, seçim çalışmasının odağına oturtuldu.

Kirli savaşın finansmanı için "seçim öncesi zam yapmama" geleneğini bile bir kenara bırakan, DEP'e yönelik tavrıyla topyekün savaştaki pervasızlığını kanıtlayan oligarşi, tüm bunlarla bugün izlediği politikanın yalnızca seçimlerle ilgili bazı sonuçlar almanın ötesinde bir kapsamı olduğunu ortaya koymuştur. **Dolayısıyla devrimciler de seçim tavırlarını belirlerken yalnızca seçim olayının artılarına, eksilerine değil, bu politikanın bütününe bakmak durumundadırlar.**

Oligarşi başından itibaren Kürdistan'daki seçimi devlet yanlıları ve karşıtları arasında bir referanduma dönüştürdü. Genelkurmay'ın tüm düzen partilerinin seçime tek adayla girmesi isteği bunun ifadesiydi. Düzen partileri görünüşte bu öneriyi reddetseler de sonuçta aynı noktaya geldiler. Kürdistan'da kontrgerillanın belirlediği adaylar düzen partilerinin ortak adayına dönüştü.

Ancak halkın yüzde doksanının "devlet karşıtı" olduğu bir yerde bu, devletin seçimi kazanması için yeterli değildi.

Seçim kanununda yapılan, seçim sandıklarının birleştirilmesi, birleştirilen sandıkların korucu köylerine kaydırılması, oy sayımının garnizonlarda yapılması, silahlı oy kullanılabilmesi gibi değişiklikler, artı, açık terörle kitlelerin göçe zor-

"DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK" VE "SEÇİMLERE KATILMAYALIM" ŞİARI BİRBİRİNİ BÜTÜNLÜYOR

Gelinen noktada ülkede yaşanan koşullar, oligarşinin genel politikasının bir devamı olarak seçim sürecinde gündeme getirdiği baskılar ve manevralar, devrimcilerin önüne görev ve sorumluluklar koymuştur. Bu döneme uygun taktik adımları gündeme gtirmiştir. Faşizmin seçim oyununu bozmayı hedefleyen bu taktik adım, seçimlere katılmamak, sandığa gitmemek, oligarşiyi sandıkta düzen partileriyle baş başa bırakmaktır. Generallerin planını boşa çıkarmaktır.

Mevcut partiler arasındaki tüm farkın düzenin nasıl daha iyi savunulacağı noktasında sınırlandığı, düzen dışı alternatiflere yasal, fiili baskılarla legalde yaşam hakkının tanınmadığı bir parlamenter demokraside(!) "Düzen Partilerine Oy Yok" şiarının nesnel temeli her zaman vardır.

Bir başka açıdan 50'lerden bu yana "Parlamenter faşizm" olarak da tanımlanabilecek olan sistem, reformlara bile tahammülü olmayan güçsüzlüğüyle bu alanı iyice daraltmış, kitleleri değişik görünümlerde de olsa özde egemen sınıfların çıkarlarını savunan partilere mahkum etmeye çalışmıştır. Ve bu partilerin iktidarları, on yıllardır kitlelerin karşısına yalnızca zam ve baskı politikalarıyla çıkmış; kitlelerin sorunlarıyla, onların taleplerini istismar edip oya çevirmenin dışında ilgilenmemişlerdir. Onlarca siyasi partiyi kapatan düzen, kitlelere kendi tercihini dayatmıştır. Bu anlamda da "Düzen Partilerine Oy Yok" şiarı devrimci hareketin ortaya çıkışından bu yana sürekli vurguladığı, tüm seçim dönemlerinde temel şiar olarak kullanageldiği bir politik tavır olmuştur.

Ülkemizde halk her geçen yıl sandıktan biraz daha uzaklaşmaktadır. 1950'lerde, çok partili sisteme geçişin ilk yıllarında, yüzde 90'lara varan seçime katılım oranı, bugün artık yüzde 50'lere gerilemiştir. Cuntanın ardından kısmen artış gösteren bu oran, kısa süre sonra yine gerileme eğilimine girmiştir.

Bugün bu politik tavrın nesnel zemininin ötesinde sübjektif koşulları da önceki yıllara -seçim dönemlerine– göre daha güçlüdür.

Özcesi düzen partilerinin yıllardır izledikleri vaatler politikası toplumda belli bir birikim yaratmış ve bu birikim sonuçta belli ölçülerde de olsa bir soğumanın, kopuşun nedeni olmuştur.

Yıl	Katılım Oranı (%)
1950	89.03
1954	88.6
1957	76.6
1961	81.0
1965	71.3
1969	64.3
1973	65.8
1977	72.4
1983	92.3
1987	93.3
1991	60.0

"Politikacı" sözcüğü kitlelerin gözünde adeta yalancılık, ikiyüzlülük, çıkarcılıkla özdeşleşmiş; TBMM gibi kurumlar halkın gözünde en güvenilmez kurumlar haline gelmiştir. Yapılan tüm anketler istisnasız kitlelerin düzenden hoşnut olmadığını ve mevcut partilerden de bir "çözüm" beklemediğini ortaya koymaktadır.

Bugün oligarşiyi, onun bir sözcüsü olarak burjuva basınını, "şikayet etme oy kullan" kampanyaları düzenlemek zorunda bırakan da bu gelişmedir. Oligarşi, kitlelerin mevcut düzen partilerinden soğuması karşısında "Oy ver de, kime verirsen ver" diyerek, onları düzen içinde tutmaya çalışmaktadır. Bu noktada oligarşi, Kürdistan'da uyguladığı baskı ve teröre –köy yakmalara, toplu katliamlara, zorla göç ettirmelere, kontrgerilla cinayetlerine– rağmen ülke genelinde kitlelerin sandık başına gitmesini, düzenin ve Kürt halkına karşı açılan savaşın onaylanması olarak görecek ve gösterecektir.

Bu noktada sorun düzen partilerinin, bu kopuşun önüne geçebilmek için başvurduğu taktikleri ve araçları etkisizleştirebilmek, oligarşinin şu ya da bu gerekçeyle kitleleri yeniden "umut" olarak burjuva partilerine sarılmaya zorlayan oyunlarını bozabilmektir.

DÜZENİN PARLAMENTOSU, PARTİLERİ, HİÇBİR ZAMAN KUTSAL DEĞİLDİ

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, burjuvazinin kalemşörleri tarafından dahi eleştiri yağmuruna

Bayraklarla donatılan alanlar, bu meydan şovları halkı bir kez daha sandık başına çekebilmek, bir kez daha düzene sandıktan kan verebilmek içindir.

yunu

tutuldu. Eleştiriler aslında biçime yöneliktti. Çünkü burjuvazinin kalemşörleri, ideologları biliyorlardı ki, bu keyfilik, bu yasa tanımazlık düzenin mayasında vardır.

Oligarşi parlamentoyu, siyasi partileri, halkın "vekillerini", ancak sömürü düzeninne hizmet ettikleri ölçüde "kutsal" sayar. Bu kurumlar ancak o zaman "dokunulmaz"dırlar.

TC'nin siyasal tarihinde bugüne kadar 100'den fazla siyasi parti kurulmuş, ne var ki, *"demokrasinin bu vazgeçilmez unsurları"*nın yanya yakınının siyasal yaşamı kapatılma yoluyla sona erdirilmiştir.

Parlamentoları basan, bir gecede kapatan da bu düzenden başkası değildir.

Polisin DEP milletvekillerini gözaltına almak için TBMM'yi kuşatmasını hemen herkes "bu kadar da olmaz" diyerek "hayretle" karşıladı. Burjuvazinin akıl hocaları bunu, iktidara, düzene "yakıştıramadılar". Aslında "doğal" olan yapılıyordu, sistemin gereği ve gerçeği buydu. Ve yapılan "ilk" de değildi. Örneğin 7 Mayıs 1966'da polis TBMM'yi basıyor ve arama yapıyordu. Gerekçe, Meclis'teki daktilo ve teksirlerin bildiri basılmak üzere Meclis'ten dışarı çıkarıldığı "duyumunun" alınmış olmasıydı. İnönü'nün ünlü *"eşkıyanın bu gece ne yapacağı belli olmaz"* sözü bu baskın üzerine söyleniyordu. İnönü'nün bu olay üzerine kullandığı sözcük, aslında sistemin kendi genel davranışının tanımından başka bir şey değildi.

Dokunulmazlıkların kaldırılması konusunda da sicili "temiz" değildir TBMM'nin. Son örnekte olduğu gibi, TBMM'de dokunulmazlıkların kaldırılması hukuk ölçülerine değil, oligarşinin ya da iktidardaki partilerin dönemsel çıkarlarına göre belirlenmiştir.

1957'deki 27 Ekim erken genel seçimleri öncesinde iktidar, Osman Bölükbaşı'nın dokunulmazlığını kaldırır, gerekçe klasiktir; "Meclis'in manevi şahsiyetine hakaret etmek". Dokunulmazlığı 2-4 Haziran'da kaldırılan Bölükbaşı 2 Temmuz'da tutuklanır. Bir başka duruşmada, 23 Temmuz'da serbest bırakır. Ama "bağımsız" yargıya müdahale edilir hemen ve iki gün sonra yeniden tutuklatılırlır. Seçime kadar da serbest bırakılmaz.

Oligarşinin düzeni keyfiliktir. TC'nin siyasal tarihinde bunun bolca örnekleri vardır. Bu keyfiliğin elbette siyasal sonuçları olacaktır. Seçimlere katılım oranlarındaki oynamalar işte bu sonuçlardan biridir.

AÇIK FAŞİZMİN KURUMLAŞMASI VE DÜZEN PARTİLERİNİN "SOLCULAŞMASI" ATBAŞI GİDİYOR

Asıl işlevleri emekçi yığınları düzen sınırları içerisinde tutmak olan burjuva partilerinin sağcısında da "solcu"sunda da bugün esas olarak kitleleri yeniden düzene bağlamayı hedefleyen taktikleri görmek mümkündür.

Kendilerini siyasi yelpazenin sağına koyarak politika yapan burjuva partileri gerek '91 seçimlerinde gerekse de '94 yerel seçimlerinde *"solculaşarak"* kitlelerin hoşnutsuzluğunun kendi zeminleri dışına çıkmasını engellemeye çalışmaktadırlar. En belirgin olarak DYP ve RP'de görülen bu taktiğin başarısı, ancak solun, devrimci alternatifin kitleleri yeterince kucaklayamadığı koşullarda mümkün olabilmektedir. '91 genel seçimlerinde işkenceye karşı olmakla, 12 Eylül'den hesap sorma vaadiyle, "Konuşan Türkiye", "Kadına, İşçiye Onurlu Bir Yaşam" sloganlarıyla oy toplayan DYP, RP gibi partiler yerel seçimlerde de *"halkla birlikte"* yönetmekten, *"halkın"* belediye başkanı olmaktan, *"halka"* hizmetten söz ederek oy toplamaya çalışmaktadırlar. Elbette ANAP'ı, CHP'si, SHP'si de aynı kulvarda, benzer sloganlarla yer alıyorlar.

Burjuvazi kitlelerin düzen karşısındaki konumlarını çarpıtmak için sık sık Türkiye'deki sağ partilerin toplam oyunun yüzde 60'ları geçtiğini söyleyerek kitlelerin düzenden memnun olduğu yanılsamasını yaratmaya çalışmaktadır. Oysa ki güçlü bir devrimci alternatifin hayatın her alanını kucaklayamadığı bugünkü koşullarda, halkın siyasi tercihlerine sayısız ambargonun, sınırlamanın konulduğu bir ortamda, kitlelerin düzen karşısındaki konumunun ölçüsü bu değildir. Kitleler düzenden hoşnutsuzdur; bu nedenledir ki, bu hoşnutsuzluğa yönelen sloganlar, vaatler prim yapmaktadır. Düzen partilerinin demagojik sloganlarla sömürmeye, kendine kazanmaya çalıştığı bu potansiyel, gerçekte devrimin potansiyelidir, solun ve devrimci gelişmenin nesnel zeminidir.

Kitleleri yeniden düzene çekmenin bir başka yöntemi de "solcu" burjuva partileri tarafından sergilenmektedir. Eski solcular ya da aslında demokrat bile olamayıp kendilerine "sosyalistim" diyen ve kamuoyunda böyle tanınan isimler bugün SHP, CHP gibi partilerin revaçta belediye başkan adaylarıdır. SHP bu adaylarla, iki yılı aşkın koalisyon iktidarı boyunca, uyguladığı ve onayladığı politikalarla kendinden uzaklaşan yoksul halkı, aydınları yeniden kendine çekmeyi ve var olan genel arayışı bunlar aracılığıyla sömürmenin hesabını yapmaktadır. SHP'nin İstanbul gibi bir kentte belediye başkan adayı olarak gösterdiği Livaneli'nin her fırsatta "sosyalistim" vurgusunu yapması ve bunun SHP üst yönetiminde hiçbir tepki görmemesi de kitlelerin hoşnutsuzluğunun ve arayışının belirlediği mevcut siyasal tabloda başvurulan bu taktiğin bir sonucudur.

Özcesi, hiçbir parti, düzeni olduğu gibi savunarak oy isteyemiyor kitlelerden. Hiçbir parti şu ya da bu belediyedeki icraatlarını gösterip "yaptıklarımız yapacaklarımızın garantisidir" diyemiyor. İktidarı oluşturan partiler de dahil olmak üzere herkes düzene muhalefet rolünde. Ancak hepsinin solculaşmasının, "en demokrat" kesilmesinin de bir sınırı var. Bu sınır en başta, "Kürt sorunu"yla çiziliyor. Kimse bu konuda göstermelik de olsa demokratlık şovları yapmıyor. Kimse önceki seçimlerde olduğu gibi Kürtlere vaatlerde bulunmuyor. Çünkü Kürt halkına bombalar, kurşunlar yağdırılırken, vaat düzeyinde bile olsa Kürt halkı lehine bir şey söylemek MGK'nın, kontrgerillanın politikalarıyla ters düşüyor. Düzen bu kez hiçbir partiye "bu izni" vermemektedir. Düzen partilerinin yürüttüğü seçim kampanyasına bu noktada yalnızca saldırının örtüsü olma rolü verilmiştir.

Düzenin ve partilerinin yoğun teşhiriyle birlikte "Düzen Partilerine Oy Yok" şiarının kitleleri kucaklayan politik bir tavra dönüştürülmesi ve seçimlere katılmama boyutuna taşınması bu oyunu bozacaktır.

Seçim tavrımız bu yanıyla sahte sol, sahte sosyalist alternatiflerle kitlelerin karşısına çıkan düzen partilerinin demagojilerine, Türk halkının seçim aracılığıyla Kürt halkına karşı kullanılmasına bir barikat oluşturarak kitleleri gerçek anlamda devrimci alternatife yöneltmeyi hedeflemektedir. Düzen partilerinden aday olmuş "istisna" durumundaki iyi niyetli, tutarlı unsurlar özelinde bile olsa, bir destek tavrına girilmemesinin , aday çıkarılmamasının, seçimlerin bütün olarak reddedilmesinin zemini işte bunlardan oluşmuştur.

REFORMİZME, REVİZYONİZME DE OY YOK

On yıllardır Türkiye solunda marjinalliği bir türlü aşamamış, kendini kitlelerin günlük mücadelesiyle birleştirememiş, *devrim hedefine, iktidar perspektifine* sahip bir mücadelenin örgütleyicisi olamamış pek çok grup, genel ya da yerel, her seçim döneminde ülke koşullarını, bu koşullardaki değişmeleri görmezden gelerek "komünist", "sosyalist", "bağımsız" adaylar göstermeyi artık neredeyse bir gelenek haline getirmiş bulunuyor.

Onlar için -belki- bir siyasi çalışma zemini olan bu tavrın kitlelere devrimci, sosyalist alternatifi götürme anlamında bir işlevinin olamadığı, kurdukları seçim bloklarının bir türlü böyle bir misyonu üstlenemediği açıktır. Çelişki her şeyden önce hayatın pek çok alanında kitlelerin ekonomik demokratik mücadelesini, siyasal taleplerini ...aklayamayan bu grupların, yerel yönetimler alanında kitlelerin tüm sorunlarını çözmeyi vaat etmeleriyle ortaya çıkıyor. Elbette vaatleri ya da "işe olsun"dan öteye gitmeyen şaşaalı "büyükşehir" adaylıkları marjinalliklerini pekiştirmekten ve daha da ötesi solun, devrimcilerin genel imajına ve gücüne yönelik olumsuz bir sonuca yol açmaktan başka bir işe yaramıyor.

Özcesi, revizyonist, reformist solun seçimlere katılışı, katılış biçimi siyasi perspektiften, bu çalışmayı örgütlenmenin ve devrim mücadelesinin uzun vadeli hedefleriyle bütünleştirmekten uzak stratejisiz bir taktiktir. Taktiğin özü, kendi grup çıkarlarıyla sınırlıdır. Ama tüm bunların ötesinde bugün hala seçimlere katılmakta gösterdikleri adayları çekmemekte ısrar eden gruplar, DEP'in seçimlere sokulmamasının, oligarşinin Türk halkını Kürt halkına karşı kullanma politikasının, Kürt halkının kimliğini yok etme savaşının bir parçası olduğunu objektif olarak görmezden geliyorlar. Bir halkın dıştalandığı bu seçim, MGK'nın halka zorla dayattığı bir tercihtir. Ve buna sol adına ortak olmak, halka, devrimcilere karşı, ama en başta da Kürt halkına karşı sorumsuzluktur. Bugün devrimciler, oligarşinin Kürt halkının bağımsızlık mücadelesi karşısında siyasi bir "zafer" elde etmeyi hedefleyen seçim manevrasına karşı tek bir tercihle yüz yüzedirler; bu da seçimi reddetmektir. İşte bu anlamda da devrimciler açısından -bu grupların adaylarının kişiliği, mücadele geçmişleri ne olursa olsun- desteklenmesi, onlara oy verilmesi söz konusu değildir.

OYUN ORTADADIR; OYUNU BOZMAK GÖREVİ DEVRİMCİLERİNDİR

Hemen her yerel seçimde yarım milyondan fazla görevli seçilmektedir. Başka bir ifadeyle seçmenlerin önemli bir bölümü seçimlere aynı zamanda belediye başkanı, Meclis üyesi, muhtar adayı olarak katılmaktadır. Yani, yaklaşık 50 seçmenden biri aday durumundadır. Yerel seçimlerin kitleleri daha yakından ilgilendirmesinin bir boyutu "yerel yönetim" olgüsu ikan, bir diğer boyut da seçileceklerin sayısındaki bu kabarıklık olmaktadır. 450 milletvekilinin seçileceği bir seçimle 450 bin görevlinin seçileceği bir seçimin, toplumun günlük yaşamına yansıması da farklı olacaktır elbette. Bunların yakınlarıyla, çevreleriyle birlikte ele alınmasıyla, ortaya çıkan rakam düzen partilerinin iştahını açmakta, düzenden kopuşun hız kazandığı bir süreçte, yerel seçimleri kitleleri yeniden burjuva siyaset arenasına çekmeyi hedefleyen manevraları körüklemektedir.

On yıllardır süregelen bu oyunun bugünkü biçimi, devrimcilerin de bu sürece uygun taktiklerle müdahalesini zorunlu kılıyor. Yaşanılan süreçle bağlantılı olarak, *kitleleri yeniden düzene çekme* politikası, Kürt halkının sindirilmesi politikasıyla bütünleştirilmekte, bu iki hedef yerel seçimlerin kazandığı özgün muhtevayı belirlemektedir. İşte bozulması gereken oyun da budur.

Yerel seçimler bugün gerçekten de "yerel"liğin ötesinde bir öneme, işleve kavuşmuştur. Belediyeciliğin de bütünüyle olağanüstü hal yetkililerine, garnizon komutanlıklarına bağlandığı Kürdistan'da düzen partileri ve Genelkurmay yine de var güçleriyle seçime yüklenmektedirler. Şırnak Belediye Başkanı'nın dediği gibi, belediye başkanlığının "cenaze levazımatçılığına" döndüğü Kürdistan'da düzen partilerinin kazanmaya çalıştığı, belediye başkanlıklarından çok "kirli savaşa onay"dır. Ve oligarşi bunun ölçüsü olarak seçimlere katılımı esas alıyor; böyle gösteriyor. Devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin seçimlerden çekilmesiyle kimi yerleşim yerlerinde yerel yönetimin gericilerin eline geçecek olması bir "dezavantaj" gibi görülebiliyor, ancak sürecin bütünü açısından soruna bakıldığında, sınıflar mücadelesini, halkın geleceğini belirleyecek alanın birkaç yerdeki yerel yöneticinin ilericiliği-gericiliği değil, oligarşinin bu seçim sürecinde halka dayattığı oyunun bozulup-bozulmaması olacağı görülecektir. Belirleyici olan budur. Kaldı ki, devrimciler halka inen örgütlülüklerle bu "dezavantajı" giderme olanağına ve tecrübesine de fazlasıyla sahiptirler. Böyle bir olasılığı tüm sürecin önüne koymak, ülke genelinde izlenen politikayı, Kürt halkına açılan savaşı yok saymak, bir ağaca saplanıp, ormanı görmemektir.

Çürüyen, gittikçe krizin içine gömülen düzen, yerel seçimlerle nefes almaya çalışıyor. Oligarşiye bu soluklanma fırsatı verilmemelidir.

SİYASETTEN NOTLAR...

Bayramlık siyaset

Ekonomik rakamlar, demokrasicilik oyununun yarattığı tablolar öylesine iç karartacı, öylesine kötü ki, burjuva siyasetçileri bile bunlardan kurtulmak için fırsat kolluyorlar. Bayram-seyran günlerinde fırsat bu fırsattır diyorlar. Demeçlerin biçimi, muhtevası değişir böyle günlerde. Mevcut sorunların üzerine kalın bir perde geçirilerek gülük-gülistanlık bir ülke teması işlenir. Dudak kenarları her zamankinden daha fazla yukarı kıvrılır. Halkın huzurunu bozanlar, "huzur ve güven" dileklerini eksik etmezler...

"Bayramlık siyaset" oyunu bu bayram da sahneye kondu. Başta Çiller olmak üzere tüm siyasi parti liderleri bir kez daha kutsadılar düzeni. Daha iyisi yoktu... Talancı Dalan için "Dalan seçilirse İstanbul'da mucizeler yaratacağız" diyen Çiller, pembe bir ekonomik-siyasi tablo çizerek "Türkiye 1995'te kurtulacak" ve "1996'da tek başına iktidar olacağım." diyordu. Derdi elbette, nasıl olsa bayramdı.

Demirel ise düzenin devamlılığı ile ilgileniyordu. Demokrasi demagojilerinin en önemli kurumu olan seçimlerden dem vuran Demirel her şeyiyle bir özgürlükler ülkesinden söz ediyordu: "Milletin bir iradesine dayanan parlamento, bir yargı organı, bir basın ve diğer anayasal kuruluşlar görevinin başındadır."...

Ülkede ne yok ise inatla var diyordu oligarşinin temsilcileri. Halka "oy kullanın" ricasında ve başkan adaylarına birbirlerine karşı kırıcı olmaları uyarısında bulunan Cumhurbaşkanı, düzene umut duyulması ve düzenin pisliklerinin ortaya çıkarılmaması için çaba sarf ediyordu...

Karayalçın da koroya katılmamazlık etmedi. Partisinin düzenin sigortası, koltuk değneği olduğunu hatırlatırcasına, "İç ve dış engellemelere karşın, demokrasimizi ve ülkemizi geliştireceğiz." diyordu. DEP milletvekillerini meclisten polise vermekle tehdit eden TBMM Başkan Vekili Vefa Tanır da bayramda, "sevgi, saygı, dayanışma ve barış"tan dem vuruyordu...

Kısacası ülke gündemini belirleyen tüm göstergeler politikacıların dilinde ters yüz edilmişti...

VE BOĞAZDA İKİ TANKER ÇARPIŞTI

"Bayramlık Siyaset" oyunu sahnelerde iken İstanbul Boğazı'nda büyük bir facia yaşandı. Birisi petrol tankeri olan iki geminin çarpışması sonucu Boğaz alevlere gömüldü. 15'in üzerinde gemici yaşamını yitirdi.

Olay bu sonuçlarla da kalmadı, denize dökülen petrolün ve tankerin yanmaya devam etmesi, söndürülememesi nedeniyle tüm İstanbul halkının sağlığı ve can güvenliği de büyük bir tehditle karşı karşıya kaldı. İstanbul'u alevler ve zehirli dumandan Karadeniz'e doğru esen lodos rüzgarları kurtardı. Bu olay İstanbul Boğazı için ilk değildi. 1960'tan bugüne Boğaz'da 40 facia yaşanmıştı. Bunların en büyüğü ise 43 kişinin yaşamını yitirdiği ve çok büyük çevre kirlenmesine neden olan 15 Kasım 1979 tarihli kazaydı. Ama aslında bunların hiçbirine kaza demek mümkün değildi. Çünkü "kaza" denilince sorumluların sorumluluğu biraz da olsa hafifliyordu. 13 Mart gecesi yaşanan faciada da hükümet, bakanlar ve yetkililer tüm sorumluluğu üzerlerinden atarak, suçu sarhoş kaptanlara, gemicilere ve birkaç küçük görevliye yıkmaya çalıştılar. Hatta gemilerin Kıbrıs Rum bandralı olması nedeniyle bir kasıt olabileceğinden bile söz edildi....

Evet, gerçekten de tüm bu facialar birer kaza değildi ve ardında kasıt vardı. Ama bu kasıt ne kötü niyetli "düşman"ı gemicilerin, ne de görevini iyi yapmayan birtakım görevlilerin değil, halkın sağlığını, çevre sağlığını hiçe sayan düzenin ve onların temsilcilerindir. Suçlular bunca yıl onlarca facia yaşanmasına rağmen önlem almayanlardır. Milyonlarca İstanbullunun can güvenliği tehdit altındayken, çizdikleri pembe tablolara facianın dumanlarının bile gölge düşürmesine izin vermeyenler, hiçbir şey olmamış gibi seçim çalışmalarına devam edenlerdir suçlular.

Onları halk için tehlikeli olan hiçbir şey ilgilendirmez, yeter ki sömürü ve baskı düzenleri tehlikeye girmesin... Bu nedenle milyonları tehdit eden faciaya karşı kıllarını bile kaprıtmamış ve dudak kenarlarını yukarıda tutarak "bayramlık siyaset"lerine devam etmişlerdir. Ne var ki "bayramlık siyaset" yine de Boğaz'ı kaplayan alevleri silemiyor halkın gözünden. Gemilerin enkazı düzenin bir aynası gibi duruyor Boğaz'ın orta yerinde.

Bir "imaj" adayı; Livaneli

O şimdi kimi temsil ediyor?

Halk kitleleri gözünde güvenilirliği yitiren, düzen, düzen partileri ve politikacıları enerjilerinin büyük bölümünü bu bilinçli düşünceyi silmeye harcıyorlar. Halkın "kötünün iyisini seçelim" demekten de vazgeçtiği bir ortamda, şu partinin bu partinin adayının seçilmesinin ötesinde "oy kullan" propagandası yapılıyor. Gazetelerde "şikayet etme oy kullan" benzeri sloganlar işlenirken, Cumhurbaşkanı dahil tüm devlet erkanı halkı oy kullanmaya çağırıyor hatta "rica ediyorlar".

Düzenin siyaset sahnesinin boyalarının aktığı, kirli yüzünün açığa çıktığı böylesi bir ortamda, düzen partileri tam anlamıyla yitirdikleri güvenilirliklerine, "dürüstlük" imajlarına kavuşmaya ihtiyaç duyuyorlar. Çiller'in "beyaz sayfası" ve Ecevit'in kullandığı "dürüst lider" imajı da bu kirlenmişliğin, kitlelerdeki "dürüstlük", "temizlik" beklentisinin ürünleri olarak ortaya çıkmıştır.

Düzen partilerinin tümüyle birlikte SHP de kitleleri beklentiye sokabilme özelliğini yitirmekten oldukça rahatsızlık duymaktadır. Sol söylemle düzene koltuk değnekliği yapan SHP, hükümet ortaklığı sürecinde halka karşı uygulanan tüm politikalardan doğrudan sorumlu olduğu için, tüm prestijini ve koltuk değnekliği yapma misyonunu da yitirmiş durumda. Yalnızca emekten, emekçiden, demokrasiden söz etmesi de kitleler gözünde SHP'nin inandırıcı olmasına yetmiyor. Çünkü SHP iktidara gelmeden önce de bu kavramlardan sıkça söz etmesine rağmen tam tersi uygulamalar içine girmiş, inandırıcılığını yitirmiştir.

Yerel seçimlere yaklaşırken bu ikiyüzlülüğü ve 2.5 yıllık politikaları nedeniyle yeni bir vitrine, dürüst bir imaja sahip olmaya çalışıyor SHP. İşte bu nedenle yıllardır birlikte çalıştığı Nurettin Sözen'i bile gözden çıkartarak Livaneli'de cisimleşen dürüstlük imajını kendisine kanalize etmeyi ön plana koymak zorunda kaldı. Bu zorunluluk kendisini öylesine güçlü hissettiriyordu ki, Zülfü Livaneli'nin seçim afişlerinde SHP logosu görünmeyecek kadar küçük tutuldu. Halkımızı aldatmaya, oy avcılığı yapmaya çalışan SHP, Livaneli'nin politik "imaj"ını kullanmaya çalışıyordu.

Peki Livaneli'de bulunan, onu dürüstlükle özdeşleştiren özellikler nelerdi? Diğer politikacılara ve SHP'ye güvenilmez olarak bakan birçok insan neden "Ben Zülfü'ye oy vereceğim" diyordu?

Bu soruların yanıtı Zülfü Livaneli'nin geçmişinde saklı. Kitleler Livaneli'yi Sabah gazetesinden değil devrimci, demokrat, sosyalist içerikli müziği ile tanıyor. Onu türkülerinin niteliklerıyle özdeşleştiriyor. Dürüstlüğünden kuşku duymuyor. Çünkü kitleler, burjuvazinin tüm kara çalma çalışmalarına karşın devrimcilerin dürüst olduğuna inanıyorlar. Onlara güveniyorlar. Zülfü Livaneli de bu özelliklerıyle tanınıyor. Halkın yanında bir sanatçı olarak biliniyor. Kitleler Livaneli için, "Bu türküleri söyleyen bir insan düzen politikacıları gibi kirlenmiş olamaz" diyorlar...

Zülfü Livaneli de SHP'den belediye başkan adaylığıyla gündeme gelen bu beklentileri oldukça iyi bildiğinden, dürüstlük imajını perçinleyen davranışlara giriyor. "Yüksel Çengel'le birlikte çalışamam, İSKİ'nin gölgesini taşıyamam" diyerek Çengel'i istifa etmek zorunda bırakıyor. Meydanlarda kitlelerin karşısına sol söylemli türkülerıyle çıkıyor. Aslında şov yapıyor Zülfü, geçmişini kullanıyor...

Livaneli SHP'den aday olurken Yüksel Çengel'in durumunu bilmiyor muydu? Yoksa SHP'nin çalışılamayacak tek adamı Yüksel Çengel midir? Livaneli'nin adaylığına gölge düşürecek tek olmuşluk İSKİ miydi?

Hayır! Zülfü Livaneli, Çengel'i dürüstlük şovunda, imajını perçinlemekte bir kurban olarak seçmişti. Çünkü Livaneli de çok iyi biliyor ki, SHP'deki tek olumsuz milletvekili ya da bakan Yüksel Çengel değildir.

Çengel üzerindeki rüşvet söylentilerinden rahatsızlık duyan Livaneli, infaz izleyenlinsan haklarından sorumlu eski devlet bakanından rahatsızlık duymuyor mu? DYP ile birlikte halka terör estiren SHP'nin nasıl bir parti olduğunu bilmiyor mu? Milletvekilleriyle, bakanlarıyla halka kan kusturan yasalara, kararnamelere "evet" parmağı kaldıranlar Livaneli'yi rahatsız etmiyorlar mı? Bu milletvekilleri ve bakanlar talan ve sömürüden bilerek ve isteyerek paylananlar değiller mi? Livaneli SHP'nin Kürt halkı üzerine atılan her bombadan, katliamlarda sıkılan her kurşundan sorumlu olduğunu bilmiyor mu?

Livaneli bu soruların yanıtını çok iyi biliyor. SHP'nin halka karşı uygulanan bu politikalardan sorumlu olduğunu ve dahası geçmişte çözüm olmadığını söylediği düzenin bir partisi olduğunu da biliyor... Ama Livaneli'nin dünyası, dünyaya bakışı değişmiştir artık. Ona göre iççi emekçi edebiyatı yapmak anlamsızdır. O artık "değişen dünyanın temsilcisi"dir. Yunanistan'da faşist partiden kültür bakanı olan yakın dostu Theodorakis'in yolundadır o. Artık ezilen halkların hiçbir önemi yoktur, şimdi Avrupa'nın "çağdaş" akımlarını yakalamanın zamanıdır. Kürt halkının özgürlük mücadelesi de Livaneli için sıradan bir kışkırtmadır. Halkların silahlı mücadelesi "terörizm"dir onun yeni dünyasında.

Ve o tercihini çoktan yapmıştır. Geçmişteki olumlu değerlerinin hepsini inkar etmiştir. Sosyalizm, devrimcilik, Che Guevara'dan söz etmek onun için entel barlarda "hoş bir nostalji"den öteye gitmez artık. Yenilik adına burjuvazi ile bütünleşen Livaneli'den geriye yalnızca anıları kalmıştır.

Livaneli'nin bu "yeni" kafa yapısıyla belediye işçisine, memuruna verebileceği hiçbir şey yoktur. Gecekondu halkının sorunları onun için hiçbir şey ifade etmemektedir. Ve onun düzenin yarattığı İSKİ gibi yozlaşmışlık gerçeğini değiştirmek gibi bir sorunu da yoktur.

Geçmişte bu düzenin halkın hiçbir sorununu gerçek anlamda çözemeyeceğini savunan Livaneli, düzen partilerinin de halkı demokrasi demagojileriyle aldatmanın bir parçası olduğunu çok iyi bilmektedir. Bugün bu gerçekleri hala bilmesine karşın inkar etmektedir. Ve Livaneli işte bu nedenle büyük bir ikiyüzlülük yapıyor, kitleleri bilinçli bir şekilde aldatıyor, insanları aldatmanın bir aracı olmayı da kabul ediyor. Bu yanıyla Livaneli sosyalist olmak bir yana, demokrat olma özelliklerini dahi yitirmiştir. Çünkü demokrat olmak düzenin oyunlarına, hem de bilinçli olarak alet olmakla kesinlikle bağdaşamaz. Ekonomik çıkarlar ya da sosyal bir kariyer uğruna halkına, halklara sırtını dönmek, objektif olarak "bir kurşun da benden" demek kişilik yozlaşmasına uğramak, düzenin bataklığına batmaktır. Ve tüm bunları bilerek yapmanın dürüstlükle hiçbir ilişkisi olamaz.

İşleri savsaklama alışkanlığı

Faşizm, halka açtığı savaşı her geçen gün biraz daha fazla şiddetlendirerek sürdürüyor. Bu kirli savaşta, kendi koyduğu kurallar dahil, hiçbir şeyi gözü görmüyor. Gözlerini kan bürümüş generaller, demokrasicilik oyununu da bir çırpıda bir kenara atarak, emekçi halkı teslim almak için ne gerekiyorsa yapacaklarını açıkça ilan ediyorlar. Böylesi bir süreçten geçiyoruz. Ancak tüm bunlara rağmen, baskı ve terör halk kitlelerinin ve devrimcilerin sindirilmesini teslim olmasını değil, daha da yaygınlaşan ve gelişen devrimci bir savaşı ortaya çıkarırken, oligarşinin açmazını da gözler önüne seriyor. İşte bu süreçte, devrimci olabilmek, emperyalizmin ve oligarşinin bu saldırıları karşısında ayakta kalabilmek, sömürüye ve zulme karşı adaleti savunmak, daha fazla fedakarlıkları göze almamızı gerektiriyor. Bugün zorbalıktan, adaletsizlikten ve sömürüden başka bir şey üretmeyen bir düzende, onuru, namusu, ahlakı, haksızlıklara karşı boyun eğmemeyi devrimciler temsil ediyor. Halkların birbiriyle yardımlaşmasını, aynı düşmana karşı birbirlerine destek olmasını, enternasyonalist ruh ve coşkuyu, halkların birbirleri için mücadele etmesini devrimciler öğretiyor.

Değiştirmek, dönüştürmek, statülere karşı çıkmak, mevcut düzenin şu ya da bu şekilde bir parçası olmamak, yeni sürecin dayattığı görevleri yerine getirebilmek devrimciliğin önemli kriterlerini oluşturuyor. Düzenle doğrudan ve temelden bir hesaplaşmayı gerektiren devrimciliğin mayasında, aslında bir anlamda kitlelere öncülük etmekten, üretmekten, yaratmaktan ve zorluklarla boğuşmaktan başka hiçbir çekiciliği olmayan mücadeleye talip olmak bulunuyor. Bu ise, bilinçli ve gönüllü bir çabayı gerekli kılıyor.

"Marksist insanların en iyisi, en mükemmeli olmalıdır, ama her şeyden önce bir insan olmalıdır; kitlelerin içinde yaşayan ve onlarla soluk alan bir partinin militanı olmalıdır. Kitlelerin bazen belirsiz ve bulanık özlemlerini, somut direktifler haline getirmesini bilen bir yönetici; her şeyini halkına veren yorulmak bilmez bir emekçi olmalıdır; dinlenme saatlerini, kişisel rahatını, ailesini ve hayatını devrime adayan, ama insani ilişkilerin sıcaklığına hiçbir zaman yabancılaşmayan dayanıklı bir işçi olmalıdır."

Evet, Che'nin dediği gibi, toplumu değiştirmek ve dönüştürmek iddiasında olanların yorulmak bilmez emekçilere ve her şeyiyle kendini mücadeleye motive eden insanlara ihtiyacı vardır. Mücadelede yeni sayfalar açmakta kararlı olanların emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiğimiz bu mücadelede, nicelerimizin defalarca anlattığı gibi, daha enerjik, daha atılgan, daha disiplinli, daha yaratıcı insanlara ve daha örgütlü bir faaliyete ihtiyaç vardır.

Devrimci mücadelede kimsenin kimseyi zorla kolundan tutmadığı açıktır. Devrimcilik bir gönüllülük işi olduğuna göre, alınan görevden kaçmamak, işini savsaklamamak, görevini en iyi biçimde yerine getirmek için devrimci sorumluluğu içimize sindirerek, ilkeli ve disiplinli çalışmayı doğal bir alışkanlığımız haline getirmeliyiz. "Boşa harcanan enerjinin her zaman fazladan harcanan kayıp bir enerji" olduğu gerçeğinin içi boş bir söylem olmaması için, günlük yaşamımızın her anında devrimci görev ve sorumluluklarımızın her noktasına kadar yaşam biçimimizdeki tutarlılığı , disiplini, verimliliği, programlılığı her zaman baş tacı etmeliyiz. Ancak bunlar yapıldığında devrimci bir bilinçten söz edilebileceğini unutmamalıyız. Çünkü devrimci bilinç sadece eğitim çalışmalarında anlatmakla, kitaplardan okumakla kazanılmaz. Bu nitelik yaşam içinde kazanıldığı gibi, yine yaşam içinde sınanır. Düzenin çarpıklıklarına karşı koymak, her şeyden önce kendi yaşamımızdaki çarpıklıklarla mücadele etmekten ve onları radikal bir biçimde yok etmekten geçer. Kendi yaşamımızı bu çarpıklıklara yer vermeyecek değer yargıları üzerine kurup kuramamak, eski alışkanlıklarımızı ve hayatımızı değiştirmekte ne derece ısrarlı ve tutarlı olduğumuzun da bir göstergesidir. Daha da ötesi, inançlarımızın ve değer yargılarımızın korunup geliştirilmesinde, yeniden ve yeniden üretilmesine ne kadar kararlı olduğumuzun da...

Görünürde ne kadar bilinçli olursa olsun, kendini dışındaki gelişmelerin akışına bırakan birinin, devrimciliğin bilinçli ve mücadeleci karakterinden nasibini aldığını söylemek de zordur. Bu noktada mücadele içinde yer alan insanların yerine getirmek durumunda olduğu görev ve sorumlulukları savsaklayıp savsaklamaması büyük bir önem taşıyor. Ne denli iyi niyetli olunursa olunsun, yaşamında ve çalışma alanında kendi iç disiplinini inşa edemeyen bir insan, eninde sonunda yapması gereken işleri savsaklama noktasına gelecektir. Bir devrimci için büyük bir tehlike olarak nitelediğimiz başı boş bir yaşamın, işleri savsaklamayla yakından ve doğrudan bir ilişkisi vardır. Devrimci duyarlılığın, görevlerin zamanında ve gerektiği gibi yerine getirme sorumluluğunun, klasik deyişiyle yaşamın 24 saatine yayılmadığı bir yerde devrimciliğin hakkının verildiği de söylenemez. Geleceği kazanacak gelenek ve dinamiklere sahip olan bir örgütlülük içinde bulunmak gibi önemli bir avantajımızın olduğunu düşünürsek, şu ya da bu nedenle, o ya da bu gerekçeyle işleri savsaklamanın aslında bu gelenek ve dinamikleri çarçur etmek anlamına geldiğini görmek zor değildir. Günlük yaşamın kendiliğinden gidişine kapılan, onun ufak tefek ayrıntılarında boğulan, yapılması gereken esas işleri "kendi işleri arasında boğan" bir anlayışın, devrimci hırsla, mücadeleci ve yaratıcı bir insan tipiyle bağdaşmayacağı açıktır. Bu bağdaşmazlığın en büyük zararının ise diş ile, tırnak ile kazanılan, ilmek ilmek örülen savaşçı geleneklerimize dokunduğunu söylemek gerek. Bu ne uç bir örnektir, ne de "ikisi arasında nasıl bir ilişki olabilir ki" sorusunu sorduracak bir mantık bağıdır. Her düzen, her sınıf ancak ve ancak üzerine düşenleri layıkıyla yerine getirebildiği ölçüde geleceğine sahip çıkabilir. Bir başka deyişle, yapması gerekenleri savsaklamadan, kendince doğru olan "iş sıralamasına" tabi tutmadan...

Günlük yaşamın kendiliğinden gidişine kapılan, onun ufak tefek ayrıntılarında boğulan, yapılması gereken esas işleri "kendi işleri arasında boğan" bir anlayışın, devrimci hırsla, mücadeleci ve yaratıcı bir insan tipiyle bağdaşmayacağı açıktır. Bu bağdaşmazlığın en büyük zararının ise diş ile, tırnak ile kazanılan, ilmek ilmek örülen savaşçı geleneklerimize dokunduğunu söylemek gerek. Bu ne uç bir örnektir, ne de "ikisi arasında nasıl bir ilişki olabilir ki" sorusunu sorduracak bir mantık bağıdır. Her düzen, her sınıf ancak ve ancak üzerine düşenleri layıkıyla yerine getirebildiği ölçüde geleceğine sahip çıkabilir. Bir başka deyişle, yapması gerekenleri savsaklamadan, kendince doğru olan "iş sıralamasına" tabi tutmadan...

Yerine getirilmeyen ya da gerektiği gibi yapılmayan bir iş için her zaman çok çeşitli, hatta bazen de "haklı" gerekçeler olabileceğini, ancak sonuçta bunların değil, ortaya çıkan işin niteliğinin önemli olduğunu hepimiz bilir ve söyleriz. Hatta bu nedenlerden dolayı ortaya çıkan olumsuzluklar karşısında bunları eleştirir, "doğrusunun ne olması gerektiğini", "eksiksiz" anlatırız. Ancak kendimize dönüp baktığımızda, bilmemize ve anlatmamıza rağmen kendimizin de bu durumda olduğunu gördüğümüz ya da fark ettiğimiz örneklerin sayısı hiç de az değildir.

Gerektiği gibi yerine getirilmeyen ya da hiç yapılmayan bir iş için gerekçe bulmak ya da "nedenim yok ama yapmadım" demek, söylemenin değil yapmanın önemli olduğunu vurgulayan, herkesin bildiği basit, ama basit olduğu kadar da değerli bir devrimci ilke sorunudur.

Egemen sınıfların toplumun afyonu haline getirmeye çalıştığı, onları bilinçli ya da bilinçsiz, objektif ya da sübjektif olarak düzene bağlamayı hedefleyen alışkanlıkların gücü, bu noktada önemli bir faktördür. Disiplinsizlikten programsız çalışmaya, deyim yerindeyse kendi işlerini devrimci görevlerin arasına sıkıştırmaya, yeterince üretken ve yaratıcı olmamaktan tembelliğe ve bürokratlığa kadar devrimci yaşamın baş düşmanı olan pek çok küçük burjuva zaafın bu alışkanlıklarla pek sıkıfıkı olduğunu gözden uzak tutmamalıyız. Yapılması gereken işleri savsaklamamalı, bunları kendimizce "önemli iş" sıralamasına tabi tutmamalıyız. Yapmamız gereken işin, içinde bulunduğumuz yapı açısından önem sırasını esas almalıyız. Sonuçta işleri savsaklamak da bir alışkanlıktır. Elbette işlerin savsaklanması denince, ilk akla gelen elleri böğrüne kavuşturup bütün gün oturmak ya da koşuşturmak anlamına gelmiyor. Her birimiz kendi bulunduğumuz yerlerde ya da çevremizde bütün gün "koşturan", "çalışan" ama sonuçta üzerine aldığı işleri yerine getirmeyen insanları sıkça görüyoruz. Hemen hepimiz, şu ya da bu sıklıkta ve değişik zamanlarda "böyle gelmiş, aynen devam ediyor, ama böyle gitmemeli" özlü tartışmalara ve eleştiri-özeleştirilere tanık olmuşuzdur. Tabii dönülüp dolaşılıp aynı tartışmaların yeniden ve yeniden yaşandığına da...

"Bugün karşılaşılan pek çok olumsuzluğun arkasında, tek ve büyük bir güç vardır ki, o da alışkanlıkların oluşturduğu statülerdir. Bürokratizmden kolektif yaşama sevincinin yok edilmesine, birçok işin yerinde ve zamanında yapılmamasından şaşılacak bir ehli keyiflikle ortalıkta sallanıp durmaya kadar, yaşamın ve devrimci çalışmanın içini kemiren kurdun ini burjuva yaşam felsefesinin yarattığı alışkanlıklardır. Alışkanlıklar, içimizdeki silahlı bir nöbetçi gibidir. 24 saat gözünü kırpmamacasına nöbet tutar. Emri burjuva felsefesinden alır. Görevi, alışkanlıkların çekip gitmesine, değişmesine izin vermemektir. O yüzden de önemli bir görev yüklenmiştir. Çünkü onun gözünü kırparak görevini ihmal etmesi, koskoca bir toplumun altüst olmasına bile yol açabilir." (Mücadele, Sayı 29, 1 Ekim1991)

Görevin savsaklanması da bu alışkanlıklar içerisinde en önemli olanlarından bir tanesidir. Boşvermişlikle "nasıl olsa yetiştiririm, nasıl olsa bir araya sıkıştırıp yerine getiririm, sonra da yapsam olur" denilerek ertelenen işler, kolektif mekanizmada mutlaka gedikler açar; bir yerde eksikler bırakır. İçinde bulunduğumuz anda bu gedik ya da eksiklerin ciddi ya da gözle görülür boyutlarda olup olmaması bizi yanıltmamalıdır. Önemli ve ciddi hataların, eksikliklerin ufak tefek "önemsiz" şeylerin bir birikimi olduğunu birçok acı deneyle öğrendik. İlkelere bağlı kalmak, "bir kere bile olsa" kuralları çiğnememek bir iç disiplin sorunudur. İç disiplinden verilecek tavizlerin ise ufağı büyüğü ya da önemlisi önemsizi olmaz. Her taviz yeni bir tavizi kovalar; her savsaklayış başka bir savsaklayışa yol açar. Bu da bizim yaptığımız işin ciddiyetini ortaya koyar. Önümüzdeki işe na kadar önem verdiğimizi gösterir.

Ciddiyetsiz, üzerinde yeterince durulmadan yapılan işler, kolektif yapı içindeki gedikleri büyüten, eksikleri çoğaltan bir işlev görür. Unutmayalım ki, bizim eksik bıraktığımız, yapmadığımız, ya da hakkını vermediğimiz bir işin sancısını hareketin bütünü çeker. Böyle bir işi başka bir arkadaşımız yapmak zorunda kalır. Bu ise enerjimizin, zamanımızın heba olup gitmesinden başka bir anlama gelmez. Bu yüzden, savsaklamaya karşı acımasız olmalıyız. Bu alışkanlığı hoş görmemeli, affetmemeliyiz. Özeleştirisini yaptığımız bir şeyi bir daha yapmamayı bir yaşam alışkanlığı haline getirmeliyiz. Bunları yaptığımızda, düşmanın barikatı zayıflayacak, bizim barikatımız güçlenecektir. ✪

Seçim terörü sürüyor

DEP'in seçimlerden çekilme kararından sonra kontrgerilla saldırıları bu kez de esas olarak seçimlere katılmama çalışmalarını engellemek ve halkın seçime katılımını sağlamak doğrultusunda sürüyor.

- Batman'ın Beşiri ilçesinde 3 Mart günü Vali, Emniyet Müdürü ve askeri yetkililerle, DYP, ANAP, SHP, RP, YDP belediye başkan adayları ve 30'a yakın köy muhtarının katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda binbaşı Hami Çakıcı muhtarları seçimi boykot etmemeleri ve korucu olmaları için ölümle tehdit etti.
- Kars'ın Digor ilçesinde DEP Bitlis Eski Merkez İlçe Başkanı Nasır Tepe ile birlikte toplam 15 kişi 11 Mart günü tutuklanarak Erzurum E Tipi Cezaevi'ne gönderildiler.
- Diyarbakır'da Ali Paşa Mahallesi Muhtarı Abdulkadir Sular, 11 Mart günü uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetti.
- Bitlis'in Tatvan ilçesinde ise Kürtkan ve Paşvask köylerinde bulunan elektrik trafoları 12 Mart günü askerler tarafından yakıldı ve ardından köyler basılarak halkın göç etmesi için tehditlerde bulunuldu.

Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları

8 MART'TAN...

Yüzlerce, binlerce namluya karşı sesleri titremeden meydan okuyan Sabo'lar, Eda'lar... kadının özgürleşmesinin ve devrimin bir parçası olmasının yolunu gösterdiler. Şimdi emekçi kadınlar kucaklıyor onları.

Konya Ereğli'de 11 Mart'ta polisin engelleme çabalarına rağmen bir şölen düzenlendi. Şölen, özelde mücadelede şehit düşen emekçi kadınlar ve genelde tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Şölen kapsamında emekçi kadının dünü-bugünü, toplumun kadına bakış açısı ve emekçi kadınların kurtuluşu konularının işlendiği bir panel yer aldı. Panele konuşmacı olarak Ereğli Özgür-Der Başkanı Hatice Öğüt, CHP Kadın Komisyonu Adına Serpil Karaca ve Belediye Meclis Üyesi İsmet Dutar katıldı.

Panelden sonra Ereğli Özgür-Der Kültür Komisyonu'nun hazırladığı müzik ve şiir dinletileri sunuldu. Şölen türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Zonguldak'ta Kamu Çalışanları Platformu 5 Mart'ta Atatürk Kültür Merkezi Salonu'nda 200 kişinin katılımıyla bir kutlama gerçekleştirdi. Çeşitli sendikacılar kutlamada yaptıkları konuşmalarda 8 Mart'ın ortaya çıkışına ve kadının toplumdaki yerine, sorunlarına değindiler. Ayrıca Kozlu'da katledilen madencilerden birinin eşi de bir konuşma yaparak, katliamdan siyasi iktidarın ve duyarsız tavrıyla sendikanın sorumlu olduğunu belirtti. Kutlama sırasında bir maden işçisinin 8 Mart ve kadınların sorunlarına bakış açısını anlatan bir tiyatro oyunu sergilendi.

Mücadele ve İşçi Hareketi gazetelerinin Zonguldak bürolarının ortak yaptığı kutlama ve Karabük Halkevi'nde düzenlenen şölen de 8 Mart'da gerçekleşti. Kutlamalarda mücadele içerisinde yitirilen kadınlar ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. 8 Mart'ın içeriğine ilişkin konuşmalar yapıldı, şiirler okundu. Halaylar çekildi.

Kocaeli Sakarya Üniversitesi'nde devrimci demokrat öğrenciler Meslek Yüksekokulu Kantini'nde bir şenlik düzenlediler. Şenlik 8 Mart'a ilişkin çeşitli konuşmalar ve okunan şiirlerle başladı. Şenlik sırasında, Kantinde asılı bulunan 8 Mart'ı anlatan duvar gazetesi sivil faşistler tarafından yırtılmak istendi. Ancak öğrenciler buna izin vermediler. Kutlama halaylarla devam etti. Kutlamadan 2 saat sonra sivil faşistler koridorda bir TÖDEF'li öğrenciye saldırdılar. Ancak öğrencilerin gösterdikleri tavırla geri çekilmek zorunda kaldılar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili Dicle Üniversitesi'nin Hukuk, Fen, Tıp ve Eğitim fakültelerinde, Meslek Yüksekokulu'nda **"Dicle Üniversitesi TÖDEF'liler"** imzalı bildiriler dağıtıldı.

Bildiri dağıtıldıktan sonra okulda terör estiren polis, Hukuk Fakültesi kantincisini de bildirileri kimin dağıttığını söylemesi için tartakladı. Dağıtılan bildirileri polisin toplamasından yarım saat sonra Hukuk Fakültesi'nde bildiriler tekrar dağıtıldı.

Gündem muhabiri "kayıp"

Özgür Gündem gazetesi Urfa muhabiri Nazım Babaoğlu'ndan 12 Mart tarihinden bu yana haber alınamıyor.

Özgür Gündem gazetesi Urfa temsilciliğini arayan bir kişinin 12 Mart günü Siverek ilçesinde önemli bir haber olduğunu belirtmesi üzerine Nazım Babaoğlu'nun Siverek ilçesine gittiği ve daha sonra kendisinden haber alınamadığı bildiriliyor. Nazım Babaoğlu'nun polis tarafından gözaltına alınarak "kayıp"lar listesine eklenmesinden ya da Siverek ilçesinde kontrgerilla ile paralel olarak çalışan Bucak aşireti tarafından katledilmesinden endişe duyuluyor.

Nazım BABAOĞLU

Nazım Babaoğlu'nun babasının ve Özgür Gündem gazetesinin Urfa Emniyet Müdürlüğü ve Cumhuriyet Savcılığı'na yaptıkları başvurulardan ise bugüne kadar herhangi bir sonuç alınmadı.

Viyana'da El Halil katliamına protesto

El Halil katliamını protesto için Hollanda'nın Rotherdam şehrinde yapılan miting ve Almanya'nın başkenti Bonn'da yapılan protesto yürüyüşünden sonra Avusturya'nın Viyana şehrinde bir yürüyüş gerçekleştirildi.

12 Mart günü Devrimci Sol Güçler'in düzenlediği, Filistinli ve Avusturyalıların da katıldığı yürüyüş sırasında Devrimci Sol ve Filistin bayrakları taşıyan kitle sık sık "Yaşasın İntifada", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarını attılar.

İsrail Konsolosluğu önünde son bulan yürüyüşte yapılan konuşmalarda Devrimci Sol Güçler "Filistin halkı 13 Eylül '93 barış antlaşmasını altına atılan imzayı silahla, taşla, sopayla silecek, muhbirler ve ihanet edenler için taşlarını eksik etmeyecekleridir." diyerek, Filistin halkının mücadelesinin süreceğine olan inançlarını dile getirdiler.

BEM-SEN Barlas Doğu'yu protesto etti

ANAVATAN PARTİSİ Çankaya Belediye Başkan adayı ve aynı zamanda bu partinin baş danışmanı Barlas Doğu, 6 Mart günü FLASH TV'de yapılan ve siyasi partilerin Çankaya Belediye Başkan Adaylarının katıldığı açık oturumda yaptığı konuşmada şimdiki Çankaya Belediye Başkanı ve SHP'nin bu seçimlerde de adayı olan Doğan Taşdelen'i, belediyede anarşistleri-teröristleri barındırmakla suçladı. "Delil" olarak da BEM-SEN Ankara Şubesi'nin kirli savaş zamlarını, anti-demokratik uygulamaları protesto eden bir afişini gösterdi.

Barlas Doğu'nun bu sözleri üzerine BEM-SEN Ankara Şubesi, 10 Mart günü sendikada bir basın toplantısı yaparak Barlas Doğu'yu protesto etti.

Şube Yönetim Kurulu'nun açıklamasında BEM-SEN'in mücadele anlayışı ve mücadelesi kısaca anlatıldıktan sonra, Doğu'nun bu açıklamasının açık bir tehdit olduğu belirtildi ve emekçilerin Kürdistan'da yaşanan kirli savaşa karşı Kürt halkından yana tavır almamasının düşünülemeyeceği vurgulandı. BEM-SEN'liler Barlas Doğu'nun tehditlerinin, anlayışlarını ve mücadelelerini geriletemeyeceğini belirttikleri açıklamayı şu sözlerle bitirdiler:

"Açıkça ifade ediyoruz ki eğer belediye yönetimine gelirseniz Çankaya Belediyesi panolarında, duvarlarında ve yemekhanelerinde tüm anti-demokratik uygulamaları karşı ekonomik ve demokratik taleplerimizi içeren duyurularımızı, afişlerimizi okumak zorunda kalacaksınız."

Harman ailesine baskılar

Malatya (Mücadele)- Bir aileden çok sayıda devrimcinin olması, hele ki bir ailenin bütün olarak devrimcileşmesi polisin tahammül edemediği gelişmelerin başında geliyor. Çünkü böyle bir gelişmenin toplumu sarması onlar için sonun başlangıcı demek. Tahammülsüzlükleri bundan. Malatya'da polisin Harman ailesine yönelttiği baskılar bu tahammülsüzlüğün çarpıcı bir örneği durumunda. Tutsak bulunan Süleyman Harman'ın eşi Gülten Harman'a Malatya polisinin ve Akpadağ Jandarma Karakolu'nun baskıları sürüyor. Son olarak 9 Mart'ta Akçadağ Nüfus Müdürlüğü'ne evlilik cüzdanı çıkartmak için giden Gülten Harman nüfus memuru tarafından resmi evrakların imzalanması için jandarma karakolu'na gönderildi. Gittiği karakol çıkışında Terörle Mücadele Şubesi'nden gelen polisler ve Akçadağ jandarma karakolunda görevli Başçavuş Salih... tarafından zorla bir arabaya bindirilerek kaçırılan Gülten Harman'a cezaevinde konuşulanları kendilerine bildirmesi için baskı yapılarak muhbirlik teklif edildi. Bindirildiği arabayla Dumuklu Köyü'ndeki evine getirilen Harman'ın evi de arama bahanesiyle talan edildi.

Gülten Harman, polis ve jandarmanın her gün köye gelip havaya ateş açarak köylüleri sindirmeye çalıştığını, cezaevindeki görüşleri anlatması yönünde tehdit edildiğini söyledi.

Geçtiğimiz günlerde de aynı aileden Malatya Lisesi öğrencisi Soner Harman İşletme dersi öğretmeni Engin Ağan tarafından dövüldü. Soner Harman 7 Şubat'ta meydana gelen bu olayın ardından Milli Eğitim Müdürlüğü'ne bir dilekçe verdi.

Soner Harman'ın dilekçesine henüz bir yanıt verilmedi, ancak Harman ailesi baskılar karşısında sahipsiz değildi. Soner Harman'ın dövülmesinin okullardaki anti-demokratik uygulamaların bir parçası olduğunu belirten DLMK'li öğrenciler Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptıkları basın açıklamasında "Okullarda artarak süren dayak olayını protesto ederek, dayağa ve genici sisteme karşı direneceklerini, mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladılar.

Hangi zeminde ve nasıl bir birlik?

Aydın KURNAZ

DMB ilkeli ve programlı bir birliğe adım atmalıdır. Aksi halde yükselen mücadelenin karşısında silikleşecektir.

Bugün üniversitelerde pek çok sorun yaşanıyor. Sivil faşistler giderek artan oranda okullarda resmi destekle palazlandırılıyor, devrimci-demokrat öğrencilerin karşısına çıkarılıyor. Polis terörü durmaksızın sürüyor. Hak arama eylemleri okuldan atma, uzaklaştırma cezalarıyla engellenmek isteniyor.

Bu ve benzeri sorunlar göz önüne alındığında, ilerici, devrimci gençlik yapılanmaları arasında bir güç-eylem birlikteliği yadsımak mümkün değildir. Ancak bu noktada "Hangi zeminde ve nasıl bir birliktelik?" sorusu gündeme gelmektedir. Zira, öğrenci gençlik mücadelesi geçmişte de pek çok birlik deneyimi yaşamış, ancak bu birlikler hemen hiç istisnasız kısa ömürlü olmuş ve çok az iz bırakarak silinip gitmişlerdir.

Bunun nedenlerini sıralarsak, söyleyeceğimiz ilk şey "ilkeli birlik" olacaktır.

Her birlik, belli ilkeler üzerinde inşa edilmelidir. Kuralları, işlerliği, mekanizması belirlenmeli, salt bir tartışma-görüş alışverişi platformu olmamalıdır. "Güç-eylem birliği" tanımına uygun bir şekilde, güçlerimizin öncelikle pratik faaliyetlerimizin önünü açmak ve mücadeleyi geliştirmek için bir araya getirildiği bir yapılanma olmalıdır. Bugüne değin öğrenci gençlikte gerçekleştirilen bütün güç-eylem birliklerinin ömürsüz oluşunun en önemli nedeni işte budur.

Öğrenci gençlik mücadelesinin birliklere ihtiyacı vardır, ama şekilsiz (dolayısıyla da işlevsiz) birliklere değil. Sürecin devrimcilere dayattığı görevler, hemen bütün devrimci yapılar tarafından benzer şekilde tespit edilmiştir. Buna göre, gençlikte ortaya çıkarılan potansiyeli öğrenci dernekleri çatısı altında örgütlü bir hale dönüştürebilmek; bunu yaparken de faşist saldırılara karşı, onları durduran ve hatta geri püskürten kararlı tavırları hayata geçirmek gerekmektedir. Eğer bu görevler, misyonu ve işlerliği belirlenmiş bir güç-eylem birliğini yaratmak noktasında ciddi ve samimi çabalarla bir arada yürütülürse, öğrenci gençlik mücadelesinde ileri adımlar atılacaktır. Ancak bu çaba gösterilmez, birlikler salt "içinde biz de varız" diyerek adını duyurma, grup çıkarlarını kurtarma mantığıyla ele alınırsa, mücadelenin önünü açmak yerine, önünü tıkar hale gelecektir. Ve böylece adına "birlik" denilen şey de, devrimcilerin her koşulda zaten bir araya gelebileceği temsilcilerden oluşan tartışma kulübünden başka bir şey olmayacaktır.

Güç-eylem birliği, derneklerin alternatifi gibi çalışmamalı, dernekleri oluşturma noktasında çaba harcamalıdır. Demokratik örgütlerin yerine kendini koymak, kitle hareketinin önünü açmak yerine, devrimcilerin ortak platformunu yeterli görmek, geçmişteki birliklerin ortak zaaflarından biridir. Artık bu zaaf aşılmalıdır.

Şu anda Devrimci Gençlik'in de içinde bulunduğu Devrimci Mücadele Birlikleri'ne yaklaşımımız da bu genel bakış açımızdan farklı değil. Aşağı yukarı bir aylık bir geçmişi olan DMB'yi oluşturan yapılar da, kitle örgütlülüklerini yaratma ve güçlendirme bakış açısına sahip olmalıdır. Bu yapılar kendi güçlerini dernekleri oluşturmak için harekete geçirmeli, Devrimci Mücadele Birliği olarak, yapılacak tartışmalarda öğrenci derneklerine sunmak üzere programlar, öneriler çıkarmalıdır.

DMB'nin işlevi yalnızca bununla da sınırlı kalmamalıdır. DMB, her şeyden önce öğrenci dernekleriyle arasındaki sınırı iyi çizmelidir. Eylem biçimlerinden örgütlenmesine kadar bu farkı görerek hareket etmelidir. Sürekli olarak basın açıklamaları ve forumlarla yetinmek, DMB'yi işlevsizleştireceği gibi, öğrenci derneklerinin de önünü tıkayacaktır. Oysa DMB, sürecin ihtiyacı olan meşru örgütlenmeleri oluşturma zemininde olmalı, faşist saldırılara karşı geçici veya kalıcı ortak yapıları yaratmalıdır. Bu aynı zamanda sivil-resmi faşistlerin, öğrenci derneklerinin terörize edilmesinin, gençlik kitlesinin sindirilmesinin önüne de set çekecek, koruyacak, bu yanıyla da kitle hareketinin önünü açacaktır. Kısaca DMB, öğrenci gençliğin gündeminde daha radikal eylemlilikler ve tavır alışlarla da yer almalıdır. Böylelikle de, gençliğin radikal çıkışlarına kanallar açmalıdır.

Birlik yapılarının işlevsizliği, kof denebilecek hale gelmesi, hem kitlelerin güvensizliğine, hem de mevcut potansiyelin erimesine yol açacaktır. Böyle bir birlik, kimseye yararı dokunmayacağı gibi, mücadeleye de zarar verir.

Bugün DMB'yi yaşatmak ve işler kılmak için, hepimizin ortak savunduğu fikirler çerçevesinde yalnızca biraz çaba ve samimiyet yeterlidir.

Faşist müdür Seyit Çapan bıçaklandı

Gaziantep (Mücadele)- Gaziantep Şehit Şahin Lisesi'ndeki sivil faşistler, faşist müdür Seyit Çapan'ın desteği ve kışkırtmalarıyla, uzun zamandır DLMK'lı öğrencileri tehdit ediyorlardı. 10 Mart günü, DLMK'lı öğrenciler çoğunlukla devrimci-demokratların oturduğu Düztepe Mahallesi'nin gençleriyle beraber faşist öğrencileri uyardılar. Uyarıları dikkate almayan faşistler, dövülerek cezalandırıldılar ve teşhir edildiler. Cezalandırılan sivil faşistler, bir gün sonra okul kantininde intikam duygusuyla iki öğrenciye saldırdılar. Saldırıyı haber alan DLMK'lılar, kantinde faşist öğrenciyi yakalayarak tekrar cezalandırdılar. Aynı gün okul içinde K.Ö. adlı öğrenciye saldıran sivil faşistler, Düztepe Kültür Parkı'na kaçırdıkları A.K. adlı öğrenciyi de tartaklarken, DLMK'lıları görünce kaçtılar. DLMK'lı öğrenciler aynı günün akşamı, saldırılardan sorumlu olan bir faşist öğrenciyi döverek cezalandırdılar.

Bunun üzerine Bizim Ocak bürolarından ve MHP'lerden adam getirten faşist öğrenciler, Düztepe Karakolu'nun yanında U.G. adlı öğrenciye saldırdılar. Fakat halktan insanların geldiğini görünce kaçtılar. Bu saldırı üzerine DLMK'lılar faşistleri yakalayarak dövdüler. Faşistlerin ihbarı üzerine polis tarafından gece evleri basılan altı öğrenci gözaltına alındı. Sabaha karşı serbest bırakılan öğrenciler ertesi gün mahkemeye çıkarılacakları gerekçesiyle tekrar gözaltına alındılar. Karakoldan siyasi şubeye götürülmek istenen öğrenciler direnince karakolun hücrelerine atıldılar.

Öte yandan, okuldaki faşist uygulamalarıyla öğrencileri canından bezdiren Müdür Seyit Çapan 13 Mart günü daha önce okuldan attırdığı H.A adlı öğrenci tarafından okul bahçesinde bıçaklanarak yaralandı. Seyit Çapan ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılırken, öğrenci tutuksuz olarak yargalanmak üzere serbest bırakıldı.

Düztepe Mahallesi halkı ise faşist örgütlenmelere izin vermeyeceklerini söyleyerek, öğrencilerin yanında, olacaklarını belirttiler.

Kafalarda yaratmaya çalıştıkları "güç" imajına bağlı olarak çevrelerinde terör estiren faşistler, yaptıklarının yanlarına kalmayacağını görünce, kaçmaktan ve sinmekte başka bir şey yapamıyorlar. Fakat bunun için her şeyden önce sivil-faşist çetelere karşı örgütlü, kararlı ve radikal tavır alış gerekiyor. Son dönemlerde Gaziantep ve İstanbul'daki liselerde faşist çetelere yönelik cezalandırmalar bunun bir göstergesi. Bu tavır alışlar faşist çetelere okullarda istedikleri gibi hareket edemeyeceklerini gösterirken, öğrenci gençlik de faşist çeteler karşısında kendine güven yaratmakta etkili olacaktır. Bugün için üzerimize düşen görev en geniş öğrenci gençliği faşist teröre karşısına çıkartabilmek ve radikal tavır alışları yaygınlaştırabilmektir. Sivil-faşist çetelere karşı duyulan tepkiyi iyi değerlendirdiğimizde ve radikal tavır alışların pratik örneklerini sergilediğimizde bunu başarmak için önümüzde hiçbir engel olmayacaktır.

Gençlikten kısa... kısa...

■ **1 Mart-** Sivil faşistler Afyon Kocatepe Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu Kantini'nde saz çalan TÖDEF'li öğrencilere saldırdı. Öğrencilerin direnişi üzerine faşistler geri çekilirken okul yöneticileri kantine gelerek burayı boşalttırmak istediler. TÖDEF'li öğrenciler idarecilerden sonra gelen sivil polis ve çevik kuvvete rağmen kantini boşaltmadılar.

■ **4 Mart-** Ankara Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi bahçesinde 4 Mart günü bir forum düzenleyen AYÖ-DER'li ve devrimci-demokrat öğrenciler Filistin katliamını protesto ettiler. Filistin katliamını lanetleyen konuşmaların yapıldığı forumda AYÖ-DER ve Devrimci Komünistler imzalı pankartlar açıldı. Aynı gün İstanbul'da Marmara Üniversitesi Göztepe Kampusü'nde de bir forum yapılarak Kürdistan'da yaşanan kirli savaş ve Filistin katliamı protesto edildi. Her iki forumda da öğrenciler İsrail ve Amerikan bayrakları yaktılar.

■ **7 Mart-** ODTÜ'de Fizik ve Eğitim Fakülteleri kantinlerinin özelleştirilmesini protesto eden öğrenciler 3 Mart'tan itibaren kantinden alışveriş yapmayı durdurdular. 8 gün süren boykota katılım oldukça fazlaydı. 7 Mart günü fizik kantininin karşısına alternatif bir kantin kuran öğrenciler, bağış karşılığında yiyecek dağıtarak özelleştirmeye karşı bir eylem ve dayanışma örneği sergilediler.

■ **9 Mart-** Eskişehir İktisadi İdari Bilimler Fakültesi kantininde polislerin özellikle bayan olmak üzere devrimci-demokrat öğrencilere laf atıp çeşitli şekillerde sataşmaları üzerine. öğrenciler bu tavrı protesto ederek imza kampanyası başlattılar. Bu insanlık dışı uygulamalara karşı tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağıran öğrencilerin bu kampanyasına çeşitli demokratik kitle örgütleri de katıldı.

■ **9 Mart-** Üniversite öğrencileri İTÜ Ayazağa Kampusü'nde yurttan atılan öğrencilerle dayanışma şenliği düzenlediler. "Yurtlarda insanca yaşamak" talebiyle imza toplayan öğrencilerden 8'i yurttan atılmıştı. Bu öğrencilerle dayanışmak amacıyla yapılan şenlikte yurt öğrencileri çeşitli pankartlar asarak konuşmalar yaptılar.

■ **Malatya** Pötürge Endüstri Meslek Lisesi'nde demokrat öğrenciler Müdür Yardımcısı İsmail Dalyancı ve okuldaki faşist öğrenciler tarafından oruç tutmadıkları ve namaz kılmadıkları için tehdit ediliyorlar. Geçtiğimiz hafta bu baskılar nedeniyle bir açıklama yapan öğrenciler okullarında faşist örgütlenmenin olduğunu, Müdür İsmail Dalyancı'nın devrimci-demokrat öğrencileri okuldan atmakla tehdit ettiğini söylediler.

■ **Ceyhan** ve Osmaniye ilçelerinde Çukurova Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde artan sivil faşist ve polis baskısı karşısında öğrenciler Adana Çukurova Üniversitesi'ne gelerek dekanla görüşmek istediler. Dekanı yerinde bulamayan öğrenciler dekan yardımcısı ile görüşerek okullarında polis istemediklerini söylediler. Dekan yardıcısıyla görüşmeler sürerken jandarmalar dekan odasını ve çevreyi sardılar. Jandarmanın okulu boşalttırmaması halinde oradan çıkmayacaklarını söyleyen öğrencilerin bu kararlı tutumu karşısında jandarma okulu boşalttı. Dekan yardımcısına isteklerini ve taleplerini içeren bir dilekçe veren öğrenciler dekanlıktan ayrıldılar.

Yerel seçimler arifesinde, belediyelerde gasp edilen haklar gündemde

Söz sırası belediye işçilerinin

Yine seçim, yine vaatler ve yine cafcaflı sözler... Mevcut düzenin seçim politikası son yıllarda verilen vaatlerle özdeşleşir oldu. Burjuva partilerin bu yöntemi artık genelleşti ve seçim oyununun değişmez aktörü haline geldi. Öyle ki, üniversitelerde rektör adayları bile seçilmek için bol keseden parlak vaatler öne sürüyorlar. Şimdiye kadar seçilmek için özel bir çaba sarf etmeyen mahalle muhtar adayları dahi, "temiz mahalle", "ulaşımı kolay mahalle" vaatlerinde bulunma gereksinimi duyuyorlar. Evet, "Balık baştan kokar". Her geçen gün söyledikleri fos çıkan düzen partileri ve onların temsilcileri vaatlerini daha da süsleyerek seçim sahasına yine çıktılar ve şimdi 27 Mart'a hazırlanıyorlar. Aslında gerçekleşebileceğine kendilerinin de inanmadığı bu vaatleri ortaya atmayı ve halka yutturmayı bir görev saymaktadırlar.

Belediye işçileri hem büyükşehir, hem ilçe belediye seçimleri açısından aileleriyle birlikte önemli bir oy potansiyeli niteliğinde. Ve belediye başkan adayları eskisi kadar olmasa da, işçilerin yaşadığı sorunlara yönelik çözüm(!) içeren vaatlerde bulunuyorlar. Çünkü işçilerin yaşadığı sorunların çokluğu ve çözümsüz kalışı işçilerde düzen partilerine karşı bir soğukluk yarattı.

Ömer Yazıcı:
"Hangi işçiye sorarsanız sorun, hiçbir partinin birbirinden farkı olmadığını rahatlıkla söyleyebilir."

"Bunların Verdikleri Vaatlerin Hiçbir İnandırıcılığı Kalmadı"

Kuşkusuz son yerel seçimler en çok İstanbul belediye işçilerini ilgilendirmektedir. İstanbul belediye işçileri özellikle 92-94 sözleşme döneminde taşeronlaşma ve alacakları konusunda büyük sıkıntı yaşadılar ve yaşamaya devam ediyorlar. Bu noktada işçiler ister istemez yerel yönetimlerin nasıl olması gerektiği, yani belediyelerin hizmet mi, yoksa kâr eden kuruluşlar mı olacağı, yöneticilerle halk arasındaki ilişkinin niteliği konusunda bilinçlerini gözden geçirmeye çalışıyorlar. Belediye işçileri başkan adaylarının vaatlerini ne derece inandırıcı buluyorlar? Belediyelerde çalışan işçiler olarak yerel yönetimler konusunda ne düşünüyorlar? Bu sorular çerçevesinde işçilerle konuştuk.

Gaziosmanpaşa Belediyesi Fen İşleri Baştemsilcisi Ali Ocal, "Bunlar sağda da görünse solda da görünse sermayenin partisidirler. Aslında her zaman tekrarladıkları vaatler, işçilerimize yeni bir olaymış gibi geliyor. Bu noktada işçilere gerçeği anlatmakta güçlük çekiyoruz." derken, Atölye Baştemsilcisi Rıza Öktem, seçimlerin önemli bir faktör olduğunu, böylesine önemli bir faktöre sendikaların damgasını vuramamalarından söz ederek, "İşçilerin sendikaları doğru bir tavır belirleyerek seçimleri etkilemeli, işçileri bu tavır çerçevesinde yönlendirmelidir. Yoksa herkesin bir yöne savrulması kaçınılmazdır." diyor.

Aynı belediyenin atölye işçilerinden Kazım Yıldır, seçilmek isteyenlerin vaatleriyle ilgili şunları söylüyor: "Siyasi partiler eskiden beri vaatlerle oy avcılığı yapıyorlar. Seçimler yaklaştığı için toplantılara katılıyorlar, işyerine geliyor ve yapacaklarını anlatıyorlar. İşçilerin yaşadığı sorunlara bakarak, "ücretleri zamanında ödeyeceğiz, işçiyi ezdirmeyeceğiz." gibi sözler veriyorlar. 5 yıldır hiçbir vaatlerini yerine getirmediler. Şimdi de aynı vaatleri yineliyorlar."

Kağıthane Belediyesi'nden 15 ay önce işten çıkartılan işçiler, düzen partilerinin bölgeye olduğu kadar belediye işçilerine yönelik tutumlarını da yakından takip ediyorlar. Direniş Komitesinde olan işçilerden Yaşar Turgay durumu şöyle anlatıyor: "Seçim döneminde her zaman olduğu gibi birçok vaatlerde bulunuyorlar. Biz işimizi istiyoruz. Onlar da bizi destekleyin, bizimle çalışın sizi işinize döndürelim. diyorlar. Bizi kıyıma uğratan nedenler ekonomik olmanın ötesinde siyasaldı. Bu noktada işçi kıyımı IMF'nin dayattığı bir politikadır. IMF'nin dayattığı bu politika devlet politikasıdır da. İşçi kıyımı da bunun mantıki bir sonucudur. Bunu bile bile "Sizi işe alacağız" demelerinin inadırıcılığı yoktur.

"Belki seçildiklerinde kendi çevrelerindeki işçileri işe alanları olabilir. Çünkü direnişin kazandığı hakkı, hiçbiri istemez. Biz şöyle mesaj bırakmak istiyoruz: İşçiler direnerek kazandılar. Sermaye cephesi ise, "Biz işe aldık" demeye çabalayacaktır. Biz bu süreç içerisinde yerel yönetimlerin nasıl olması gerektiği konusunda bir siyasal bilinçleme sağlayabilirsek önemli. Bunun ötesinde direnişimizin şu talepleri hala geçerlidir. Atılan işçiler işe geri dönmeli. Özelleştirme ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele edilmeli. İşçi kıyımlarına karşı aktif bir tavır belirlenmeli. İşkolumuz özelinde düzen belediyeciliğinin teşhiri sağlanarak alternatif demokratik yerel yönetimlerin nasıl olması gerektiğine ilişkin bilinç geliştirilmelidir."

Serdar Öztaş: ***"Bugün alanlarda 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' sloganını haykırıyorsak, dövizlerimizde, pankartlarımızda yazıyorsak, bunu sandık başına gitmeyerek ispatlamamız lazım."***

Kazım Yıldır:
"Siyasi partiler eskiden beri vaatlerle oy avcılığı yapıyorlar. Seçimler yaklaştığında toplantılara katılıyor vaatlerini anlatıyorlar."

Alacakları konusunda da büyük sorunlar yaşayan Küçükçekmece Belediyesi işçilerinden Salih Kepenek ve Serdar Öztaş ise belediye seçimleri konusunda şunları söylüyorlar.

Salih Kepenek: "Küçükçekmece'de yaşanan bütün sorunlar başta SHP belediye başkanı olmak üzere bütün siyasi partilerin çıkmazıdır. Çünkü burada tüm partililerin bulunduğu 38 meclis üyesi bulunuyor. Bunlar istediği zaman belediye başkanının çalışmalarını denetim altına alabilirler. Ama bugüne kadar bunları yapmadılar. SHP'li belediye başkanı kadar onlar da suçludur. Bakın Küçükçekmece ANAP Belediye Başkan Adayı Çebi Küçükçekmece Belediyesi'nde 1100 tane terörist var diyor. Seçilirsem bunların hepsini işten atacağım diyor. Bizlerin de Çebi'ye bir cevabımız oldu. Bizler ekmeğimizin, onurumuzun mücadelesini veriyoruz; eğer bunun mücadelesini vermek teröristlikse biz Çebi kazandığı zaman da bunun mücadelesini vereceğiz. Çebi'nin dışında tek işçi atmayacağını, özelleştirme yapmayacağını açıklayan SHP başkan adayı var ama o da düzen partisinin bir temsilcisi olduğu için bu vaatleri de inandırıcı bulmuyoruz. Belediyelerde yaşanan bütün sorunlar Ahmet'in, Mehmet'in sorunları değildir. Yöneticilerin hepsi düzenin adamlarıdır. Onlar işçi kıyımlarını özelleştirmeyi ne kadar yapmayacağız deseler de düzen bunu dayatıyor."

Serdar Öztaş: "Bugün belediyelerde yaşadığımız sorun ortadadır. Hangi belediyeye giderseniz gidin, mutlaka hepsinde bir sorun vardır. Yaşanan bu sorunlar belediye başkanlarından ziyade iktidarın sorunudur. Çünkü belediyeler iktidarın aynasıdır. Bu aynaya baktığınızda karşınızda yolsuzluk, rüşvet ve katliam göreceksiniz. Seçimler yaklaştı. Özelleştirme yapmayacağım, işçi kıyımı yapmayacağım vaatlerini verenler oluyordu. Bunlar yalan söylüyorlar, hangi partinin programına bakarsanız bakın, özelleştirme ve işçi kıyımı mutlaka vardır.

"Bu seçimlerle birlikte iktidar baskılarını git gide artırdı. Bir yandan demokrasicilik oyunu oynanırken, diğer yandan Kürt halkının üzerinde baskılar artırılmaktadır. Bizim yaşadığımız sorunlar Kürt halkının sorunları yanında devede kulak kalıyor.

"Bu seçimlerde de Kürt halkının varlığı ortadan silinmeye çalışılıyor. Kimin, nasıl ve kime oy vereceğini asker belirliyor, kontrgerilla belirliyor. Böyle seçim olmaz, Çiller "demokratik seçim"den bahsediyor. Bunun neresi demokratik? Her gün köy boşaltılıyor, insanlar devlet partisine oy vermek için zorlanıyor. Ağızlarını her açtıklarında yalan söylüyorlar. Bugün alanlarda 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' sloganını haykırıyorsak, dövizlerimizde ve pankartlarımızda yazıyorsak, bunu sandık başına gitmeyerek ispatlamamız lazım."

Eminönü Belediye işçileri ise bir başka noktaya dikkat çekiyorlar. İşçilerin alternatif arayışı ve kendi patronlarını belirlemesini dile getiren Ali Kaya ve Ömer Yazıcı şöyle diyorlar:

Ali Kaya: "Biz belediye işçilerinin seçime bakışını diğer insanlarla aynı görmemek gerekir. Bir kişi belediye başkanını seçerken pek önem vermeyebilir, ama belediye işçileri bir adaya oy verirken kendi işverenini belirliyor. Kötünün içinden iyisini seçmeye çalışıyor. Bu seçimlerde de Eminönü Belediyesi başkan adaylarının hemen hemen hepsi işçi kıyımı ve özelleştirme yapacağım diyor. İşçiler de SHP'nin diğerlerinden bir farkının olmadığını çok iyi biliyor, ama alternatifsiz olduğu için kötünün içinden iyisini seçme tavrı gösteriyorlar."

Ömer Yazıcı: "Belediyemizde hangi işçiye sorarsanız sorun hiçbir partinin bir birinden farkının olmadığını rahatlıkla söyler. Ama seçimler geldi mi işçi kendisini sandık başına gitmekle yükümlü görmektedir. Seçimlere katılmayalım dediğimiz zaman, kime oy vereceğiz diye soruyorlar. Yani belediye işçisi yanında bir güç arıyor. İşte işçi bu gücü yanında bulamadığı zaman, hiç olmazsa kötünün iyisini seçmeye yöneliyor.

Salih Kepenek:
"ANAP Belediye Başkan Adayı Çebi Küçükçekmece Belediyesi'nde 1100 tane terörist var diyor. Seçilirsem bunların hepsini işten atacağım diyor. Bizlerin de Çebi'ye bir cevabımız oldu. Bizler ekmeğimizin, onurumuzun mücadelesini veriyoruz; eğer bunun mücadelesini vermek teröristlikse biz Çebi'nin kazandığı zaman da bunun mücadelesini vereceğiz."

Bugün işçilere Kürt halkının üzerinde seçimlerle birlikte oynanan oyunları anlatıyoruz. Sandığa gidilmemesini anlatıyoruz, ama işçiler Kürdistan'da yaşanan sorunlardan uzak olduğu için içinde hissetmiyor ve bizler de iyi anlatamadığımız için bu çalışma yeterli olamıyor. Ama işçiler bugün SHP'nin peşinden koşmanın, yine ona umut bağlamanın hatalarını yakında görecekler. Bizim çağrımız halkımız üzerinde oynanan oyunları bozmak için sandık başına gitmemek olacak. Ve birliğimizi,mücadelemizi bu çağrı etrafında birleştirmek zorundayız. Yaşasın işçilerin birliği diyorum. ✪

Direnişçi deri işçileri: "Aylarca da sürse kazanmak için mücadele ediyoruz"

8 işyerinde 8 direniş

Çocuklar ağlıyor yüzüm gülmüyor
Bürokratlar halimizi bilmiyor
Akbabalar hakkımızı vermiyor
Hak verilmez hak alınır duy beni
(Direnişteki İnan Deri Sanayi'nden bir işçi)

İnadına bir direniş, inadına bir mücadele... Aç açına, metelüksiz olarak her gün ama her gün fabrika veya işyerinin yolunu tutarak gün boyu orada beklemek, patronlara "peşini bırakmayacağız" korkusunu salmak. Ertesi gün yine bir umut ve bıraktıklarında sabırla birlikte yeni bir güne başlamak...

Evet, bu sözcükler yabancısı olmadığımız olayları gözümüzün önüne getiriyor. İşten atılmalar yanı işçi kıyımları sonucunda işyerleri önünde aylarca bazen de yıllarca süren dirnişler veya grevler canlanıyor gözlerimizin önünde. Elbette öncelikle de deri ve tekstil işkolundaki dirnişler, çünkü son birkaç yıl içinde sorunlar, işten atılmalar ve dirnişler özellikle bu iki işkolunda yoğunlaşmış durumda.

Ancak öteden beri iş hakkını korumanın, örgütlenmenin direnmekle olabileceği tecrübesine sahip olan deri işçileri haftalar, aylar da sürse direnmekten, işyerlerinin önünde beklemekten vazgeçmediler. İşten çıkarmalar sürekli olduğundan, bir direniş bittiğinde başka bir yerde bir yenisi başladı. Bugün Tuzla'daki Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde tam 8 ayrı işyerinde toplam 135 deri işçisi direnişte bulunuyor. Geçen yıl Servet Deri işçileri işçi kıyımına karşı aylarca direndiler. İşçileri işten çıkartarak işyerini kapatan Servet Deri patronu 7 aylık aradan sonra işçileri işe almak ve sendikalaşmayı kabul etmek zorunda kaldı. Geçen yılki Servet Deri, Yüksel Deri, Yükşan Deri direnişlerinin yerini şimdi, Çağ Deri, İnan Deri, Tarancılar Deri, Eroğlu Deri, Öztürk Deri, Deri Pa ve Ayaz Deri işçilerinin direnişi aldı. Bu dirnişlerin hemen hemen hepsi '94 yılının başından itibaren başlamış olan dirnişler. Aynı süreç içerisinde başlayan Erşen ve Bab-Deri dirnişleri ise geçtiğimiz hafta sona erdi. Bab-Deri'de işten çıkartılan işçilere silahla saldıran deri patronu, bu saldırının işçileri yıldırmaması sonucu, işyerine başka işçi aldığında direnen işçilere 20 milyon tazminat ödeyeceğine ilişkin bir protokol imzalamıştı. İşyerine başka işçi aldıktan sonra direnen işçilere 20 milyon lira tazminat ödeyince direniş de böylece bitmiş oldu. Erşen Deri'de ise 35 işçiden 25'i "iş yok" gerekçesiyle işten çıkartılmış. İşverenin bu oyununu, karşı dirénişe geçen işçiler içeride kalan 10 işçiyi de dirénişe katarak sendikalaşmanın ve haklarını kazanmanın onuru içindeler.

Tuzla'da dirénişte bulunan diğer işyerlerinde ise (Çağ, Eroğlu, Tarancılar, Ayaz, Deri Pa, İnan, Öztürk ve Şart Deri) direniş sürüyor. Bu nedenle işçilerin Deri-İş Sendikası Aydınlıköy Şube Başkanı Musa Selvi direnişlerde hep kendilerini uzun vadeli olarak programladıklarını belirterek, "60-70 gün de sürse, aylarca da sürse kazanmak için devam ediyoruz. Önümüze koyduğumuz hedeflere mutlaka ulaşmayı amaç ediniyoruz. Çünkü deri işkolunda tüm haklarımızı ancak dirénişlerden sonra kazandık. Bundan sonra da böyle devam edecek," diyor.

Direnişi kazanımla bitirmeyi gelenek haline getiren deri işçileri, işverenlerin yaptırımlarına, keyfi uygulamalarına boyun eğmiyorlar.

Anadolu Döküm dirénişine polis saldırdı

Kocaeli (Mücadele)-Kocaeli Tütünçiftlik'te kurulu bulunan Anadolu Döküm işçilerinin direnişi 4. ayını geride bıraktı.

1993 yılı Kasım ayından beri ücretlerini alamayan Anadolu Döküm'de çalışan 60 işçi o tarihten bu yana çalışmayarak fabrika önünde dirénişe geçmişlerdi. İşyeri önünde kamuoyu ve demokratik kitle örgütlerinin desteğinden yoksun olarak sessiz sedasız devam eden bu dirénişte, işçilerin sabrı bayram öncesinde taşarak Kocaeli E-5 karayoluna taştı.

İşçiler, eşleri ve çocuklarıyla 9 Mart'ta E-5 karayoluna yürüyerek yolu saatlerce trafiğe kapattılar. İşçilerin eylemine trafiğe takılan araba sürücüleri klakson çalarak destek verdiler. Yolun trafiğe kapatılması kısa sürede etkisini gösterirken, eylem yerine gelen polis çoluk-çocuk demeden işçilere saldırdı. Çocukların arada ezilmesi işçilerin öfkesini daha da artırdı ve polisin saldırısını işçiler "yuh" sesleri ve "Katil Polis" sloganıyla protesto ettiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube yöneticileri ise, fabrika müdürü Hasan Süt, şirket ortakları Yıldırım Sakarya, Dincan Arslanoğlu, Ömer Gündeş'le yaptıkları görüşmelerden olumlu bir sonuç alamadıklarını ve işçilerin bayrama metelüksiz girdiklerini belirttiler.

Anadolu Döküm işçilerinin direnişi devam ederken, fabrikaya ortak olan işverenler şu anda işyerini terk ederek gitmiş bulunuyor.

RP'li Sıvas belediye başkanı işçilere 18 milyar borçlu

Sıvas (Mücadele)-İşçilerin yaklaşık bir yıllık toplu sözleşme haklarını ödemeyen Sıvas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu işçilerin hakkını vermezken, diğer yandan seçim propagandasının bir parçası olarak kendi yandaşlarına çay, şeker, kömür, un vb. dağıtıyor.

Belediye işçileri toplu iş sözleşmesini Belediye Başkanı Karamollaoğlu'na imzalattırabilmek için uzun bir mücadele vermişler, Aralık 1992 yılında başlayan TİS görüşmeleri 1993 Haziran'ında sonuçlansa da, sorunlar sürdü. O günden bu yana işçiler ücretlerini, ikramiyelerini ve sosyal haklarını düzenli bir biçimde alamadılar.

İşçilerin belediyelerden bu kadar alacağı birikmesine karşın şimdiye kadar pek sesini çıkarmayan Belediye-İş Sendikası Sıvas Şubesi 8 Mart'ta bir basın açıklaması yaptı. Şube Başkanı S. Sırrı Karagözoğlu para için belediyeye her gidişlerinde "Paramız Yok" yanıtıyla karşılaştıklarını belirterek açıklamasını şöyle sürdürdü.

"Sıvas'ın geçmiş belediye tarihinde böylesine işçisine, çalışanına zulmeden bir yönetime rastlamak mümkün değildir. Sıvas tarihinde böylesine borçlu bir belediyeye rastlamak mümkün değildir. Bugün belediye 200 milyar gibi bir borç batağı içerisindedir." Açıklamada daha sonra belediyenin kendi yandaşlarına yardım kampanyasına devam ettiği, belediye bütçesinin yağmalandığı vurgulanarak Refah Partili Temel Karamollaoğlu'nun gerçek yüzü kamuoyuna teşhir edildi.

Polar işçileriyle dayanışma gecesi

Tekstil işkolunda işverenlerin keyfi yaptırımlarına, düşük ücretle çalıştırma koşullarına karşı çıkan Polar işçileri 13 Ocak'ta işveren tarafından işten atılmışlardı. Tekstil işverenlerinne karşı mücadelede işçiler arasında bir mücadele geleneği yaratmaya başlayan Polar işçileriyle dayanışma gecesi düzenleyen Sosyalist İktidar Partisi tüm gelirini direnişçi işçilere bıraktı.

10 Mart'ta Bağcılar Nazar Düğün Salonu'nda yapılan gece devrimci işçilerin inisiyatifi altında gerçekleştirildi. Gece devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra geceye gelen mesajların okunması ve konuşmacıların açıklamalarıyla devam etti. İşçiler sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İşçiyiz Hakkıyız Kazanacağız", "Merter'e Sendikal Mücadeleyi Sokacağız" sloganlarını atarken, "Yaşasın Polar Dirénişimiz", "İşçiyiz Hakkıyız Kazanacağız" pankartı da Polar işçilerinin dirénişinin kararlılığını sergiliyordu. Gecede Çiçek Yıldız, Gültekin Akkaya ve Fevzi Kurtulmuş türkülerini söyledikten sonra, Grup Yorum da sürpriz grup olarak sahneye çıktı. Haykırılan sloganlar, halaylarla, marşlarla bütünleşen gece coşkulu bir şekilde bitirildi.

Belediye başkanı çevik kuvvetle birlikte işçilere saldırdı

İşte bir sosyal demokrat belediye başkanı. Direnişteki işçileri silahla tehdit etmesi, Şinasi Öktem'i tatmin etmedi. Kaymakamlığın onayıyla çevik kuvvet eşliğinde işçilere saldırınca, on işçi gözaltına alındı.

Ümraniye Belediyesi'nde dirénişte bulunan 300 işçi için komplolar devam ediyor. İşçileri silahla, polis baskısıyla yıldıramayan Ümraniye Belediye Başkanı Şinasi Öktem, Belediye-İş yöneticisi ve kendi adamı olan Şaban Töre'yle birlikte bir sözleşme imzaladı. Sendikanın imzaladığı sözleşmeyle 17 Mart günü dirénişte bulunan işçilerin yanına gelen Şinasi Öktem ve Belediye-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Şaban Töre, aralarında yaptıkları anlaşmayı göstererek işçilerden dirénişi bitirmelerini istediler. Dirénişte bulunan işçiler ise Belediye-İş ile yapılan anlaşmayı kabul etmediklerini ve bütün haklarını alıncaya kadar eylemlerini sürdürecekleri ni açıkladılar. İşçilerin bu kararlı tavrı karşısında soluğu Ümraniye Kaymakamlığı'nda alan Şinasi Öktem, Belediye-İş yöneticileriyle yaptıkları sözleşmeyi göstererek dirénişe müdahale edilmesini istedi. Kaymakamlığın izniyle yüzlerce çevik kuvvet ve sivil polisle, işçilerin dirénişi sürdürdüğü garaja tekrar gelen Şinasi Öktem, direniş yerinin bir an önce boşaltılmasını istedi. İşçilerin "Bizleri buradan ancak öldürerek çıkartırsınız" sözleriyle karşılaşan Öktem, polislerden önce işçilere saldırmaya başladı. Belediye Başkanının işçilere saldırmasıyla birlikte, çevik kuvvet de işçilere saldırarak on işçiyi gözaltına aldı ve garajı zorla boşalttırdı. Sendikanın tavrını protesto etmek için Ümraniye Belediye-İş temsilciliğine yürüyen işçiler, sendika binasının kapılarının da kapalı olduğunu gördüler. Ancak tepkilerini ifade etmekte kararlı olan işçiler, 18 Mart günü Belediye-İş Sendikası'nı işgal ettiler.

Sürgünlere karşı müca

Belediyelerde çalışanlar dışında kalan memurlar için grev hakkının verilmediği bir sendika yasasının Bakanlar Kurulu'nda kabul edildiği bir dönemde, devlet politikası olarak sürgünler bütün hızıyla sürüyor. Sürgün ya da resmi deyişle "tayin" veya "geçici görevlendirme" her dönem uygulanmasına rağmen, SHP-DYP koalisyonu döneminde çok daha sık başvurulan bir yöntem haline geldi. '80 öncesi Milliyetçi Cepheler döneminde yaşanan kıyımın bir benzeri mevcut koalisyon tarafından her boyutuyla kamu emekçilerinin, özellikle de sendikal mücadelede öne çıkmış sendika yönetici ve üyelerinin önünde ciddi ve aşılması gereken bir tehdit olarak duruyor bugün.

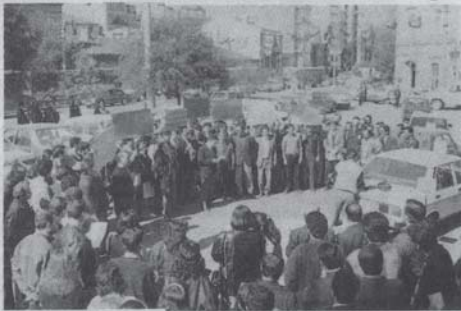

İzmir'de kurulan Sürgünlere Karşı Mücadele Komiteleri ilk zaferini kazandı: Demiryol-Sen İzmir Şube Başkanı görev yerine döndü.

13 Ocak ve Yeni Bir Sürgün Furyası

Kamu emekçileri grev ve toplu sözleşme taleplerini tüm güçleriyle haykırdıkları ve kamuoyuna da mal ettikleri 13 Ocak eylemleri sonrasında yeni bir sürgün furyasıyla karşılaştılar. Özellikle sağlık, eğitim ve demiryolu işkollarında gündeme gelen sürgünlerden ilk olarak etkilenenler sendika yöneticileri oldular. Örneğin Demiryol-Sen İzmir Şubesi Başkanı Mevlüt Eski Sivas'a sürülürken, Eğit-Sen Adıyaman Şubesi Sekreteri Hasan Balcı, hakkında Milli Eğitim müfettişlerinin iki kez olumlu rapor vermesine rağmen düzenlenen üçüncü bir raporla il dışına sürüldü. Yine Eğit-Sen Adıyaman şubesine üye 12 öğretmen 13 Ocak eylemleri sonrası haklarında usulen açılan soruşturmalar gerekçe gösterilerek değişik yerlere sürüldüler.

Her zaman olduğu gibi, 13 Ocak'tan sonraki sürgünlerden payını alanlar arasında yine sağlık emekçileri vardı. Gülseren Doğan, Aslı Yıldırım, Hasret Beyaz, Mehmet Emin Tüzün, Kahraman Öztürk adlı Sağlık-Sen üye ve yöneticileri Elazığ'dan, yine Sağlık-Sen üyesi olan Fergül Okutan ise Adana'dan başka illere sürülenler arasındaydı.

Açılan disiplin soruşturmaları ve ardından gelen sürgünlerin sendikal mücadele açısından nasıl bir engel oluşturduğunun kavranılması için ilk anda verilen bu kadar örnek yeter de artar bile...

Sürgünlere Gerekçe: "Halka Hizmet" veya "İhtiyaca Binaen"

Yapılan sürgünler, verilen geçici görevler neye dayanılarak veriliyor diye sürgüne uğrayan kamu emekçilerine sorduğumuzda, karşımıza çok ilginç bir gerekçenin kullanıldığı yanıtı çıkıyor: "Halka hizmet"...

Yasalarda belirtildiği gibi, kamuya ait işyerlerinde, kamu kurumlarında personel istihdamının ana amacı halka hizmet sunmaktır. Yani asıl amaç kamuya ait ihtiyacın karşılanmasıdır. Personel istihdamında da bu gözetilir ve bu hizmeti verebilecek elemanın alınması, yer değiştirmesi, atanması kısacası memurlarla ilgili her kararda halka hizmet öncelikle gözönüne alınır.

Oysa pratik uygulamalarından da çok iyi bildiğimiz gibi "ihtiyaca binaen" diye gelen bildirinin kamu emekçileri için bir tek anlamı vardır: SÜRGÜN. Aynı il içinde oradan oraya dolaştırılırken olsun, uzmanlık alanının olmadığı bir işyerine ya da şehir dışına sürülürken olsun gerekçe hep aynıdır. Kuşkusuz eğer idarenin acelesi yoksa usulüne uygun soruşturmalardan sonra cezalar da verebilir. Ama ister sürgün olsun, isterse başka cezalar olsun amaçlanan yöneticileri "rahatsız eden" kamu emekçilerinin mücadelesi ve mücadeleci kamu emekçisi kimliğinin ezilmesi, pasifize edilmesidir. Yoksa eksikliği duyulan hizmet değildir.

"Geçici görevlendirmeler"de yasalarla belirlenmiş birtakım kıstaslara uyulmadığını görüyoruz. Öncelikle "hizmetin yürümesi için" yapılan görevlendirmede görevlendirilecek personelin 7. derecenin altında olması, görevin bir uzmanlık alanını ilgilendirmesi, belirli bir süreye bağlı olması ve her şeyden önemlisi de görevlendirilecek kişinin rızası olması gereklidir. Bunlar yönetmeliklerde, yasalarda tüm ayrıntılarıyla belirlenmişken, siyasi iktidar tamamen politik bir kararla ve tayin yönetmeliğinin hükümlerini de çiğneyerek ikiyüzlülükle sürgün politikasını sürdürüyor.

Denizi Kurutamazsan Balığı Tecrit Et

Sürgünlerde amaçlanan kamu emekçilerinin mücadelesini ezmek, pasifize etmek ve bu mücadelenin önderlerinin kitlelerle olan bağını koparmaktır; ya da bir özel savaş deyimiyle "denizi kurutabilmektir". Nasıl kitlelerden kopuk bir siyasal mücadele verilemezse, kitleler olmadan da sendikacılık yapılamaz, sendikal mücadele verilemez. Kamu emekçilerinin örgütlenmesinin de yaygın kitlesel bir örgütlenme olduğunu gözönüne aldığımızda, bu gerçeği gören siyasi iktidarın burada da denizi kurutma taktiğini izlemesinin kaçınılmazlığı ortaya çıkar.

Sürgünlerin pek çok nedeni olabilir. Örneğin Kürdistan'da yurtsever bir insanın bölgede kalması sakıncalı görülebilir ya da seçim süreci nedeniyle seçmenlerine gövde gösterisi yapmaya çalışan bir milletvekili adayı "ibret olsun diye" birkaç memuru sürdürmeyi uygun görebilir, veya torpilli birilerine kadro açılabilmesi için, bazen de dürüst kamu çalışanına "görev yeri değişikliği" yapılabilir. Ama bizim açımızdan burada önemli olan sendikal örgütlenme çalışmaları nedeniyle yapılan sürgünlerdir.

Sendikal örgütlenmeyi engellemeye yönelen sürgünlerle, Kürt halkının mücadelesini engellemeye çalışan "mecburi iskan" politikaları arasında büyük benzerlikler olduğu ilk anda göze çarpan özelliklerinden rahatça anlaşılır. Nasıl mecburi iskanda ulusal önderler kendi topraklarından, halkından uzaklaştırılmaya çalışılıyorlarsa ve mücadele eden, önderlik eden kişiler halktan bağları koparılmak için oradan oraya sürülüyorlarsa, kamu emekçilerinin mücadelesine önderlik eden, sendikal mücadelede öne çıkmış yüzlerce kamu emekçisi de aynı baskılarla karşılaşıyor. Birinin adı "mecburi iskan", diğerinin "geçici görev" olsa da, mantık değişmiyor; öncülerin kitlelerle bağını koparabilmek, geride kalanlara gözdağı vermek...

Sürgünlere Karşı Tepkiler Sınırlı Kalıyor

Sendikal mücadelenin, devrimci demokrat kamu emekçilerinin önündeki sürgün engeli aşılmadan mücadelede sıçrama yaratmanın fazlaca olanağı olmadığı açıktır. Çünkü sürgünler karşısında ciddi anlamda bir mücadele sergilenmeden,

Eskişehir'de Tüm Haber-Sen üyelerine baskılar arttı

Eskişehir (Mücadele)- *Ülke genelinde yapılan 13 Ocak toplu vizite eylemlerinin ardından, Eskişehir'de eylemlere katılan kamu emekçilerine savcılık tarafından açılan dosya kapanmışken, Tüm Haber Sen üyesi 165 kişi ifadeleri alınmak üzere karakollara çağrıldılar.*

PTT Bölge Başmüdür Yardımcısı Naci Ertekin'in emniyete bir listeyle başvurması sonucunda adı belirlenen 165 Tüm Haber-Sen üyesi hakkında polis işlem başlattı. Kamu emekçilerine gözdağı vermek amacıyla bölge müdür yardımcısının ihbarıyla ifade vermek zorunda kalan sendika üyelerinin tamamı verdikleri ifadelerde sendikalarını ve sendikal mücadelenin gerekliliğini savundular.

Tüm Haber-Sen üyeleri hakkında yapılan işlemler ve terörle mücadele yasasından yargılanacakları söylentileri üzerine sendikanın Eskişehir şubesi başkanı Temel Aras'la görüştük.

Şube Başkanı Temel Aras, Naci Ertekin'in ihbarıyla polisin ifade alması olayını sendikal mücadele veren kamu emekçilerinin sindirilmesine yönelik bir çaba olarak değerlendirirken "Ne yaparlarsa yapsınlar, bu mücadele sürecek. İnsanca bir yaşam ve haklarımız için mücadele ediyoruz çünkü... Sürgün, soruşturma gibi baskıcı uygulamalar ile mücadelemizi çözeceklerini sanıyorlar, oysa böylesi bir tavır karşısında üyelerimiz birbirlerine daha sıkı kenetlendiler." sözleriyle kararlılıklarını belirtti.

Tüm Haber-Sen Eskişehir Şubesi Başkanı Temel Aras baskıların mücadeleyi durduramayacağını söylüyor ve ekliyor: "Birbirimize daha sıkı kenetleniyoruz."

Terörle Mücadele Yasası'nın tüm toplumsal muhalefet kesimleri gibi kamu emekçilerinin de önünde bir engel olduğu gerçeği için de "TMY bize göre örgütlü mücadeleyi boğmak ve sindirmek için çıkarılan bir yasadır. Bu yasanın kaldırılması için mücadele etmek gerektiğine inanıyoruz. Petrol-İş, Deri İş sendikalarının başkanlarının durumu, tutuklanan sendikacılar, sürgünler neredeyse her türlü baskıya gerekçe hep bu yasa oluyor. TMY başta olmak üzere tüm anti-demokratik yasalara karşı güçlü bir halk muhalefeti örgütlemek gerekiyor, biz de bu çabanın içinde olacağız." diyerek TMY'ye karşı mücadele etmenin önemine değinen Aras, sendikal mücadelenin ufkunun sınırlanmaması gerektiğine inanıyor. ✪

ele ertelenemez

İktidarların ikiyüzlülüğü

Sağlık Bakanlığı "genelge"sinin örneği:

Sayı 43-9 Tarih: 8 Aralık 1992

Dr. İsmail KOCA

Koalisyon hükümeti adına üstteki genelgenin yayınlanmasının üzerinden bir yıl bile geçmeden, sadece sürgün edilen Tüm Sağlık-Sen üyelerinin sayısı 150'yi geçmişti. Bir yıl içinde 35'i Diyarbakır, 41'i İstanbul, 28'i Ankara olmak üzere Tunceli, Uşak, Aydın gibi pek çok şehirde sürgünler yaşandı.

devletin tek taraflı olarak uyguladığı bu baskı ve tecrit politikasının boşa çıkarılması söz konusu bile olamaz.

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformunun sürgünler konusunda bugüne kadar geliştirdiği toplu bir tavır olmamakla beraber, her sendikanın kendi üyelerine yönelik sürgünler karşısında aldığı tavırlar oldu. Bu tepkiler, verilen sürgün kararlarının bir kısmının geri alınmasını sağlanmakla beraber, bu çabaların yeterli olduğunu söylemek oldukça güç. Tüm sendikaların topluca geliştirdiği sürgünlere karşı tek tepki ise yalnızca Tüm Yargı-Sen Genel Başkanı Şükrü Polatel'in sürülmesi olayında oldu ve sendika yöneticilerinin tepkileriyle sınırlı kaldı.

Bu konuda görüşlerini aldığımız birçok sendika yöneticisinin ve sürgünlerle sık sık karşılaşan kamu emekçilerinin ortak görüşü, bu konuda özel örgütlenmelerin yapılması ve sürgünleri önleyici somut maddelerin yasa ve yönetmeliklerde yer alması. Sürgünlerin keyfi uygulamalar olduğu düşünüldüğünde, devleti verdiği taahhütlere uymaya zorlayacak olanlar yine kamu emekçileri ve onların mücadelesinin yarattığı yaptırım gücüdür.

Sağlık-Sen Genel Başkanı Songül Aytemur'la yaptığımız görüşme de kamu sendikaları arasında sürgünlere karşı tavır birliğinin henüz sağlamadığını ortaya koydu. Aytemur sürgünler konusunda Sağlık-Sen'lilerin duyarlı olduğunu, pek çok üyelerinin geçici görev adı altında aylarca hatta yıllarca sürgünde tutulduklarını belirttikten sonra, KÇSP'nin zaman kaybetmeden sürgünlere yönelik ortak tavır geliştirmesi gerektiğini söyledi. Kendileri açısından herhangi bir üyeleri sürgün edildiğinde tavır göstermenin de yeterli olmadığını vurgulayan Aytemur, birleşik ve radikal bir tavır almanın zorunluluğuna dikkat çekiyor.

İki yıllık sürede 5 sürgün yaşayan, ikisinde mahkeme kararıyla, diğer ikisinde de yönetici olduğu Tüm Sağlık-Sen üyelerinin tepkileri sonucu görev yerine geri dönen Tüm Sağlık-Sen eski Toplu Sözleşme Sekreteri Mahmut Konuk ise sürgünler konusunda deneyimli biri olarak sürgünlerin önlenebilmesi için KÇSP'nin sürgünler konusunda özel olarak yoğunlaşmasının ve ciddi anlamda bir örgütlenme sorunu olarak ele alınmasının ertelenemez bir görev olduğuna inanıyor.

İzmir KÇSP dönem sözcüsü Mehdi Perinçek de yaptıkları kitlesel basın açıklamasında "Sürgünlere çözüm sendikaların fiili eylemliliğinden geçerken, hala hiçbir sendika bunu yaratamadı... Ankara'da ve diğer illerde yapılan kitlesel eylemlerde zaten diğer sorunların yanında sürgünler de gündeme getiriliyor. Sendikal mücadeleyi yükselttiğimiz oranda güçleniriz, sürgünleri önleriz." diyerek sürgünler ve mücadele arasındaki kopmaz bağa dikkat çekiyordu.

Sürgünlere Karşı Mücadelede Elde Edilen Deneyimler Kalıcılaştırılmalıdır.

En son İzmir'de yaşanan ve ortaya Sürgünlere Karşı Mücadele Komiteleri gibi bir oluşum çıkaran Demiryol-Sen üyesi kamu emekçilerinin mücadelesi sürgünlere karşı mücadele konusunda genel de olsa bir fikir verebilir.

İzmir'de şube başkanlarının sürülmesi üzerine Demiryol-Sen'lilerin kurduğu Sürgünlere Karşı Mücadele Komitesi önce İzmir özelinde eylemleri hayata geçirirken, daha sonra çok kısa bir sürede Türkiye'nin pek çok yerindeki Demiryolcuları Ankara'ya, TCDD Genel Müdürlüğü'ne taşıyabildi. Art arda gelen eylemleri sonucu Mevlüt Eski'nin Sıvas'a sürgünü engellenebildi. Benzeri bir gelişim Tüm Sağlık-Sen eski genel merkez yöneticilerinden Mahmut Konuk'un sürgün kararlarının geri alınmasında da yaşandı.

Kitlesel eylemlerin sürekliliği yanında idare mahkemesi yoluyla durdurulan tayinlerin de olduğu bilinen bir gerçek. Bu nedenle KÇSP bünyesinde hem yasal hem de meşruluk temelinde sürdürülecek bir mücadeleyi organize edecek yapılar oluşturulmalıdır. Ancak bu yapıların ciddi anlamda vereceği bir mücadele ile deneyimler kalıcılaştırılıp yeni sürgünler engellenebilir. Tersi bir durumda, özel örgütlenmeler yaratmadan, sürgünlere karşı siyasi iktidara yönelik bir mücadele hattı izlenmeden "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" demenin fazlaca bir anlamı olmayacaktır. ✪

Eskişehir KÇSP'den kamuoyuna açık mektup

Eskişehir Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu 10 Mart'ta "Kamuoyuna Açık Mektup" başlığıyla bir açıklama yaparak "Toplu sözleşme, grev ve demokratikleşme yoksa, Siyasi tercih de yok." dedi.

16 sendikanın yaptığı ortak açıklamada siyasi iktidar ve muhalefet partilerinin ekonomik demokratik mücadeleyi engellemeye çalıştığı, halkın malı olan KİT'lerin işçiler ve memurların sokağa atılması pahasına "yeni dünya düzeni" adı altında uluslararası sermayeye peşkeş çekildiği, anti-terör yasasıyla haklarını arayanların susturulmaya çalışıldığı dile getirildi.

Grevli-toplu sözleşmeli sendika yasası mücadelesini örtbas etmek için, sistemin yetiştirdiği ve bugüne getirdiği Mezarcı'lar bahane edilerek kamuoyunun dikkatinin başka yöne çekildiğinin de vurgulandığı açıklamada kamu emekçileri "Bizler işçi sınıfının grev hakkının 61 Anayasası'na konması için meşru zeminlerde kitlesel gösteriler düzenleyerek elde ettiklerini bildiğimizden, kamu çalışanlarının da haklarını bu yolla alacağını çok iyi biliyoruz." dediler. Ayrıca sendika yasasının TBMM'ye geldiğinde tüm kitlesel güçleriyle Ankara'da olacaklarını ve siyasi partiler arasında tercih yapmayacaklarını söylediler. ✪

Memur Gerçeği'nin son sayısında ağırlıklı olarak seçimler ve 13 Ocak-22 Şubat eylemleri yer alıyor. Düzen partilerinin umut olamayacağının vurgulandığı seçim yazılarında, ayrıca çeşitli sendika yöneticilerinin görüşlerine de yer veriliyor. Bugünlerde Bakanlar Kurulu'nda görüşülen kamu sendikaları yasasının değerlendirildiği inceleme ise BEM-SEN Hukuk Danışmanı Av. Mehmet Erbil tarafından hazırlanmış. Bu sayının ağırlıklı konularından biri de kamu emekçilerine sendikal örgütlenmenin önünü açan, misyonuyla bir döneme damgasını vuran KAM-SEN gerçekliği.

11. sayısı çıktı

Tüm Maliye-Sen'den sürgün ve cezalara kınama

Adana (Mücadele)- Tüm Maliye-Sen Adana Şubesi sendika üyesi arkadaşlarına verilen sürgün ve para cezalarını yaptığı bir basın açıklamasıyla protesto etti.

Şube Başkanı Mustafa Üstün basın açıklamasında öncelikle 1993 Temmuz'unda Sıvas katliamını kınamak için yapılan basın açıklamasına katılan arkadaşlarına çeşitli cezalar verildiğini ifade ederek, "Şu bilinsin ki, bu verilen cezalar bizleri yıldıramaz" dedi.

Başkan Üstün konuşmasını, "En son Ağrı şubemizden Fehmi Atmaca kış ortasında çocuklarıyla birlikte Bartın'a sürgün edildi. Sıvas katliamını protesto etmek için düzenlenen basın toplantısına katıldıkları gerekçesiyle İstanbul Defterdarlığı'nda çalışan 14 arkadaşımız aradan 7-8 ay geçtikten sonra para cezası verilerek mağdur edildi. Oysa bu arkadaşlarımız açıklamaya katılmamış, toplantı yapılmadan önce dövülerek gözaltına alınmışlardı. Keyfi, kişisel, hukuk dışı uygulamalar yapan yetkilileri şiddetle kınıyor ve protesto ediyoruz." sözleriyle bitirdi. ✪

Adana'da kamu emekçileri sürgün ve cezalara rağmen her toplumsal olayda tepkilerini ortaya koymaktan geri durmuyorlar.

9. SÜTUN

Medyanın önlenemeyen krizi

Ülkemizde medya için güz dönemi başladı. Uzun süredir ne kadar büyük olduklarını ispatlamaya çalışan burjuva basın kuruluşları, birer ikişer kapanırken, patronlar da içinde bulundukları krizden az zararla kurtulabilmenin yollarını arıyorlar. Peki ya krizin faturasını kim ödüyor? Elbette her zaman olduğu gibi faturayı ödeyenler yine basın emekçileri.

İzmir'de yerel olarak yayınlanan Yeni Asır gazetesi ile piyasaya girip, bir anda Sabah ve Bugün gibi gazetelerle piyasanın büyük bölümünü ele geçiren Dinç Bilgin, daha sonra Gün ve Fotomaç gazeteleri ile pazardaki iddiasını güçlendirdi. Son zamanlarda ise ATV ile atağa kalktı. Yatırımları nedeniyle girdiği borçlardan, iktidar ile iyi ilişkiler kurarak aldığı krediler ve örtülü ödenekten payına düşenle yakasını kurtaran Dinç Bilgin, her zaman en büyük olduğu iddiasındaydı. Kısa zamanda sahibi olduğu Avni, Dıgıl gibi mizah dergilerinin yanı sıra daha birçok yayınla ülkenin en büyük medya tekellerinden birisiydi. Ancak ne hikmetse borsaya sürdüğü Sabah Yayıncılık A.Ş. hisseleri hiç rağbet görmemişti. Hatta değeri de günden güne düşüyordu. Bu nedenle umduğu gibi borsa kanalıyla halkın parasını kendi kasasına dolduramıyordu. Şirketin kârını yükseltmek, maliyetini azaltmak için hiçbir zaman sendika sokmadığı şirketlerinden sık sık eleman çıkartmasına rağmen bir türlü isteğine kavuşamadı. Bugünlerde ise maliyeti düşürmek için köklü bir çözüm buldu. Holding bünyesinde Sabah Haber Ajansı adı altında yeni bir şirket kuruldu. Tüm çalışanlara ise, işten atılmak istemiyorlarsa gönüllü (!) olarak Sabah Yayıncılık'tan, Sabah Haber Ajansı'na geçmeleri söylendi. Böylelikle giderleri azalan Sabah Yayıncılık A.Ş. borsada prim yapacak. Anlayacağınız Dinç Bilgin dikenleri dikti, yünleri satabilmek için koyunların geçmesini bekliyor.

Cem Uzan'dan yediği darbeden sonra Star televizyonundan ayrılan Ahmet Özal ise "Hiç değilse hayatta dikili bir ağacım olsun" diyerek İnterpress grubunu satın almış, daha sonra da Kanal 6 televizyonunu açmıştı. Babasının döneminde işleri iyi giden Ahmet Özal'ın şimdiki durumu ise hiç iç açıcı değil. Sahibi olduğu Kanal 6, Show TV ve ATV'nin ardından izlenme oranı olarak üçüncü sırada gelmesine rağmen bir türlü istediği kârlılığı yakalayamadı. Bugünlerde Kanal 6 çalışanları maaşlarını alamıyorlar.

İnterpress'te ise durum daha da kötü. Benissimo adlı dergi kapatılırken, resmen açıklanmasa da Panorama dergisi de aynı akıbeti paylaşıyor. Reklam pastasından yeterli bir payı bir türlü elde edemeyen Ahmet Özal da faturayı çalışanlarına ödetenlerden.

Tercüman gazetesinin maliyetini düşürmek için Adana'daki çalışanlarının işine son verdiği haberi ise geçen sayımızda yer almıştı. Günaydın ve Tan gazeteleri ise Asil Nadir'den sonra bir türlü belini doğrultamadı. Her ne kadar Asil Nadir'in yeniden basın piyasasına döneceği söylentileri kulaktan kulağa yayılsa da, görülen tablo bunun hiç de kolay olmayacağını gösteriyor. Birinci sıradan bir anda dördüncü sıraya düşen InterStar'ın da sıkıntılı günler yaşadığı biliniyor. Kanal D ile TV piyasasına girmeye çalışan Milliyet grubu ise, kendi reklamlarını dahi başka televizyonlara vermekle hezimete uğradığını kabul ediyor.

Medya devlerinin içinde bulunduğu durumun sadece bir kesitini ele aldık. Ancak bu diğerlerinin durumunun çok parlak olduğu anlamına gelmiyor Diğerleri de diken üstünde önümüzdeki günleri bekliyorlar. Seçim sonuçları onların açısından çok önemli. Siyasi iktidarla aralarının açılması bir anda tepetaklak yuvarlanmalarına neden olabilir. Şimdilik fatura sadece basın emekçilerine çıkıyor. Ancak halkın büyük bölümünün güvenmediği burjuva basının promosyonlarla ayakta duramayacağını daha önce de defalarca söylemiştik. Kısaca medya tekellerinin bu krizi atlatması çok güç görünüyor. Hattta bu kriz önümüzdeki günlerde daha fazla canlarını sıkacaktır.

Isırgan

Seçimlerden sonra zam furyası başlayınca, siz görün ağlamayı

Ekonomik krize çözüm önerileri

"Gecekondu sahiplerinden tapu karşılığı gecekondusunun yerine ve büyüklüğüne göre 30, 50, 100 milyon lira alınsın."
İTO Başkanı Atalay ŞAHİNOĞLU

"Başta ev kiraları olmak üzere, dolarla yapılan tüm ödemeler yasaklansın."
Ankara Ticaret Odası Bşk. Ahmet ÇAVUŞOĞLU

"Bütün KİT'ler bu gece kapatılsın ve işçilerine de yeni iş bulana kadar ücretleri ödensin."
Bursa Tic. Odası Bşk. Ali Osman SÖNMEZ

"Borçların kapatılması için işçiler yarım veya bir maaşını, işadamları belirli bir cirosunu, diğer kesimler de altından kalkabileceği bir parayı devlete bağışlasın."
Türk-İş Genel Bşk. Bayram MERAL

"10 yıl süreyle iç borç ve faiz ödemeleri dondurulsun."
Erdemir İdare Meclisi Bşk. Tevfik ERTÜZÜN

Ekonomi işadamlarının elinden bir kurtulsa...
Vatandaş...

Ben de sizdenim...

Çanakkale'de saat 21.00 sularında Mücadele okuru bir grup genç evlerine dönerlerken, Eğitim Fakültesi'nin tescilli faşistlerinden Metin Turgut bayanlardan birine omuz atarak geçmeye çalışır. Erkek arkadaşlardan biri duruma müdahale eder. Tartışma sonrasında yediği yumruk faşisti iyice kudurtur. Ve arkadaşa saldırmaya kalkışır. Bu arada iki bayan arkadaş da faşistin bu saldırısına karşılık verir. İyice şaşırıp korkuya kapılan faşist cebindeki bıçağa sarılır. Tesadüfen oradan geçmekte olan ve ne olduğunu anlamayan bir resmi polis ve iki bekçi bayanlarla faşisti ayırmaya çalışırlar. Faşist "Ben de sizdenim, ben de sizdenim" diyerek yardım ister. Bekçiler faşisti uzaklaştırmaya çalışırken polis Mücadele okurlarının üzerine yürür. Arkadaşlardan birisi "Sicil numarasını alalım şunun" deyince polis kalabalığın önünde korkusunu "Sicil numarasıyla ne alakası var." diye gizlemeye çalışır. Faşist ise bekçilerin korumasında oradan uzaklaşırken "Beni bunların eline bırakmayın" diye rica etmektedir.

Maymunlar nerede?

Tatil denince Ankaralıların, özellikle düşük gelirli olanlarının ilk aklına gelen yer Atatürk Orman Çiftliği'dir. Bu bayram tatilinde de tıka basa doluydu Orman Çiftliği.

Parkın en ilgi çeken bölümü hiç kuşkusuz hayvanat bahçesi; maymunlar da hayvanat bahçesinin en sevilen üyeleri. Fakat bu defa ziyaretçiler maymunların bulunduğu kafeslerin önüne geldiklerinde onları göremezler. Bir genç, görevliye maymunların nerede olduğunu sorunca görevlinin cevabı ilginçtir" Biliyorsunuz şu sıralar seçim kampanyası var bu yüzden dışardalar."

Bamteli

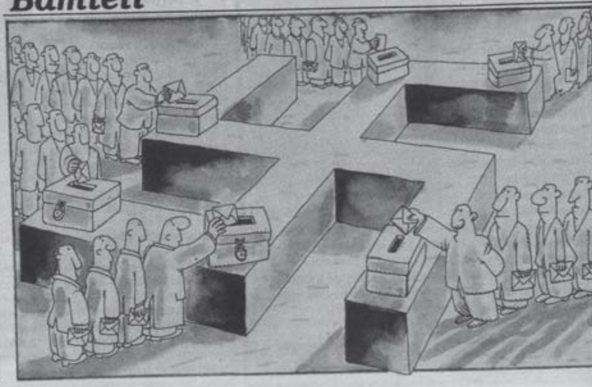

Dövüşe dövüşe yürünecek

"Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini, biliriz öylece yaşamasını ölmesini"

İhbarlar ve ihanetler içinde
Y üründü korkusuz ve yarınsız
Y ağmur kalabalığı kurşun üstüne

Recai DİNÇER
(25 Mart 1993)

Avni TURAN
(25 Mart 1993)

Yalçın ARKAN
(25 Mart 1993)

İnanç ve kararlılığı değil korku ve yı ğınlığı körükledi iç düşman. Devrimci değerler köreltilmek, karamsarlık, umutsuzluk yayılmak devrimci harekete ve önderliğe güvensizlik tohumları ekilmek istendi. Kuşkusuz bu değerler ağır bedeller ödenme pahasına korundu. Devrimci Solculuk geleneklerini, değerlerini kirlettirmeyecek denli güçlü bir irade demekti. Recai'ler, İbrahim'ler, Avni'ler, can pahasına kirlettirmediler onurlarını. 25 Mart 1993'te Bahçelievler'de son mermilerine kadar savaşarak ve "Hiçbir Devrimci Solcu Teslim Olmaz" şiarını iç ve dış düşmana inat haykırarak Devrimci Sol savaşçılarına yakışır bir şekilde şehit düştüler.

Bayramda şehitlerimizin yanındaydık

Bayram denildiğinde insanın aklına ilk gelen hareketlilik, coşku ve sevinçtir. Şehit aileleri ve TİYAD'lılar bir çocuğun bayram sabahını beklemesi gibi bekliyorlardı şehitlerinin mezarı başına gitmeyi. Yürekleri kıpır kıpır, gözleri de bir o kadar öfkeli.

Karacaahmet, Silivrikapı, Gazi Mahallesi bayramın ilk günü ziyaret edildi. Son günü de Sütlüce. Bir bayram yerine çevrimişlerdi Sütlüce Mezarlığı'nı. Ali Rıza Ağdoğan'ın mezarı başında pankart açan kitlenin saygı duruşuyla başladı anma. Polisler böylesine bir sahiplenme karşısında acizliklerini Ali Rıza'nın anmasında da kitleye saldırarak gösterdiler.

Mezarı başında onun mücadelesi ve kararlılığı, işkencedeki örnek tavrı anlatıldı. O sırada polis saldırdı ve 25 kişiyi gözaltına aldı.

Malatya'da da aileler şehitlerinin mezarını ziyaret etmek istediler. 16 Mart günü şehit gerilla Hasan Ertuş ve Mustafa Kemal İnan'ın mezarını ziyarete gidenler saldırıya uğradılar. Gürkaynak yolunda 6 kişi sürüklenerek gözaltına alındı. Ailesini dahi mezara sokmayacak kadar tahammülsüzleşti jandarma ve polis.

17 Mart günü ise mezarları İstanbul'da olan Malatya şehitlerinden Şerafettin Şirin, Tuncay Geyik ve Sabit Ertürk'ün mezarları başında anma yapıldı. Mezarlar aileler tarafından karanfillerle donatıldı.

Hatice ÖZEN

Cemil SÖNMEZ

Abdullah ŞİMŞEK

Hamit AKIL

Murat KURT

A.Turan ÖREN

Baki EKİZ

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde devrimci gençliğin yüreği bir hançer yarası acısıyla sarsıldı. Okullarından çıkan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler sivil faşistlerin bomba kurşun yağmuruna tutuldular. Bu saldırı sonucunda 7 devrimci katledildi. 16 Mart yasımız değil; tersine coşku ve kararlılığın artırılıp faşizme karşı mücadeleye hız verdiğimiz bir gündür.

- Zulme, sömürüye karşı direniş ve mücadele günü Newroz tüm Türkiye halklarına, Ortadoğu halklarına kutlu olsun. Ve selam olsun, özgürlüğe bayrak bayrak koşanlara... Newroz ateşini Kürdistan, Karadeniz, Toros dağlarına taşıyanlara bin selam!
- Newroz başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarınındır. Özgürlük için isyan günüdür. Meşruluğu özgürlük tutkusu kadar güçlüdür. Ve anlamına uygun biçimde kutlanmalıdır.
- Devlet Newroz'un içini boşaltmak istiyor. Onun anlamını bir kenara atıp, sıradan bir "bahar şenliği"ne dönüştürüp, bu biçimiyle yasallaştırmak hesabı yapıyor. Ancak bunu başaramayacak. Çünkü Newroz ateşi, egemenlerin icazetinde değil, zulme başkaldıranların yüreğinde tutuştu.

Newroz Piroz Be!

İŞÇİ/MEMUR

SÖZ SIRASI İŞÇİLERİN- Belediye işçileriyle röportaj: "Halkların kardeşliğine inanıyorsak, bunu savunuyorsak, haklarımız için belediye başkanlarına değil, kendi gücümüze, mücadelemize güveniyorsak, sandık başına gitmeyerek, bunu ispatlamamız lazım."

- ✓ DERİ İŞÇİLERİ- 8 işyerinde 8 direniş.
- ✓ POLAR işçileriyle dayanışma gecesi.
- ✓ ANADOLU DÖKÜM-Direnişe polis saldırısı.
- ✓ ÜMRANİYE-Belediye Başkanı Şinasi Öktem, çevik kuvvetle birlikte işçilere saldırdı. 10 gözaltı.

Kamu Emekçilerine Açık Tehdit. SÜRGÜNLER.

- İktidarın sürgün politikası bugün aşılması zorunlu bir engel durumunda.
  Sürgünlere karşı etkili mücadele ancak odağına sürgünleri alan kalıcı örgütlenmelerle mümkündür.
  İzmir Demiryol-Sen'de Sürgünlere Karşı Mücadele Komitesi'nin ilk kazanımı...

Yazısı sayfa 18-21'de

GENÇLİK

HEDEF İLKELİ BİRLİKLER OLMALIDIR

- DMB (Devrimci Mücadele Birlikleri) gençliğin kitlesel örgütlenmesinin önünü açarak, resmi ve sivil faşistlere karşı gençliğin radikal eylemliliğini hayata geçirecek bir programa sahip olmak zorundadır. Aksi halde geçen yıl oluşturulan ancak kısa sürede dağılan GÖK'ten (Gençlik Örgütleri Koordinasyonu) farksız olacaktır.
- ✓ AYÖ-DER'lilerden El Halil katliamına protesto.
- ✓ ODTÜ'de kantinlerin özelleştirilmesine karşı eylem; alternatif kantin.
- ✓ İTÜ Ayazağa'da yurttan atılan öğrencilerle dayanışma şenliği.

Yazısı sayfa 17'de

Devrimcilik gönüllülüktür

İşimizi yani devrimi ciddiye almalıyız

"Marksist, insanların en iyisi, en mükemmeli olmalıdır. Kitlelerin içinde yaşayan ve onlarla soluk alan bir partinin militanı olmalıdır. Dinlenme saatlerini, kişisel rahatını, ailesini ve hayatını devrime adayan ama insani ilişkilerin sıcaklığına hiçbir zaman yabancılaşmayan dayanıklı bir işçi olmalıdır."

- Che'nin dediği gibi toplumu değiştirmek ve dönüştürmek iddlasında olanların yorulmak bilmez emekçilere ve her şeyiyle kendini mücadeleye motive eden insanlara ihtiyacı vardır.
- Geleceği kazanacak gelenek ve dinamiklere sahip olan bir örgütlülük içinde bulunmak gibi önemli bir avantajımızın olduğunu düşünürsek, şu ya da bu nedenle, o ya da bu gerekçeyle işleri savsaklamanın aslında bu gelenek ve dinamikleri çarçur etmek anlamına geldiğini görmek zor değildir.
- Özeleştirisini yaptığımız bir şeyi bir daha yapmamayı bir yaşam alışkanlığı haline getirmeliyiz. Bunları yaptığımızda, düşmanın barikatı zayıflayacak, bizim barikatımız güçlenecektir.

Yazısı sayfa 15'te